

MARKO VIDOJKOVIĆ

UREDNIK

OD AUTORA
BESTSELERA
„KANDŽE“

MARKO
KRALJEVIĆ
U LAS
VEGASU!

„BIO SAM
URADEN
KAD ZMAJ,
ALI MI JE
STALNO
TREBALO
JOŠ.“

INSPIRISANO ISTINITIM DOGAĐAJIMA

Marko Vidojković

UREDNIK

Novinarima

BURLESKA

Alarm na mobilnom probudio me je u četiri ujutru. Legao sam u krevet još u deset, ali nisam uspeo da zaspim sve do jedan iza ponoći. A i to nije bilo spavanje, već prevrtanje po krevetu, praćeno snovima u kojima alarm na mobilnom samo što nije zazvonio. I kad se, napokon, zaista oglasio, ja sam ustao iz kreveta, besan što putujem u jebeni Las Vegas. Osećao sam se kao da idem na streljanje. Napolju je nebo bilo ljubičaste boje, dan samo što nije svanuo, avion za Frankfurt poletao je u šest i dvadeset, a ćale je trebalo da me sačeka ispred zgrade u pola pet. Izašao sam iz sobe i osetio miris prženica koji je dopirao iz kuhinje. Odatle je izbauljala keva, u trenerci.

„Napravila sam ti prženice, za put”, rekla je i pružila mi žutu najlon kesu iz samoposluge.

„Super”, odgovorio sam i sa kesom otišao u klonju.

Kad sam išao na rekreativnu na Zlatibor, dobio sam četiri prženice, uvijene u salvete, za usput. Kad sam išao sa školom na letovanje u Promajnu, dobio sam četiri prženice, uvijene u salvete, za usput. I evo sad, kad sam se spremao za put preko okeana, čekale su me četiri prženice, uvijene u salvete, za usput. Ostavio sam ih na vešmašini i oprao zube. Potom sam seo da serem, ali nije bilo šanse da mi to uspe, ne tako rano izjutra. Ustao sam sa šolje, prešao u kadu i istuširao se. Zatim sam četkicu za zube i dezodorans strpao u putnu torbu, zajedno sa prnjama koje sam prethodne večeri na brzinu spakovao.

Onda sam obukao farmerke, crnu majicu i kratku crnu jaknu, obuo starke, natakao cvikere za sunce iznad čela i pošao.

„Srećan put, javi se kad stigneš”, izgovorila je keva kroz odškrinuta vrata svoje sobe.

„Hvala”, promrmljao sam i izašao.

Stao sam ispred lifta, a osećaj kako je to možda poslednji put da ga čekam me je preplavio. Imao sam utisak da mi neko stoji iza leđa s pištoljem uperenim u potiljak. Možda neću stići ni do Frankfurta. Ma, možda neću stići ni do Surčina. Možda će u ćaletova kola udariti šleper kod skretanja za Novi Sad. Možda će se liftu otkačiti sajla i poslati me direktno u podrum. A možda me samo drma kriza, jer nisam duvao još od prethodnog popodneva.

Lift je stigao i ja sam ušao unutra. Pogledao sam se u ogledalu i škljocnuo jedanput mobilnim, za uspomenu na tu drvenu kutiju, koju je dobronamerni komšija sa osmog obložio tapetama što su mu ostale posle krećenja, a koje su, potom, svi koji su se vozili liftom, grebali.

Ispred zgrade me je čekao ćale, u crvenom renou. Gledao je, pušeći pljugu, ka parkiću u kom nije bilo čak ni golubova, a kad me je spazio kako izlazim iz zgrade, upalio je motor. Otvorio sam zadnja vrata i bacio torbu na sedište, posle čega sam otvorio suvozačka i seo u kola.

„Gde si, Amerikanac?”, pružio mi je ruku, žmirkajući zbog dima koji mu je iz cigarete išao u oči.

„Ma, evo me.”

„Šta je? Prpa? E, zato Petar Kraljević nigde ne leti. Nije to normalno, da čovek leti”, zaključio je i upalio motor.

„Nije normalno ni da čovek sedi, a da se kreće šezdeset na sat”, promrmljao sam kad smo stigli do prvog semafora.

„Pa to ti pričam. I zamisli sad, još treba i da se leti. Šta je sledeće? Da kenjamo reform-torte? Hmm...”, zamislio se nad svojom idejom, budući da je bio slab na slatkiše.

„Kad ćeš da ugradiš neku muziku u kola?”, pitao sam ga, ne bih li skrenuo sa teme.

„Nikad. Šta će mi muzika? Kola služe da se prevezeš od tačke A do tačke B, a ne da glume diskoteku. Muzika za moje uši je zvuk motora”, zadovoljno je rekao, uvukao dim i ugasio cigaretu u skoro punoj piksli.

Malobrojni mučenici stajali su na autobuskim stanicama čekajući prevoz do užasa nastupajućeg dana. Kamion s mlekom čekao je ispred prodavnice, a iz njega je musavi debeli baja vadio gajbe. Do Brankovog mosta smo stigli za dva minuta. Sunce, tek izvirilo iza Terazijskog grebena, obasjavalo je novobeogradske zgrade u daljini.

„Nego, jesi li možda razmišljao da prodaš babinu i dedinu gajbu?”, pitao sam čaleta, a on se prenuo.

„Ne, što? Dobijam dobru lovu od onog tipa što je iznajmljuje.”

„Ne čini li ti se da je debilno da živim s kevom, a trideset mi je godina?”

„Pa, iznajmi neki stan, vidi kolika ti je platurina.”

„Iznajmljivao sam, ne ide. Osećam se kao nomad. Prodaj jebenu gajbu i uzmi mi neki stan, a ostaće ti i lova, verovatno veća od ove koju sad dobijaš.”

Ćutao je i gledao solitere u Tridesetom bloku, kojima smo se približavali.

„A mogu i da živim u babinom i dedinom stanu, ako nećeš da ga prodaješ. Dobro ću ga čuvati.”

„Jeste, samo ti fali trosoban stan. Da praviš ršum po njemu. I da ti zovu policiju svake noći. Seti se koliko su tamo tanki zidovi.”

„Bolje murija, nego da mator čovek živi s kevom!”

„Šta si, bre, navalio, tako odjedanput? Kud si zapeo?!”, uzjogunio se.

„Pa i ti si pre osamnaest godina zapeo da zбриšeš i niko te nije mogao sprečiti. Ja sam morao da ostanem. Prodaj stan, bre.”

Prošli smo Fontanu i našli se u blizini gajbe o kojoj smo pričali. Čale je pogledao u njenom pravcu i uzdahnuo.

„Dobro. Imaću te u vidu”, izgovorio je i pripalio novu cigaretu.

Preostalih pet minuta do aerodroma smo ćutali. Kada smo stigli, ćale se zaustavio ispred vrata na kojima je pisalo *Odlasci - Departures*.

„Ajde, srećan put i lepo se provedi. I piši kad stigneš”, rekao je. Posle toga smo se rukovali, pa ćak i zagrlili.

Izašavši iz kola, otvorio sam zadnja vrata i odatle izvukao svoju putnu torbu. Kad sam ih zatvorio, ćale je dvaput svirnuo i krenuo natrag u grad, da se sprema za odlazak na posao.

*

„Bila je ta jedna mala kurva”, pričao je Mili priću iz života, zadržavajući dim, „toliko sam se ložio na nju, uf, grafite sam joj crtao ispred gajbe...”

Sedeli smo u mom krajsleru i duvali. Andrija je bio na suvozaćevom mestu, a Mili pozadi.

„Je l' to ista ona što si joj nacrtao džinovski kurac ispred zgrade?”, pitao sam ga, jer sam priću već ćuo.

„To je ta, ali to je bilo kasnije. I nije bilo ispred zgrade, nego preko puta, da, kad ustane ujutru, ugleda moj kurac, pa makar i nacrtan! E, ali, šest meseci pre toga, izvedem je ja na večeru, u jedan šmeksi restorančić, tu, na Vračaru, malo deru, ali nema veze. I ja, još dok smo narućivali, skapiram da sam mogao i u *Mek* da je odvedem. Ne bi napravila razliku, eto, toliko je bila opsednuta kurcem, samo je o kurcu razmišljala, da nije bilo mesta ni za šta drugo..

„I nešto te je zajebala i ti si joj nacrtao kurac ispred zgrade! Dodaj buksnu, tebra!”, prekinuo ga je Andrija, a ovaj mu je, gledajući u mene, dodao džok i nastavio.

„Ima tih riba gde provališ da ti jednostavno nisi taj. Nemaš te seksualne kapacitete. Njoj ni dvaput dnevno nije bilo dosta, jebote! Znaš koja riba mene može da napali dvaput dnevno? Nijedna. E, sad, dosta sam se potrudio oko nje, crtao sam joj na zidu zgrade onaj buket ruža sa zmajem, sećaš se, pokazao sam ti, i kad sam,

dva dana pošto smo se smuvali, skapirao da sam naleteo na hodajući pornić, samo sam promenio broj mobilnog i više joj se nikad nisam javio. Ali sam joj nacrtao kurac ispred zgrade. Triput, pošto su ga brisali. E tako se to radi”, zaključio je.

Sve ovo je ispričao jer sam im se požalio kako jebem jednu od čitateljki mojih knjiga, ćerku načelnika stanice policije Palilula, koja je, što je čest slučaj kod pandurskih ćerki, bila pola odmetnica, a pola nimfomanka. Danima mi nije davala mira, a ja sam se plašio da joj uvalim crveni karton, da ne bi, u nastupu osvetničkog gneva, potkazala svom ćaletu gde štekujem gudru. To sam rekao više da bih se pohvalio, ali Mili je imao poučnu priču iz života o svemu, a naročito o nimfomankama.

„E, vidite ovo”, promenio je temu Andrija i poturio nam svoj mobilni pod noseve.

„U, jebote, K750i, kamera dva megapiksela! Odakle ti?”, oduševio se Mili.

„Ne, bre, ne telefon”, nasmejao se ovaj i pritisnuo *play*.

„U jebote!”

„Au, šta je ovo?”

„To je jedna moja nimfomankica.”

„Šta joj to viri iz dupeta?”

„Tuš.

„Čiji bre tuš?”

„Od ortaka, to je kod njega u kupatilu.”

„Čekaj, je l' ona to mjauče?”

„Mjau, mjau, ha-ha.”

„Okej”, zaključio je Mili. „Nikad više pred tobom neću pominjati ribe.”

„Nemam ja ništa ni protiv dečaka, macane”, rekao je Andrija i zgrabio ga svojom ogromnom šapom za butinu.

„Dobro, dosta je! Idemo gore”, otrgnuo se Mili i otvorio vrata automobila.

„Čekaj, vrati se, šalio sam se! Ne volim dečake!”, smeja se Andrija. „A i ne možemo gore ovoliko naduvani, moramo malo da se ispravimo.”

Mili se vratio u kola i izvadio kesicu kokaina iz džepa.

„Evo, možemo moj”, rekao je.

„Možemo i moj”, rekao je Andrija, izvadiвши iz džepa svoju kesicu s kokainom.

„Možemo i moj”, rekao sam ja, izvadio iz džepa kesicu u kojoj su bila bar tri grama i prosuo kokain po kutiji *Verbatimovog* diska, na koji mi je bio narezan *Prti Bee Gee*.

*

Dosta sam sunuo, pa sam gomilu svojom zlatnom kreditnom karticom podelio na šest podebljih linijica. Povukli smo svaki po jednu, da bismo posle otprilike jednog minuta, ćutke izvukli novu i izašli iz kola.

Ovo se dešavalo u februaru 2006, u dvorištu zgrade u Prote Mateje. Tu su se, na četvrtom spratu, nalazile prostorije *Burleske*, izdavača dva čuvena mesečnika za muškarce I *Džentlmena*, gde je art direktor bio Mili i *Big Boja*, gde sam glavni i odgovorni urednik bio ja.

Andrija je radio kao urednik zabavnih rubrika u oba. Vlasnička struktura bila je misteriozna. Činili su je Italijani i nekoliko domaćih tajkuna, toliko sam znao. U suštini, bolelo me je uvo za menadžment, sve dok se plata redovno pojavljivala na tekućem računu.

U *Burleski* niko ništa ne bi radio po tri nedelje, mnogi čak uopšte nisu ni dolazili, a onda, poslednje sedmice pred zaključenje broja, nastajao bi haos. Te večeri, bila je nedelja, jedanaest uveče, i *Big Boj* i *Džentlmen* išli su u štampu. Redakcije su se nalazile u zajedničkoj prostoriji, svi su bili na ivici živaca, kolege su većinom pile, a nas trojica smo se drogirali. Jedini strejt bio je Mikica, glavni urednik *Džentlmena*. Za razliku od ostalih, on je u *Burlesku* došao iz novinarstva i ponašao se kao da je to stvarno posao koji još ima i neku poentu.

Lift se spustio u prizemlje i iz njega je izleteo Baki, četrdesetogodišnji redakcijski fotograf i ljubitelj mladih riba.

„Opa, ekipa išla da gura kola! Čekajte, da vas slikam”, izgovorio je i, pre nego što smo uspeli da reagujemo, sevnuo blicem ka nama. „Uf, kakvi frajeri!”, rekao je pogledavši u LCD ekran na poledini aparata i dodao: „Aj', vidimo se!”

„Čekaj bre, gde ćeš?“, uhvatio ga je Mili za ruku. „Zatvaramo broj.“

„Ne, bratić moj, ti zatvaraš broj, ja sam svoje obaveze zatvorio i sad idem u jednu laganezu šetnju po snegu, a onda na toplu čokoladicu s jednom devojčicom. Evo, idete i vi sa mnom, al' u aparatu. Ha-ha“, istrgao se i krenuo napolje. „E, i samo da znate, gurajte sledeći put kola napolju, a ne u kolima. Smrdite na vutru, oseća se iz lifta.“

Mi smo počeli da se njušimo i, zaista, prilično smo zaudarali. Svaki dan smo bar triput silazili da duvamo i tek tada, četiri meseca kasnije, neko nam je rekao da bazdimo.

„Ajde da se prošetamo, da malo izvetri..predložio je Mili.

Pogledali smo napolje, gde je vejao sneg, ušli u lift i krenuli na četvrti sprat.

*

Mikica je među uspaničenim kolegama delovao kao Branko Kockica među decom a staloženim pristupom svakom problemu činio je sidro, koje je sprečavalo da *Burleska* ne otplovi bestraga.

Skinuo sam vijetnamku, bacio je na patos u ćošak i seo za svoj sto. Izvadio sam telefon iz džepa. Još deset minuta ranije mi je stigla poruka, a on nije pustio ni zvuk. Prokleta raspala kanta.

„Hoću da sisam tvoj slatki kurac.“

Bila je to načelnikova ćerka. Kad sam pročitao njenu poruku kao da mi se malo digao.

„E, zatvaramo broj večeras“, otkucao sam joj na brzinu.

„Onda kasnije večeras“, odgovorila je ekspresno.

„Ne, ko zna dokle ću da zaglavim. Ovih dana ćemo“, odgovorio sam.

„Je l' ti to baš hoćeš da me naljutiš, dušice?“, napisala je u roku od petnaest sekundi, a ja sam zaključio kako bi ostaviti je bez odgovora bio najbolji odgovor na to.

Taman sam dohvatio miša, da odem malo na internet, kad mi je prišao Laći. Izvršni urednik oba časopisa. Svakog dana je nosio odelo, iako mu je bilo svega dvadeset tri godine.

„Koleza, nije dobro...“, počeo je bojažljivo da pretura po papirčinama koje je nosio sa sobom. Spiskovi oglasa i planovi broja za oba časopisa. Prilikom završavanja januarsko-februarskih dvobroja, Laći je u jednom trenutku skinuo naočare i udario glavom o redakcijska

vrata, na kojima je ostala rupa, da nas podseća na to u šta pravljenje časopisa ume da se pretvori.

„Ovi ništa nisu uradili?“, pitao sam ga i pokazao glavom ka stolu za kojim je sedela DTP sekcija. Kad su mi prvi put rekli DTP, ja sam rekao „a-ha“, jer nisam hteo da ispadnem glup, ali sam, usput, shvatio da su to foto-urednik, tehnički urednik i art direktor.

„Ništa“, zaključio je snuždeno.

Usred zatvaranja mog prvog broja, krajem oktobra, foto-urednica oba časopisa Milica, tehnički urednik oba časopisa Ratimir i art direktor *Big Boja* Radoš pozvali su me na razgovor u kafanu *Logor*, sto metara od redakcije. Rekli su da će, ako budu morali da sede u Burleski do tri ujutru kao što je to bio običaj kod prethodnog urednika, bojkotovati svaku moju odluku. Nije mi bilo jasno koji im je kurac, pošto smo se tek uhodavali, pa sam popizdeo i odgovorio im da sve to mogu da kažu i na redakcijskom sastanku, a ne u kafani. Dodao sam i kako sutra mogu da odem iz *Big Boja*, pošto sam u novinarstvo ionako zalutao. Demonstrativno sam otišao, a oni su, nepogođeni mojom reakcijom, ostali u *Logoru* da piju i puše.

Te februarske večeri bili smo odavno u tihom ratu i oni su čekali poslednji trenutak da počnu s prelamanjem stranica, iako su tekstovi već danima ležali na serveru.

„Dobro, boli me kurac“, rekao sam, a Laći je, skapiravši da će se kola slomiti na njemu i da će, zajedno sa ostalima, zaginuti do ko zna kad, duboko uzdahnuo i otišao za svoj sto, metar od mene. Tamo je dokrajčio limenku piva i odmah za njom otvorio novu.

*

Na *JAT*- ovom šalteru zatekao sam Laćija s nekim ćelavim brkom, reklo bi se njegovim ćaletom.

„Koleza! Možda ćemo ipak ići zajedno!“, razdragano mi je saopštio.

„Kako, bre, možda? Valjda sigurno idemo zajedno, vidiš da si na aerodromu“, pružio sam mu ruku. Zatim sam se rukovao i s njegovim ćaletom: „Dobro jutro, gospodine.“

„Koje crno dobro“, odgovorio mi je, stegavši mi šaku snagom zamke za medvede. „Ta vaša firma je neozbiljna! Dižemo se s prvim petlovima, a ne znamo ni da l' mali putuje!“

„Dobro, tata, pusti ga, on je u istom sosu kao i ja”, umešao se Laći i dodao: „Ne znam da li su stigli da zamene Mateovu kartu za moju. Rekla mi je Keva da dođem na aerodrom, pa ćemo videti.”

„Kakva glupost”, zaključio sam i prišao šalteru. Tamo je radila riba koja je previše dobro izgledala za pet ujutru. „Dobar dan. Kolega i ja putujemo za Ameriku, pa bih...”

„Pasoš i kartu, molim vas”, prekinula me je, a ja sam joj ih dodao. Drndala je malo po kompjuteru, a onda je kratko izgovorila: „Prtljag” i ja sam stavio svoju putnu torbu na traku. Zalepila je papire sa šiframa aerodroma na dršku putne torbe, traka se pokrenula i moj prtljag je otišao u mrak. Onda je opet malo drndala po kompjuteru i pružila mi bording pas i još jedan papir.

„Ovo mora da popuni svako ko ide za Ameriku”, rekla je. Bio je to hiljaditi put fotokopiran obrazac u koji je trebalo upisati svoje lične podatke, kao i podatke o tome gde ćeš biti dok si u Americi.

„A kolega?”, pitao sam.

„Kolega ne može u Ameriku sa kartom koja se vodi na tuđe ime”, odgovorila je. „Može da sačeka još petnaest minuta, da se eventualno zamene imena na karti. Ako budete imali još nekih pitanja, na raspolaganju vam je šalter za informacije. Srećan put!”, odjebala me je i ja sam se vratio do Laćija i njegovog ćaleta.

„Ova kaže da imaš još petnaest minuta da ti promene ime na karti”, rekao sam mu, a njegov ćale je ispizdeo.

„Ma, ko će, bre, da menja karte u pet ujutru!? Nekada se znao red, a sada, kad sve sam go prevarant glumi direktora, sve se okrenulo naopačke! Ja, koji imam orden rada sa srebrnim vencem, ovog klipana ovde vozikam zorom na aerodrom, a on čak ni ne putuje! E, jebem ti i zemlju i život i sve!”, urlao je, a Laći, koji je bio za glavu viši od njega, uhvatio ga je za ruku i odvuкао ustranu.

„Tata, nemoj da me blamiraš pred kolegom...”

„Jači ti kolega!”, pobunio se ćale. „Slušao sam ga šta priča po televiziji! U moje vreme, državna bezbednost bi ga bacila s Pančevca za takav govor!

Idemo kući, dosta smo ovde izigravali budale! Neću ja nikome da čekam petnaest minuta u pet ujutru! A niko se neće ni buditi u pet

ujutru da bi tebi, sine, menjao ime na karti, budi uveren u to!", krenuo je ka vratima i razdrao se: „Polazi!”

Laći mi je prišao i tutnuo mi nekakav koverat u ruku.

„Koleza, ovo su moje dnevnice. Keva mi ih je juče dala. Rekla je da ih ti poneseš, pa ako ja dođem za tobom u Vegas, daćeš mi ih. Ako ne, troši, nemoj ništa da vraćaš!”

„Polazi, more!”, dreknuo je njegov ćale.

„To ti je rekla Keva?”

„Da. Ćao, koleza, srećan put, a, ko zna, možda se i vidimo tamo!”, stegao mi je ruku, zagrlio me i pošao za ocem koji je već stajao napolju, s rukama na kukovima, gledajući pravo u sunce.

*

„Hej hej, hoćeš 'ksnu na parkingu?:)”

Bila je to poruka od Venere Krup, dvadesetogodišnjakinje u koju sam tih zimskih dana pokušavao da se zaljubim. Imali smo običaj da sedimo u mojim kolima, slušamo muziku i duvamo, a onda je počeo i seks i nije bilo loše, ali mi ipak nije uspevalo da se nateram da je vidam češće od jednom nedeljno. Buđavi telefon opet nije pustio ni zvuk, a prilikom čitanja poruke, slova su se na trenutke pretvarala u vanzemaljske hijeroglif.

„Završavam broj:(Jedino da ti se javim kasnije.”

„Javi se:)”

„Kolega Marko Kraljeviću, pa kako ste?”, prenula me je iz kuckanja s Venerom Tijana, sekretarica generalnog menadžera *Burleske*, Matea Delamortea, kalabrijskog kelnera, koji se odnekud obreo u srpskom izdavaštvu. Tijana je bila u tajnoj kres-šemi s Milijem i to sam znao još samo ja. I uvek me je oslovljavala imenom i prezimenom.

„Super sam, snajka. Super.”

„E, bićeš još bolje. Zove te Mateo.”

„Što?”

„Čućeš”, namignula mi je.

Ustao sam i otišao u drugi deo gajbe koju je unajmljivala naša izdavačka kuća. Tamo je sedeo Lale, direktor marketinga, zahvaljujući čijim vezama je uvek bilo likova koji su plaćali hiljadu evra za stranu oglasa u časopisu koji je ko zna ko čitao. Pored

Laleta je sedeo Žile, čuvar te tajne. On je bio šef distribucije, koji je u naredne dve godine, usled pritiska na poslu, potpuno osedeo i počeo da se bavi maratonom. Preko puta njih sedela je Anđelija, računovođa, koju smo zvali Keva, bez obzira na to što je bila mlađa od većine.

Mateo je naredio da svi zaposleni moraju biti prisutni kad se zatvaraju brojevi, da bi se radilo na timskom duhu, pa su zbog toga i svi oni te večeri blejali za svojim stolovima.

„Ej, pisac”, mahnuo mi je Lale, „dvadeset pet plaćenih strana oglasa!”

„Vrh”, odgovorio sam mu i ušao u aluminijumom i pleksiglasom ograđenu prostoriju sa spuštenim žaluzinama u kojoj je sedeo Mateo Delamorte.

*

„Gde si, ti prokleti kučkin sine?!”, dreknuo je veselo na engleskom i lupio šakom o sto za kojim je sedeo.

„Tu sam, gazda”, odgovorio sam na srpskom, jer sam znao da ga prilično razume.

„Smrdiš na travu, kopile! Opet ste duvali? Rekao sam zto puta, nema duvanje da zvi vide! Zedi”, rekao je na srpskom. Seo sam preko puta njega, a on je ustao, prišao žaluzinama, raširio ih nekoliko centimetara prstima, i gledao ka redakciji.

Bio je moje visine, dakle, nizak, nekoliko godina stariji od mene, plavokos, nosat, u teget odelu i razdrljenoj košulji. Tokom zatvaranja januarsko-februarskog dvobroja, iste večeri kada je Laći udario glavom o vrata, Mateo je urlao na mene preko mobilnog što sam otišao, a novine još nisu bile gotove. Istini za volju, zapalio sam iz redakcije da se vidim s jednom malom iz Valjeva, koja je s dečkom došla u Beograd na neku svadbu, pa se odatle iskrala da bi se pojebala sa mnom. Rekao sam sebi: „Najgore što može da ti se desi je otkaz, a sam znaš da je to i najbolje što može da ti se desi. Idi, jebi.” Međutim, nisam mogao da dozvolim da žabar pred svima vrišti na Marka Kraljevića preko telefona. Vratio sam se i počeo da ga vučem za revere, a on se drao: „Smiri se! Nije ti ovo fudbalska utakmica, divljaku!” Posle smo malo popričali iza žaluzina i zaključili

kako Laći može uspešno da me zameni kada nisam tu. Od tada, do ove večeri, nismo komunicirali.

„Kako ide završavanje broja?“, pitao me je na engleskom.

„Ne ide. DTP me bojkotuje“, odgovorio sam na engleskom.

„Reši to, ti si glavni urednik. Kako mogu da te bojkotuju?“

„Mogu, jer im ti daješ platu, a ne ja. Da se ja pitam, odavno bih strpao to troje u džakove i bacio s Pančevačkog mosta.“

„Ma ne bi ti ni mrava zgazio.“

„Daj im otkaze, nađi nove i sve će da bude okej!“

„Jeste, to baš tako funkcioniše. A kako i da ih otpustim, u firmi su od njenog osnivanja?“

„Od osnivanja nije prošlo ni godinu dana! Imao sam kres-šeme koje su trajale duže od ove firme.“

„Ne razumem što se buniš kad obojica znamo da ćeš za pola sata otići kući, a oni će ostati da rintaju do ujutru. I niko ništa neće da ti prigovori. I plata ti je i dalje veća nego većini stanovnika ove nesrećne ali lepe zemlje“, zaključio je i vratio se za sto. „Alora, zvali su me iz Engleske. Ove godine će se međunarodna *Big Boj* konferencija održati u Las Vegasu. Amerikanci proslavljaju svoj stoti broj. Prave i nekakvu naslovnu stranicu koja će moći da se vidi iz svemira. Pošto mi izdajemo tu glupost, barem jedan odavde mora da ide u Las Vegas. Nažalost, to je u prvoj nedelji aprila, baš kad u Italiji podnosim kvartalni izveštaj. Sve sam pokušao, da pomerim, da otkazem, da pošaljem Laleta u Torino, i ništa mi nije uspelo. To znači da ti putuješ u Las Vegas, bićeš tamo od petog do devetog aprila. Ipak, prevrnuću i poslednji firmin račun da bih i Laćija poslao s tobom, da te barem neko ima na oku. Javi se Kevi za dnevnicu i troškove za vizu. Avionsku kartu ti je već rezervisala, koliko znam. Neko pitanje?“

Sedeo sam i kezio se, jer mi se u glavi već vrteo film u kom sam drogiran i pijan harao globalnim epicentrom greha.

„El' me zezaš?“, upitao sam ga, na srpskom.

„Ajde, šta si se usr'o, pa to je samo Amerika. Ništa posebno. Plavuše i pomrfit. Idi, lepo se provedi i potrudi se da te ne uhapse.“

*

Izašao sam iz njegove nazovikancelarije. Otišao sam do Keve. Imala je kovrdžavu kosu, pegice na nosu i velike zelene oči iza naočara. Da nije bilo njenog nadimka, bila bi čak i seksi.

„Ej, sine Marko”, igrala je svoju suludu ulogu.

„Ej. Poslao me Mateo, oko...”

„Okolo Vegasa! Sine Marko, zavrti za Kevu jedan rulet tamo, 'oćeš?”

„'Oću, naravno. Ovaj... avionska karta...”

„Da, da, kupila još jutros. Imao si sreće. Pošto smo tražili let u poslednjem trenutku, bilo je slobodno samo jedno mesto u avionu. Evo ti”, izvadila je unapred pripremljen koverat, na kojem je bilo ispisano moje ime, „sto dolara za vizu i trista dinara za fotkanje. Pa kad, daj bože, izvadiš vizu, dobićeš od staramajke i dnevnice.”

Odlučio sam da nove vesti podelim sa svojim nosom, pa sam krenuo u kupatilo, ali ono je bilo zaključano. U tim trenucima neko bi u njemu ili očajavao, ili bi se doradivao.

„Amerikanac!”, dobacila mi je Tijana uz osmeh, dok sam prolazio pored njenog stola, koji se nalazio nasred hodnika, tačno preko puta ulaznih vrata. Odgovorio sam joj osmehom, prošao kroz ledeni zid namrgođenih kolega i izašao na terasu.

Napolju je vejalo. Nije se čulo ništa osim bockanja pahuljica. U čošku terase, s vunenom kapom na glavi, obmotana šalom, čučala je lektorka i čitala printove *Džentlmena*.

„U jebote, pa ja sam zaboravio da si i ti tu”, iznenadio sam se. „Šta ćeš napolju, čoveče?”

„Šta ću napolju? I vejavica je bolja od onog užasa unutra. Sve bazdi na rakiju.”

Imala je tu nesreću da sam je ja preporučio za posao, pa su je svi u *Burleski* smesta zamrzeli i brojali joj naglas svaku grešku. Što je najgore, grešaka je bilo milion.

„Potpuno te razumem”, promrmljao sam, krišom izvadio kesicu s kokainom, okrenuo joj leđa, gurnuo ključ od kola unutra i taman kad sam hteo da povučem, začuo: „Šta ti je to?”

„Kokain, hoćeš malo?”, odgovorio sam ne okrećući se.

„U, super. Hoću!”, skočila je i za tren oka se našla pored mene.

Trideset minuta kasnije, sedeo sam u krajsleru, a na suvozačkom mestu bila je Venera Krup. Uvek bih se zapanjio kad bih pogledao u njeno lice. Bilo je to prelepo lice, ali prelepo baš na onaj način koji me je dovodio do ludila. Sve ostalo na njoj i u njoj bilo je zaštićeno tim velikim smeđim očima, trepavicama gustim kao metlice za brisanje snega sa haube, prelepim klinačkim usnama, ogromnim osmehom i malim, jedva primetno podignutim nosom.

„Izdrogiraj se i za mene u Las Vegasu”, nežno je rekla, pretrčavajući prstima preko moje glavudže.

„Hoću”, promrmljao sam posle nekoliko sekundi razmišljanja o tome kako bih mogao da joj odgovorim.

„E, ja ću da pređem na zadnje sedište”, rekla je Venera i počela da se probija pozadi, „a mogao bi i ti.”

Pogledao sam napolje. Nigde nikog. Mrak. I sve deblji sloj snega na kolima. Trapavo sam se probio pozadi, gde me je ona dočekala uhvativši mi glavu rukama i lupivši mi žvaku od koje mi se sledeće sekunde digao. Levom rukom mi je otkopčavala farmerke, dok mi je desnom stiskala međunožje. Sve to vreme smo se ljubili, a kad je konačno, kroz bokserice i otkopčan šlic, izvadila kurac napolje, stavila ga je u usta i počela da ga sisa, netremice me gledajući u oči. Ni dve pesme *Ramonsa* nisu prošle, a ja sam svršio.

Dok sam vozio preko zavejanog Brankovog mosta, pogledao sam u mobilni. Poruka od načelnikove ćerke, stigla pre sedamnaest minuta.

„Je l' gotov broj?”

*

Na ulasku u avion, pročelavi *JAT*-ov stjuard dočekao nas je s najnovijim izdanjima srpskih novina. Odbio sam i otišao do svog sedišta koje je bilo odmah iza levog krila.

„Dobar dan, gospodine, zadovoljstvo mi je što letim danas sa vama”, prepala me je sredovečna stjuardesa kose ofarbane u narandžasto i cvrkućući dodala: „Pročitala sam sve vaše knjige. Pratim vas od samog početka.”

„Hvala”, bio sam pristojan, pretpostavivši da bi me svojim telom zaštitila ako krenemo da se rušimo.

Avion je bio poluprazan. Uglavnom matorci, gostosi i kvazibiznismeni. Naišla je jedna baba, sa sve maramom na glavi, i

sela pored mene. Tačnije, ja sam sedeo pored prozora, ona je sela dva sedišta dalje, a ceger je stavila između nas.

„Ne možete taj ceger tu”, intervenisala je stjuardesa i otela joj ga.

„Možete da ga stavite ili gore, ili ispred nogu. Gde ćete?”, upitala je tonom zapovednika konc-logora.

„Gore”, snuždeno je odgovorila baba, a stjuardesa joj je nabila ceger u pregradu iznad glave i zalupila poklopac. Posle toga, uputila mi je još jedan osmeh.

Došao je trenutak da srpska čelična ptica uzleti. Kapetan Mikić nam je na srpskom, a zatim i na Tarzanovom engleskom, poželeo dobro jutro i obavestio nas da nas tokom leta ka Frankfurtu na Majni očekuje lepo vreme. Dok smo se truckali aerodromskom pistom, proćelavi stjuard i narandžasta stjuardesa preko kurca su nam pokazivali šta da radimo ukoliko nešto pođe po zlu. Za to vreme, avionski motori su cijukali, a kada je metalni glas na engleskom promrmljao: „Neka se posada pripremi za uzletanje”, njih dvoje su seli i vezali se. Motori su zagrmeli, avion je jurnuo, a baba, ja i ostali putnici zalepili smo se za sedišta.

Let se ubrzo pretvorio u ono što avionski let po prirodi i jeste, u dosadu i pritisak u ušima. Mesto između babe i mene ostalo je prazno, što me je malo razgalilo. Znak za obavezno vezivanje se ugasio i neki brkati je odmah ustao sa sedišta i počeo da se proteže. Za njim je ustao jedan prosedi u odelu i krenuo ka klonji. Istovremeno su ustali i stjuard i stjuardesa i počeli da guraju kolica sa pićem ka sredini aviona, on s nosa, a ona s repa. Odjednom se uska stazica, koja je služila da njome putnici gaze jedni druge trčeći ka izlazima za slučaj opasnosti, pretvorila u korzo. Onaj što je išao ka klonji naleteo je na stjuardesu i njena kolica, pa je nabio svoju bulju nekoj ženi u facu, sačekao da vozilo sa prvenstvom prolaza prođe, a onda nastavio ka klozetu.

Uskoro je stjuardesa stigla i do babe i mene. Baba je htela kiselu vodu, a ja sam uzeo sok od jabuke. Ispio sam ga na eks i nabio providnu plastičnu čašu u pregradu sa kartonom na kom je bilo nacrtano odakle treba da ti padne maska s kiseonikom.

Leteli smo iznad oblaka. Planeta i sav njen užas bili su ispod nas, iznad nas komad neba, a iznad njega veliki i nedokučivi svemir.

Stjuard i stjuardesa vratili su svoja kolica na početne pozicije i u njih počeli da utrpavaju sendviče pakovane u celofan.

*

Ispred američke ambasade nacrtao sam se dve nedelje *pošto* sam dobio pare za vizu. Bilo je pola deset pre podne. Dan je bio sunčan, sneg je okopneo, sve je mirisalo na proleće i ja sam žmirikao na jutarnjem suncu, zamišljajući kako stojim u školskom dvorištu i čekam da počne čas opštetehtičkog. Otvorio sam oči. Oko mene je stajalo još desetak potencijalnih nosilaca vize. Iz zgrade ambasade izašao je pripadnik privatnog obezbeđenja i uputio se pravo ka meni.

„Vidim tvoje ime i prezime na spisku i ne verujem! Moj omiljeni pisac! Ideš u Ameriku, a?“, sav ushićen, opalio me je po ramenu.

„U Las Vegas. Na službeni put.“

„Opa, prvo pa muško! Napravi tamo neko sranje i posle o tome napiši knjigu!“

„E baš si vickast.“

„Ajd' pali unutra i ostavi mobilni na ulazu. A sad, malo da postrojim ove. Đelić, Blažević, Milutinović, Đurđević, jesmo li svi tu!?“ , dreknuo je, a ja sam ušao u zgradu.

Seo sam u čekaonicu. Malo po malo, ulazili su i ostali i uskoro je cela ekipa, koja je malopre stajala napolju, sedela oko mene. Žena s ogromnom plavom kosom. Klinac u patikama za basket. Čiča sa šajkačom. Buljili smo u monitore na kojima se vrteo kolažni snimak prirodnih lepota SAD. Onda su me prozvali i ja sam otišao na šalter broj pet, iza kog je bio plavokosi Amer, nešto mlađi od mene.

Najpre sam ostavio otisak prsta, a onda smo započeli razgovor.

„Marko Kraljević, gde planirate da oedsednete u Americi?“, pitao me je hladno, na engleskom.

„Las Vegas, Nevada, hotel *Siti of sin*.“

„Zbog čega idete tamo?“, nastavio je.

„Službeni put.“

„Okej. A gde radite?“

„Ja sam glavni i odgovorni urednik *Big Boja* u Srbiji.“

Podigao je glavu i ja sam se odjednom našao oči u oči s pubertetlijom iz holivudske porodične komedije.

„Stvarno?“

„Najstvarnije.”

„Ja sam veliki fan! Čitam vas od prvog broja!”, uskliknuo je razdragano s one strane stakla.

„Nadam se da ne čitate naš, nego američki, pošto naš ne valja ništa”, ispalio sam fazon.

„Ha-ha-ha! Eh, da mi je neko rekao...”, svršavao je u gaće, što i nije bilo toliko čudno, imajući u vidu da je *Big Boj* u Americi tih godina bio jači čak i od neprikosnovenog *Džentlmena*. „Dođite sutra posle tri po vašu vizu. Želim vam srećan put i ugodan boravak u Vegasu.”

*

Tek što su one snežne februarske noći *Džentlmen* i *Big Boj* otišli u štampu, Mateo je najavio da se sledećeg vikenda firma seli sa Vračara na Savski Venac, tačnije u vilu koja se nalazila pored osnovne škole *Petar Petrović Njegoš*. Italijan nas je obavestio da počinje sa radom još jedan magazin, i to ženski - *La Moda*. Posao se širio. Uspeo sam čak da osetim i dozu nostalgije za prostorijama u Prote Mateje, pre svega jer ovde nisi tako lako mogao da izađeš napolje i duvaš. Svuda okolo bile su ambasade i panduri.

Dobra strana novih prostorija bila je to što su *Big Boj*, *Džentlmen*, *La Moda* i DTP bili u odvojenim prostorijama, pa bar nisam morao da gledam svoje neprijatelje kada bih došao u redakciju. Tijana je preko noći postala Laletova pomoćnica, a firma je dobila novu, pravu sekretaricu, izvesnu Marijanu. Lektorka je dobila šut u dupe, a kad sam tog dana iz ambasade došao u firmu, upoznali su me i sa novom lektorkom, zaduženom za sva tri časopisa. Poslednja prinova bio je Milanče, foto-urednik *Džentlmena*, koji je u firmu došao taman na vreme da pomogne oko selidbe.

Mateo je uveo i pravilo da svi zaposleni, osim mene, moraju da dolaze u firmu svakog radnog dana, najkasnije u deset ujutru, i da idu kući najranije u pet. Čak je pripremio da će morati da se upisuju, ako se novo pravilo ne bude poštovalo. I tako, oni su svi dolazili ujutru na posao, ali i dalje niko ništa nije radio, delom i zbog toga jer je takav karakter mesečnika. Barem jednu nedelju ne radiš apsolutno ništa.

Imao sam dogovor s izvesnom Danicom, čitateljkom mojih knjiga, da se nađemo posle njenog posla, u njenim kolima, da joj potpišem

moj prvi roman. Posle svakog SMS-a koji bismo razmenili meni bi se dizao kurac i bio sam uveren da ću ga tog popodneva baciti u akciju. Bila je deset godina starija od mene i to mi je bilo posebno seksi, pošto sam obično na kolac nabijao mlađe. Ipak, do kraja njenog radnog vremena ostalo je još prilično, a ja sam, budući da se američka ambasada nalazila na minut šetnje od *Burleske*, u redakciju došao mnogo ranije nego inače.

*

Osećajući se dobro, pre svega jer sa radnog mesta mogu da umaknem u bilo kom trenutku, rešio sam da završim deo posla za aprilski broj. Napisao sam uputstvo čitaocima gde da štekuju vutru u prolećnim danima, pohvalio dva beogradska kioska s brzom hranom, šaljivim tonom se osvrnuo na to koliko je veličina kurca bitna kada se ide rekreativno na bazen, kada su se iz prostorija *La Mode* začuli krici i lupanje stolica. Laći i novopečena lektorka izleteli su iz redakcije, a ja sam počeo da pišem kratak tekst o tome šta da radiš ako grizeš zanoktice, pa ti prsti izgledaju odvratno, s obzirom na to da ribe vole da odmeravaju muške šake. Larma se, međutim, nastavila, pa sam i ja otišao da vidim šta se dešavalo.

Na parketu, među koleginicama iz *La Mode*, u rvačkom klinču, valjali su se Mili i Milanče. Nije to čak bila ni prava tuča. Samo su ležali jedan preko drugog, grčevito zagrljeni.

„A, jebaću ti ja majku nevaspitanu...”, stenjao je Mili.

„Ti možda... glumiš neku facu...”, crveneo se Milanče, „ali ja sam luđi!” Nove kolegkinice gledale su preplašeno, čas u njih, čas u nas ostale. Mikica i Laći stajali su jedan pored drugog, u dilemi kako da reaguju, a Andrija je kleknuo pored ove dvojice i urlao: „Šta se tu golicate, kô neke žene! Tucite se ljudski!”

„Razdvoj ih, umesto što glumiš budalu”, zapijukala je odjednom nova lektorka i ja sam se iznenadio jer takav ton od nje nisam očekivao. „Vidi koliki si klippan, možeš obojicu da ih nosiš u zubima!”

Očekivao sam da joj nabije čiviluk u dupence, ali ne, Andrija je skočio na ovu dvojicu i razdvojio ih. Tri sekunde kasnije, sva trojica su bili na nogama, Mili je stajao pored prozora, Milanče pokraj zatvorenih vrata DTP-a, a Andrija između njih, s raširenim rukama, kao boksterski sudija.

„Ja da ti tražim fotke, smrade jedan!”, počeo je da se dere Mili. „Za koji kurac ti služiš onda?”

„Ceo dan u *fotošopu* moram da skidam dupe onoj narkomanki”, siktao je Milanče, „a ti me jebeš za jednu fotku! Govnaru!”

„E, drkaj ga malo češće, bićeš manje nervozan”, odbrusio mu je ovaj.

„Ko mi kaže!”, urliknuo je Milanče i pobegao u DTP.

„Ti si heroj *Burleske*”, pijuknula je lektorka i obesila se Andriji o ruku.

„Mare, dođi, molim te...”, obratio mi se Mikica i poveo me kroz kuhinju u malo dvorište. Tamo je, među zidovima od cigle, prekrivenim bršljanom, stajao mali metalni sto i tri metalne stolice. Seli smo.

„Šta bi ovo?”, pitao sam ga.

„Ah, šta bi. Znaš kakav je Mili, a ispostavilo se da je i novi prilično osetljiv. Čak se i na mene breca.” Zatim je nastavio nešto tišim tonom: „Mare, ne znamo se dugo, ali moram da ti kažem kako mi se čini da nas Delamorte zajebava sa svojom kadrovskom politikom.”

„Nije njegova kompanija, nego ko zna čija. Zato i zajebava. Ali, šta to nas boli uvo”, ostao sam nezainteresovan. „Dok traje - super.”

„Da, ali ja sam novinar, a ti si pisac. Tebi je ovo samo usputna stanica, a meni je novinarstvo sve. A ovo je mnogo toga, samo novinarstvo nije. Jebote, angažovao je Palikuću da nam bude skaut za ribe!”, uzrujao se.

„Kakvog Palikuću?”, začudio sam se i pogledao ga.

„Jovanu Palikuću, našu prvu duplericu! Ona je skaut celoj firmi!”

„Pa, je l' nam našla neke ribe da slikamo?”

„Nije! Neće ih ni naći! Dolazi u redakciju ređe od tebe, mislim, ništa ti ne prigovaram, ti bar odradiš šta treba, ali ona ne uradi ništa!”

„Pa šta ćemo za ribe?”

„Srećom pa smo slikali onu nazoviglumicu još pre dva meseca. Ostale ribe u broju ćemo verovatno da preuzmemo iz poljskog *Džentlmena*. Oni uvek imaju dobre fotke, a i ne naplaćuju nam...”

U tom trenutku se iz kuće opet začula larva.

„E, onda sam rekao ovoj dvojici da nađu neku ribu u poljskom *Džentlmenu* i evo šta je ispalo! Dobro, Mare, samo sam to hteo,

nemam s kim da popričam ovde...”, zaključio je on naš mali sastanak i utrčao u firmu.

*

„Je li, koga ćemo na naslovnu u aprilu?”, pitao sam Laćija, dvadesetak minuta kasnije, kada se sve smirilo.

„Pojma nemam, koleza”, odgovorio je i nastavio da čita *Sportski žurnal*.

„Pa, je l' imamo neku, jebem mu lebac?”, insistirao sam.

„Nemamo”, odgovorio je ležerno, kao da se nikada nije samopovređivao zbog posla. „Sad to radi Palikuća.”

„Stani, bre, a mi sami ne možemo da nađemo ribu? Šta će nam Palikuća?!”

„Ih”, oglasila se lektorka.

„Šta?”

„Ništa, ništa”, odgovorila je.

„E, imaš na serveru tekstove za rubriku *Opšti cirkus*, pročitaj ih”, zapovedio sam joj.

„Pročitala sam ih. Grozni su.”

„Mnogo ti znaš. Ovo ionako nisu novine za tebe.”

„Čitajući ih, uopšte nisam skapirala za koga su ove novine. Izgledaju kao tvoje uživljanje nad papirom, a ne kao zabavnik za ortake, što bi, navodno, trebalo da budu. Ti mi ni ne izgledaš kao neko sa puno ortaka.

„Kad ti kažem da imaš tekst, ti kažeš 'pročitala sam ga' ili 'pročitaću ga'.”

„U pravu je moja mama, ti si jedan samoživi kreten.

„Ovaj”, prekinuo je Laći novi konflikt koji se razbuktavao u kompaniji, „koleza, sad mi je nešto palo na pamet... možda bismo, ako prigusti, mogli da zovemo onog Ljubišu, što je organizovao *Džentlmenovu* žurku na Dedinju. On zna gomilu pevaljki...”

„Ma, boli me kurac za pevaljke. Jesmo li stavili debelu Miletičku na naslovnu u decembru, pa nam je opala prodaja? Ne možemo na jednu naslovnu glumicu, a na drugu seljančuru, dobiće nam čitaoci šizofreniju!”

„Uf!”, javila se lektorka.

„Šta je, bre?!”, urliknuo sam.

„Nemaju tvoji čitaoci dovoljno mozga da im se razvije šizofrenija. Kako čitaoci tvojih novina, tako i čitaoci tvojih knjiga.”

„Koji je tebi kurac?”

„Hi-hi”, zakikotala se, a zatim zabola glavu u monitor.

*

Iz dremke, do koje je došlo zahvaljujući tome što sam još na Surčinu pojeo prženice, a koja je trajala otprilike pet minuta, prenuo me je glas kapetana Mikića koji nas je obavestavao da započinjemo sletanje u Frankfurt. Tamo je, ako mu je verovati, bilo lepo vreme, što nisam bio u prilici i lično da proverim, pošto nisam imao šengensku vizu. Bio sam osuđen na četvoročasovno ubijanje u pojam u aerodromskoj zgradi, a Frankfurt sam mogao da osmotrim eventualno kroz avionski prozor. Čulo se „ding”, a znak za vezivanje sigurnosnih pojaseva je zasvetleo.

Uši su ponovo počele da mi se pune vazduhom, kako se avion spuštao među Švabe. Oko nas su bili pokošeni travnjaci, auto-putevi, traktori, kamioni, kućice, zgrade, nadvožnjaci i, dok si rekao *keks*, mi smo bili već sasvim blizu tla, da bismo ga sledećeg trenutka i dotakli, posle čega je avion počeo da koči. Dok je tandrkao po pisti, svi putnici su poustajali u želji da što pre zapale napolje. Čak je i baba ustala i bezuspešno pokušavala da dohvati pregradu u kojoj je bio zarobljen njen ceger. Bilo je kao kada *pedeset šestica* stiže na Zelenjak.

Posle nekoliko minuta i dva babina pada nazad u sedište, *JAT*-ov boing 737 konačno se zaustavio. Vrata su se otvorila, a ja sam odlučio da budem poslednji koji će izaći. Gledao sam putnike dok su centimetar po centimetar mileli kraj mene. Izgužvani sako, *Novosti* u zadnjem džepu farmerki, ljubičasta haljina sa žutim cvetovima, ogromne dlakave uši, bubuljice na čelu, bradavica u korenu nosa, dođavola, skrenuo sam pogled ka Turcima, koji su napolju, u fluorescentnim prslucima, iz aviona izvlačili naše putne torbe i kofere i bezosećajno ih bacali na vozilo koje će ih otpremiti na terminal.

Kad sam vratio pogled u avion, bio je sasvim prazan. Ustao sam i pošao, uslovno rečeno napolje, pošto je veliki montažni tunel bio nabijen na vrata letelice. Tamo su me sačekali stjuard i stjuardesa, a

ona mi je, osmehujući se, poručila: „Hvala što ste leteli sa nama, doviđenja.” Uzvratio sam joj osmehom i ušao u tunel.

*

Posle koškanja s lektorkom, ponestalo mi je inspiracije za pisanje, pa sam se popeo na sprat i došao do sekretarice Marijane, čiji se sto nalazio ispred Mateove kancelarije.

„Ćao, je li Jovana Palikuća došla na posao?”, pitao sam.

„Jeste, kod Matea je. Hoćeš li da ti zakažem sastanak?”

„Ne, sačekaću je ovde.”

Seo sam na stolicu koja se nalazila preko puta njenog stola i izvadio mobilni iz džepa. Stigle su mi dve poruke koje nisam primetio i taj mutavi telefon me je već ozbiljno nervirao.

„Dođi u 4 i 15 u garažu kod Beograđanke. Trinaesti nivo. Beli golf četvorka.”

Bila je to Danica, moja matora seksi čitateljka. Nisam razlikovao nijedan golf osim kockice i guzatog, ali sam ipak napisao: „Ok”. Druga poruka bila je od načelnikove ćerke, koja se svakog dana barem jedanput javljala. Nisam joj odgovarao još od zatvaranja martovskog broja i malo me je zbog toga pekla savest. A možda mi se malo i prijebalo s njom. Ovog puta, slova se uopšte nisu videla. Na ekranu je bila samo gomila kretenskih mrlja.

„Hej, telefon mi je u kurcu, ne mogu da pročitam poruku”, odgovorio sam.

„Kažem, moja ribica željna je tvog kurca! Dođi da me jebeš!”, glasio je odgovor.

„Ne mogu danas, hajde možda sutra?”

„Super, dođi kod mene pre podne, tada sam sama.”

Osmotrio sam Marijanu, ne bi li mi možda odala tajnu zbog čega sam bio toliki retard, ali ona je blenula u monitor i svojski se trudila da me ne gleda, čak ni perifernim vidom.

„Ok, a u kom kraju živiš?”, otkucao sam.

„U Borči.”

Onda je, uz kikotanje i topot štikli, iz Mateove kancelarije izašla neka sisata čaplja, za glavu viša od mene. Ustao sam i preprečio joj put.

„Jesi li ti Palikuća?”, pitao sam gledajući joj u sise.

„Jesam. A ti si?“, odgovorila je nadmeno.

„Jako smešno. Hajde, jedan sastanak na brzinu, oko naslovne stranice aprilskog *Big Boja*.“

„Rado, ali ne mogu. Prebukirana sam sastancima do kraja radnog vremena. Evo, Marijana zna moj raspored, pa će te upisati. Sutra ili prekosutra, najdalje!“

Poslednju reč izgovorila je sa stepeništa, jer joj se žurilo na novi važan sastanak.

„Okej, kada bih mogao da bukiram jedan sastanak s Palikućom?“, obratio sam se Marijani.

Pogledala je u svesku i promrmljala: „Sutra u četiri?“

*

Nedugo potom, umakao sam iz *Burleske* na sporedni izlaz. Napolju su prolazile razdragane srednjoškolke i njihovi neartikulirani vršnjaci, razblaženi zlovoljnim sivim ljudima koji su išli ka opštini ili nekom ministarstvu, svakako ne ka nekom lepom mestu. Krenuo sam ka Slaviji, peške, pored ustanove za gluvonemu decu i ruske ambasade, da bih kod DIF-a skrenuo levo i prošao pored zgrade u kojoj je Jana dve godine pre toga iznajmljivala stan. Smorilo me je što mi je pala na pamet, pa sam malo požurio nizbrdo. Nameračio sam se na šejk od jagode u *Meku*, ali sam prvo naleteo na prodavnicu mobilnih telefona smeštenu u jednom suterenu. Pošto sam imao brdo para na računu, odlučio sam da kantu iz mog džepa pošaljem u istoriju.

Ušao sam u prostoriju veličine kutije za cipele, gde je radio jedan debeli očajnik mojih godina.

„Dobar dan, hoću da kupim mobilni.“

„Kakav?“, promrmljao je, gledajući u monitor kompjutera.

„K750i“, izgovorio sam prvo što mi je palo na pamet.

„Evo“, rekao je, ustao i otišao pozadi, u prostoriju veličine kutije bombona. Rondao je tamo tridesetak sekundi i vratio se sa telefonom u kutiji.

„Nije loš, ima kameru od dva megapiksela“, rekao je debeli otvarajući kutiju. Iz nje je izvadio telefon, bateriju, slušalice i punjač i stavio ih ispred mene. „Eto, to ti je to.“

„Hajde, sklopi mi to, 'leba ti, da se ja ne drkam”, odgovorio sam mu i pružio mu svoj telefon.

„Opa, antikvitet”, primetio je i vešt看im potezima mi rasturio mobilni. Izvadio je karticu, ubacio je u novi, stavio bateriju, čak je i slušalice gurnuo u njega i pružio mi ga. „Eto. Spreman za upotrebu. Samo mu napuni bateriju do kraja.”

Na novi telefon stigla mi je MMS test poruka od operatera, a odmah za njom i SMS s nepoznatog broja, što je bilo razumljivo, s obzirom na to da su mi svi brojevi ostali u starom telefonu.

„Nađemo se sutra u jedanaest, kod skretanja za Borču Gredu? :)”

„Važi”, otkucao sam i pritisnuo *send*.

*

Iscevčio sam šejk u parku ispod SKC-a, pokušavajući da se osetim mlađim nego što jesam, a onda sam, u četiri i deset, krenuo ka garaži. Osećao sam se kao bolid što to radim, između ostalog i zato što sam u ruci nosio providnu najlon kesu, kao s pijace, u kojoj su bili moj stari telefon, punjač i kutija od novog telefona. Ko zna, možda su me snimali za skrivenu kameru kako ispadam budala, nema veze, ako me neko nešto pita, idem da potpišem knjigu čitateljki. Bio je to samo human potez jednog druželjubivog pisca, ništa drugo.

Ušao sam u garažu, prošao pored radnika koji naplaćuju parking, a koji su u tom trenutku gledali skupštinski prenos na televizoru u svom staklenom boksu. Stepeništem sam se popeo na trinaesti nivo i krenuo da se šunjam među automobilima. Ugledao sam beli automobil s *folksvagenovim* znakom napred, u kom je, na vozačkom sedištu, sedela jedna jebozovna crnka, koja uopšte nije izgledala starije od mene. Ličila je na nekakvu devojčicu, tako iza vetrobranskog stakla, među svim tim prolećnim senkama koje su tu i tamo češale njen auto. Ipak, onaj paranoični deo mozga mi je šaputao „skrivena kamera” i ja sam se potpuno uživeo u ulogu naivčine kome je na umu samo dobrobit njegovih čitateljki. Stao sam ispred automobila, a ona se osmehnula i blicnula farovima po mojim nogama. Otišao sam do suvozačkih vrata, otvorio ih i seo pored nje.

„Ej, ćao, ja sam Danica”, rekla je i pružila mi ruku.

„Marko”, rukovao sam se s njom.

„Jebote, kako vlažim svaki put kad mi pošalješ poruku, morala sam da izmislim ovo za knjigu, samo da proverim o čemu je reč.”

„Oh, nisi, znači, ponela knjigu?”

„Nisam. Kod kuće mi je”, rekla je i dvaput brzo trepnula.

„Pa, dobro, i meni se digne svaki put kad mi pošalješ poruku, zato sam i pristao na ovo”, odgovorio sam, a ona me je zgrabila za glavu i počeli smo da se žvalavimo, kao da smo pre toga proveli deset godina svako na svom pustom ostrvu.

„Hoću”, mumlala je ona između poljubaca, „da sisam taj tvoj kurac koji se diže kad ti pošaljem poruku, samo to hoću!”

„Što samo to”, mumlao sam ja, „možda možemo i još nešto...”, ali ona se okomila na mog đoku, koji je, kad mi je otkopčala šlic, izleteo iz farmerki kao zli pajac iz kutije. Uхватила se levom rukom za menjač, valjda da joj se ne bi nabijao u rebra, a desnim palcem i kažiprstom je nežno uхватила koren kurca. Onda je jezikom olizala ceo glavić, da bi počela s uživanjem da ga sisa. Čoveče, šta je to sa ženama i sisanjem kurca, upitao sam se, a onda sam srednjim prstom leve šake zašao ispod njene haljine, gde, ispostavilo se, nije bilo gaćica. Malo se mrdnula i prst je ceo bućnuo u nju. Bila je toliko mokra da sam, pored srednjeg prsta smesta ugurao i domali i krenuo da je jebem u ritmu kojim je ona meni pušila.

Trajalo je to možda minut-dva, a onda je ona počela da diše sve teže. Pička je počela da joj se grči, moji prsti davili su se u tečnosti koje je bilo sve više i više, pa je počelo da mi se svršava, pa je i ona to osetila, pa je počela onako nabreklog da ga poliva pljuvačkom i da ga guta sve dublje i više nisam mogao da izdržim. Počeo sam da drhtim, desnom rukom držao sam je za glavu, levom sam je i dalje jebao, odjednom sam počeo čak i da stenjem i sledeće čega sam bio svestan je da joj gruvam mlazove sperme pravo u grlo, jedan, drugi, treći, a ona je počela da stenje i diše teško kroz nos i ja sam osetio kako iz nje štrcaju mlazevi, jedan, drugi, treći, preko mojih prstiju i dlana, pravo na sedište vozača.

*

Sedeli smo i bez reči gledali u juga i korsu, preko puta njenog automobila, neme svedoke naše male avanture. Šta sad reći, šta

uraditi? Da mi se opet digne? Pa, možda bi i mogao, ali čemu? Da još jednom svršim u javnoj garaži?

„Joj, nisam ovako prskala još od faksa”, požalila mi se, a meni se, iako sam bio uveren da sam upravo čuo laž, kurac ponovo ukrutio. „Oh, vidi ti njega”, iznenadila se i spremno počela da ga drka, kao da je neko upravo uključio kamere i počeo da snima pornić. „Hajde, još jednom, ali na brzaka? Moram kući, muž, deca, da ti ne pričam...”

Čovek bi očekivao da će mi se na muža i decu spustiti, ali nije. Trepnula je dvaput i opet ga stavila u usta. Ja sam vratio ona ista dva prsta u nju i započeli smo novu rundu.

Nije trajalo ništa duže i nije bilo ništa manje uzbudljivo u odnosu na prvi put, ali se ponovio i ništa manje veličanstven, možda čak i jači, osećaj potpunog smora, kada se sve završilo. Sad smo stvarno izgledali kao debili i ja sam bio rešen da napustim njen automobil što pre.

Kao da je čula moje misli, Danica je izgovorila:

„Ovaj... pa, kuckamo se, onda”, i cmoknula me u usta. „Joj, što volim kako su ti mala usta”, dodala je i nekoliko sekundi mi sisala gornju usnu.

„Tvoja su mnogo lepša. Hajde, kuckamo se”, zbrzao sam romantiku i iskobeljao se iz golfa.

Čim sam izašao, upalila je motor i krenula ka izlazu iz garaže. Pošao sam stepenicama ka prizemlju, a u daljini se čula škripa guma njenog golfa. Imala je puno pravo da pizdi, s obzirom na to da joj je verovatno bilo isto kao i meni.

Izašao sam na ulicu i shvatio koliko je crna Beograđanka lepa pod poslednjim zracima sunca tog dana, onako sa plavim nebom iznad. Setivši se da sad imam i kameru u džepu, odlučio sam da to svoje zapažanje i fotkam. Izvadio sam mobilni i škljoc: eto Beograđanke u mom džepu. Škljoc: eto i moje sluđene face u mom džepu, za uspomenu na ovo posle podne. Ovakvo ponašanje nepogrešivo me je vodilo ka kokainu pa sam pustio poruku mom dileru, Mikiju Maleru.

„'El ima nešto?”

„Ima, buraz, uvek!”, odgovorio je sledećeg minuta.

„Gde ćemo?”

„Dođi na auto-put, auto-servis kod Laste, auto mi je u kurcu :(“

„Aj’.”

Miki Maler su ga zvali upravo zbog kola. Čim bi nabavio nova, ona su crkavala u roku od pet dana i on bi svu lovu koju bi zaradio valjanjem ukrkavao u popravke. I tako, evo, već pet meseci, koliko smo se poznavali.

„E, a kol'ko ćeš?”, njegova nova poruka me je podsetila da može da se uzme i više od grama.

„Tri.”

*

Na jednom od plastičnih znakova pisalo je *Connecting Flights* i ja sam skrenuo desno, kuda je bela strelica pokazivala. Došao sam do *Lufthansinog* šaltera i bez reči debeloj plavokosoj ženi dao plavi pasoš i avionsku kartu. Ona je onda ukucala nešto u kompjuter, da bi me zatim pogledala i izgovorila upitnu rečenicu na nemačkom. Samo sam se osmehnuo, ona me je još nekoliko sekundi upitno gledala, da bi zatim ponovo nešto iskucala na tastaturi i pružila mi bording pas.

Posle toga sam naleteo na detaljan pretres, ni nalik surčinskom, gde si bez gotovo ikakvog zadržavanja mogao dalje ka djuti fri zoni. Ovde je bio red od desetak metara, u redu Arapi, Azijati i ja, a na početku reda, plavokosa Nemica i Nemac crnac u policijskim uniformama, koji su, bez obzira na to što si sve iz džepova ostavljao u plastičnu kutiju, obavljali detaljan pretres po prolasku kroz detektor metala. Za pet minuta sam stigao na red, u korpi je bilo sve što sam nosio sa sobom, vrata kroz koja sam prošao ostala su nema, ali mi je crni Nemac pokazao, kao i svima pre mene, da stanem pored njega, okrenem se ka traci i raširim ruke i noge.

Potom sam se našao pred ogromnom crnom tablom na kojoj je belim slovima bilo ispisano pedesetak letova, među kojima nije bilo mog. Let U A 917 bio je zakazan za 12.10. Ukcavanje je, prema bording pasu, bilo u 11.35, a poslednji istaknut let na tabli bio je onaj za San Francisko, u 10.35. Na svaki minut letelo je po sto aviona i bilo je jasno da ću morati da pričekam još bar sat i po da bi bilo objavljeno na koji izlaz treba da odem.

Prošao sam kroz zamračeni hodnik u kom su u stolicama, nalik onim kod zubara, ljudi spavali, zatim sam nastavio dalje u neki kao prolaz, gde su se prodavale novine, sendviči i sokovi. Kupio sam

sendvič u celofanu, nisam bio siguran od čega, jer je sve bilo na nemačkom, i koka-kolu u limenci. Sedam evra. Vratio sam se do velike crne table i seo na plastičnu stolicu, tačno preko puta nje.

Levo od mene sedeo je jedan debeli tamnopusi u razdrljenoj ružičastoj košulji i drndao mobilni, a levo mršavi tamnopusi s brkovima, koji je netremice gledao u ono što je tabla saopštavala. Tamo je najkasniji najavljeni let bio onaj za London, u 10.45. Otvorio sam limenku i stavio je na pod, ispod stolice. Zatim sam odmotao sendvič i zagrizao ga. Bio je to dobar sendvič, s mekanom pohovanom piletinom, senfom, majonezom i kečapom, kačkavaljem i listom zelene salate. Šteta je što nisam bio ni gladan ni žedan, već sam samo želeo da potrošim deo *Burleskinih* para.

*

Spavao sam jedva tri sata i ustao, prilično nadržan, u deset pre podne. U jedanaest sam bio na Zrenjaninskom putu, parkiran pored stanice sto keca, kraj skretanja za Borču Gredu. Na stanici nije bilo nikog. Ili su bili na poslu, ili u školi, ili u kokošinjcu. Onda sam ugledao načelnikovu ćerku, kako u donjem delu trenerke i najkama, ogrnuta teksas jaknom pretrčava Zrenjaninac, sa kesom u kojoj je bilo nekoliko kesica instant kafe. Bila je seksi, ali ja sam, bez obzira na to, ili možda baš zbog toga, bio rešen da prekinem tu glupost s njom kako znam i umem.

„Taman sam skoknula i do prodavnice”, rekla je i poljubila me u usta.

„Uf, što si tako bled, šta ti je?”

„Imam neki stomachni virus”, slagao sam.

„Meni izgleda kao da si se celu noć cepao i da uopšte nisi spavao.”

„Ne, ne, nisam u tom fazonu više. Stomak me ubija.”

„A-ha, važi. E, znaš šta ima novo? U petak putujem. Idem na kruzer, da konobarišem”, rekla je dok sam ja skupljao hrabrost da slažem kako imam ribu i kako među nama sve mora da prestane.

„Oh, stvarno?”

„Da.”

„Gde?”

„Bahami, Majami... Ludilo!”, pobednički je uskliknula.

„Na koliko?”

„Najmanje šest meseci. Baš super što smo se danas videli, žarko sam želela da se karamo barem još jedanput pre nego što odem. Poludeću koliko volim tvoj kurac! Previše pričam, je l' da? Pa kad te nisam videla sto godina, stoko!”, rekla je i udarila me po ramenu. „Ajmo kod mene, da ne gubimo vreme.”

Upalio sam kola i mi smo se, posle nepunog minuta vožnje, našli pred kućerinom u kojoj je živeo načelnik s porodicom. Parkirao sam iza ćoška, kako sigurnosne kamere ne bi snimile broj mojih tablica. Zdanje je bilo opasano velikom betonskom ogradom, koja je na sredini bila presečena crnom metalnom kapijom s rešetkama, kroz koju smo ušli u dvorište. Tamo su se dva dobermana izležavala na prolećnom suncu. Nisu ni uhom mrdnuli, a verovatno bi na njen uzvik bili spremni da skoče i od mene naprave rezance.

Uleteli smo u gajbu koja se sva sijala od mermera, laminata, mahagonija i aluminijuma. Bilo je tu nekoliko umetničkih slika na zidu i desetak banana u kristalnoj posudi na stolu, a video sam i niz enciklopedija na polici.

„Ajde, ajde”, požurivala me je načelnikova ćerka, nisam bio siguran da li zbog svoje zagorelosti ili možda zbog toga što je njen ćale svake sekunde mogao da bane i iščupa mi uši. Otišli smo na sprat i uleteli u njenu sobu, carstvo spuštenih roletni. Bacili smo se pravo na krevet i oboje se, gotovo istovremeno, svukli.

*

Bio je to prvi put da smo se pojebali, a da se ja nisam plašio šta će biti sutra, zahvaljujući mentolima s kruzera koji su je zaposlili. Tog prepodneva sam se čak dvaput okomio na nju i komadao je svaki put po četrdeset pet minuta, uz obostrano grebanje i vrištanje. Pošto se nisam bog zna kako naspavao, posle drugog orgazma počelo je da mi se manta.

„Oćeš kokain?”, pitao sam je.

„Znala sam da si se rasturio sinoć! Daj!”, odgovorila je veselo.

Ostalo mi je pola onog što sam uzeo od Mikija Malera, pa sam nam razvukao svakom po dve linije na njenom *the best of* disku *Metalike*. Zidni sat sa likom Pate Patak pokazivao je jedan popodne.

„A šta ima novo kod tebe?”, pitala me je, povukavši levom nozdrvom krajnju levu i desnom krajnju desnu liniju.

„Idem u Las Vegas, na *Big Boj* konferenciju”, rekao sam i povukao svoje dve linije.

„Stvarno? Blago tebi!”

Kad je ponovo počela da me vata za đoku, zaključio sam da mi je za taj dan bilo dosta seksa, pa sam zgrabio gaće i trenerku i počeo da se oblačim „E, moram da palim, idem po vizu. Ne smem da kasnim.”

„Oh, zar već...”, snuždila se. „A je l' možeš da mi ostaviš malo toga? Biće mi dosadno sada, nije trebalo da mi daješ da vučem, pa onda da bežiš.”

„Evo, nije frka...”, odgovorio sam i istresao joj dobrih pola grama po disku, samo da se što pre iskobeljam odatle.

Ispred vrata me je poljubila, poželela mi srećan put i napomenula da ćemo se obavezno videti kad se s broda bude vratila u Beograd. Izašao sam napolje i tih nekoliko koraka, koliko mi je trebalo do kapije, pribojavao se da ne vikne: „Drž' ga!”, ali to se nije desilo. Pre nego što sam otvorio kapiju, okrenuo sam se, a ona je stajala na prozoru svoje sobe i odatle mi slala poljupce. Izvadio sam mobilni iz džepa i slikao je. Pošto je bila samo u gaćicama i majici na bretele, pretpostavio sam da će biti dana kada ću na tu fotku drkati. Zakikotala se i još jedanput cmoknula u mom pravcu. Odgovorio sam joj poljupcem u vazduh, otvorio kapiju i utekao.

*

Sendvič sam smazao za tren oka, a poslednji let na tabli bio je onaj za Istanbul, u 10.50. Na mom mobilnom bilo je 8.52. Pozvao sam Milija.

„De si, lutko?!”, dreknuo je i odmah zatim počeo da kašlje.

„U Frankfurtu, smaram se.”

Nije odgovorio na to, već je nastavio da kašlje.

„Pazi da ne dobiješ moždani udar od tolikog kašljanja”, rekao sam mu.

„Nema gde mene da udari moždani udar...”, uspeo je da odgovori, a onda je nastavio s kašljanjem.

„Kad misliš da ozdraviš, bre?”

„Nije ovo od bolesti, ovo je jer sam se sinoć... preduvao...”, pokušavao je da dođe do daha, „bila mi jedna ružna, uf, a ima...”

dobro dupe... i onda sam morao... izvini sekund...”, zatim se zakašljao baš stočarski i ja sam ga čuo kako pljuje, „dva keta da popušim i da je jebem samo s leđa, da bi mi bila lepa... E, ni reči Tijani o ovome...”

„Naravno. Hajde, idi, spremaj se za posao”, izgubio sam strpljenje.

„Serem se ja na taj posao. Je l' znaš da je Andrija dobio otkaz?”, izgovorio je i počeo da kašlje.

„Zbog čega?”

„Mateu je Palikuća prepričavala tekstove iz *Big Boja* i ispostavilo se da je ovaj napisao identičnu recenziju za nekakvu knjigu i u *Džentlmenu* i u *Big Boju*.”

„Šta pričaš, bre? Kakvu, bre, recenziju?”

„Pa, i mi i vi imamo recenzije, valjda toliko znaš o svom časopisu, jebote.”

„Ali, to su tekstovi od po pet redova! Mislio sam da su uvek identični!”

„Jebote... čekaj sekund...”, rekao je, opet se iskašljao i pljunuo, „odvratno... je l' čitaš ti uopšte te tvoje novine? Naše pretpostavljam da ne čitaš”, govorio je, a u pozadini se čuo zvuk vode iz česme.

„Ma, čitam samo ono što sam ja napisao, ostalo ionako nije ni za kurac. Dobio je otkaz jer je napisao isti tekst za nekakvu usranu knjigu u dva časopisa u kojima je urednik? Pa to je retardirano!”

„Ali, ipak je prekršaj”, odgovorio je čangrljajući po kuhinji.

„Ma, mogao je da mu skine pet posto od plate, a ne da ga otpušta! Ti si se tukao u firmi, pa to na kraju nije ispao nikakav prekršaj!”

„To je bila dobrodošlica novom kolegi”, nasmejao se. „Mateo za to nikada nije ni saznao.”

„A za pet redova u novinama je saznao? I šta ta Palikuća ima njemu da prevodi ono što mi pišemo, jebem li joj mater! Što nam ne nađe neke ribe, da ih slikamo?. počeo sam da se derem, a ostali zatočenici frankfurtskog aerodroma su me ignorisali, navikli na svakakve kretene u kretenskim zemljama iz kojih su dolazili.

„Pa ti ne znaš... izvini, perem žube... Mateo i Palikuća šu še šmuvali, odmah pošle njene našlovne... ček...”, rekao je, i promućkao usta vodom, „Mislio sam da to svi znaju.”

„Njih dvoje su zajedno?“, začudio sam se, ali mi se već sledeće sekunde sve savršeno uklapalo. „I ona mu sad sedi u krilu i prevodi mu ono što mi napišemo?“

„Ne znam baš da li mu sedi u krilu...“, zakikotao se. „Mislio sam da ti ovo nikada neću reći, ali možda bi mogao malo da smanjiš s gudrom.“

„Definitivno ću da pojačam.“

*

Iz Borče sam otišao u *Burlesku*. Izgledalo je kao da sam ušao u produženi boravak u drugom osnovne, samo što su, umesto dece, tu bili ljudi koji nisu znali šta će sa sobom. Neki su sedeli za svojim stolovima i surfovali po internetu, neki su s piratskih sajtova skidali filmove, koje su potom odmah i gledali, neki su izašli na pauzu za ručak, koja je trebalo da traje jedan sat, a trajala je često sve do odlaska kući.

„Ne znam zašto uopšte dolaziš na posao, kad već ne moraš“, dobacila mi je lektorica, čim sam seo za sto.

„Moram da uzmem dnevnicu za Vegas“, odgovorio sam joj.

„Jao, ti si nemoguć“, brecnula se, ustala i demonstrativno izašla napolje.

„Koleza, meni se čini kao da je ona pomalo zaljubljena u tebe“, rekao je Laći, koji je proučavao listu iz kladionice. „Kec na Bajern, a šta drugo“, dodao je zatim i nažvrljao svoj zaključak na papir koji je maznuo sa štampača.

„Meni se čini kao da ju je spičio klimaks u tridesetoj“, zaključio sam i osetio potrebu da se doradim. Na putu do klonje, prošao sam kroz redakciju *Džentlmena*, gde je Mikica čitao *Politiku*, Milanče zatvorenih očiju slušao muziku s ogromnim slušalicama na glavi, a Mili i Andrija gledali porniće na Andrijinom kompu.

„Gledaj sad ovo“, muvao je Andrija Milija laktom.

„Crtać? Baš me briga za crtaće!“, opirao se ovaj.

„Veruj mi, bolje je nego pravi pornić.“

„Dobro, klinka ide kroz šumu i sad će da je rascopaju četvorica s kurčevima od pola metra. Likovima što ovo crtaju treba obući ludačku košulju.“

„Stani, smiri se, sačekaj...”, oblizivao se Andrija. „Dođi i ti da vidiš, šta si se usr'o?”, obratio mi se.

„Ma, krenuo sam do klonje, možda posle...”

Onda se začulo urlikanje, a njima dvojici lica su bila obasjana svetlošću monitora, toliko blizu su mu se nabili.

„Čekaj... šta će joj kurac od pola metra?”, zabrinuo se Mili.

„Evo šta će joj!”, uskliknuo je ovaj, a Mili je ustao i otišao za svoj sto.

„Bolesniku”, rekao je Andriji.

„Nemaš ti pojma”, odgovorio je ovaj, gledajući u monitor. „Nedostaje ti širina.”

Kad sam stigao do kupatila, začulo se otključavanje vrata, a iz klonje je izleteo Baki.

„Markedani! U sledeću knjigu obavezno da me staviš!”, lupio me je Šakom po ramenu i prošao pored mene. „Pazi šta radiš unutra! E, ako treba nešto da se fotka, cimni me na mobilu, moram napolje, imam neodložnu obavezu...”

Ušao sam, spustio poklopac na klozetskoj šolji i seo na njega. Po praznoj kutiji od DVD-a, koju sam uzeo sa lektorkinog stola, prosuo sam malo kokaina. Drogiranje na poslu? Ne. Dve loše stvari ne mogu da naprave jednu dobru. Povukao sam liniju sa diska. Pošto niko nije prilazio kupatilu, odlučio sam da na istoj poziciji sačekam novi nalet sreće. Bolje među govovima, nego među ljudima.

Prozor je gledao u dvorište, omeđeno zgradama iz doba socijalizma.

Drveće je i dalje bilo golo, ali ispod tih grana dečaci su već trčali za loptom, željni proleća, leta, simpatije koja se neće namršiti kad joj se osmehnu, pobede u malom fudbalu i drugih genijalnih fora naivnog detinjstva. Međutim, čak ni kad sam bio dete nisam se osećao bezbrižno, ni leti, ni zimi, ni u jesen, ni na proleće. Ceo život izgledao mi je kao agonija, presečena prekratkim lepim trenucima.

Ušmrknuo sam još jednu liniju i izašao iz klonje, da bih u hodniku naleteo na Andriju i lektorku. Nešto su šaputali, udaljeni jedno od drugog svega desetak centimetara.

„Šta ti radiš u klonji, drogiraš se?!”, počela je da se dere, svesna da sam ih uhvatio u delikatnom trenutku.

„Sigurno ne radi u klonji ono što ću ja tebi tamo da radim, ostavi ga na miru”, rekao je on, uštinuvši je za dupe.

„Stoko bezobrazna!”, vrisnula je i udarila ga pesnicom po ramenu, a onda je počela da se kikoće.

Provukao sam se pored njih i krenuo ka ulici.

*

Nova poseta američkoj ambasadi nije bila ni izbliza uzbudljiva kao prva. Došao sam tamo našmrkan kao stoka, prišao nepoznatom radniku obezbeđenja, rekao mu svoje ime i prezime, a on je iz kutije sa pasošima izvadio jedan i bez reči mi ga pružio. Na pešačkom prelazu sam otvorio pasoš i video da sam dobio turističku i poslovnu vizu, na tri godine, sa više ulazaka. Do jaja. Osetio sam se srećnim, ali nisam bio siguran u kolikom procentu je to bilo zbog vize, a u kolikom zbog gudre. Bezumnim šmrkanjem sam, izgleda, usrao još jedan lep životni trenutak. Vratio sam se u firmu, zaobišao redakciju *BigBoja* i najpre se popeo na sprat, do kancelarije koju su posle selidbe delili šef distribucije Žile i Kevo.

„Gde si, Mašja, legendo?!”, uskliknuo je Žile. „Slušaj ovo!”, dodao je i na svom kompu odvrnuo *Nirvanu*. „Je l' čuješ? E, tako se ja osećam na mom radnom mestu”, gledao me je netremice, a brada mu je podrhtavala.

„Sidi ponekad dole, da gledamo crtaće s kuratim devojkicama. Izvini, Kevo.”

„Ništa, sinko, navikla je staramajka na svoje nestašne dečake”, odgovorila je preturajući po izvodima iz banke.

„Nego”, rekao sam joj, „dobio sam vizu.”

„Stvarno?!”, obradovala se umesto mene. „Evo, sine”, otključala je najnižu fioku stola i odatle izvukla koverat. „Sve je Kevo pripremila, još u petak. Ovde ima sedamsto dolara. To ti je to, za šest dana u Americi.”

„Je l' time plaćam i hotelsku sobu?”, zabrinuo sam se.

„Ma ne, ovo su ti dnevnice, bre!”

„Nemam pojma, jebiga”, rekao sam, glup za dnevnice.

„Ovo ti je za taksi, ili ako izvedeš neku cicu na večeru, razumeš?”, objasnila je ona, a ja sam zaključio kako su te pare, u stvari, moja lova za drogiranje. „Idi sad kod Matea, da ti objasni za hotel.”

*

„Alora”, rekao je Italijan, kad sam seo preko puta njega, a zatim je nastavio na engleskom, „zaista se ne treba čuditi što su im zafrijačili avione u zgrade, kada su tebi dali vizu. Je l' ti dala Keva pare?”

„Jeste”, odgovorio sam na engleskom.

„Okej. I nemoj da arčiš mobilni, mi ti plaćamo račune.”

„Ma, kad sam ja arčio mobilni.”

„Za smeštaj ćemo ovako: odeš u hotel *Siti of Sin*, na recepciji kažeš da imaš rezervisanu sobu i kad ti kažu da tvog imena nema, pozoveš Stiva ili Brajana i oni će ti nešto pronaći.”

„Ako sam dobro razumeo, foliraćemo da imam rezervisanu sobu?”

„Probaću da budem jasniji: ti samo otputuj, a ako bude ikakvih problema, zovi Stiva. Okej?”

„A šta ako sve sobe budu zauzete?”

„Ma, daj, hotel ima šezdeset spratova! To je to. Idi, radi nešto.”

„Čekaj, nešto da te pitam.”

„Madre mia! Šta je zad?”, dreknuo je na smešnom srpskom.

„Jesi li ti svestan da si zaposlio skautkinju za ribe koja nam nije namestila nijednu ribu za slikanje?”, rekao sam na srpskom.

„Engleski!”, smorio se i stavio ruke na glavu, a ja sam mu ponovio svoje pitanje na engleskom. „Da, pa? Treba joj malo vremena da se uhoda. Dovidženja”, pokušao je da završi razgovor, izgovorivši poslednju reč na srpskom.

„Dobro, onda ću ja da se slikam go za naslovnu stranu”, rekao sam na engleskom i ustao, a on je počeo da govori na srpskom: „Ztani, ztani! Evo ja ću nađem riba za nazlovna, što si takav kretino! Gde je kolega? Gde su maniri? Koleginiza nova! Paezano, e! Ja nađem riba za nazlovna! Idi radi!”

Kad sam izašao iz njegove kancelarije, obratila mi se Marijana.

„Jovana neće stići na sastanak u četiri, ako bi mogao sutra, na primer...” trtljala je, gledajući u monitor.

„Nema potrebe”, prekinuo sam je i krenuo niz stepenice.

*

Posle Milija, pozvao sam Matea.

„Žta to radiš, žto me zoveš? Gde zi?”, javio se na srpskom.

„U Frankfurtu.”

„Mama mia, arčiš telefono! Ke kaco!”

„Što si otpustio Andriju?”, pitao sam ga na srpskom.

„Teška povreda radna disciplina! Prekini veza! Skupo!”

„Kakva, bre, teška povreda!? To je jebenih pet redova teksta!”

„No, zamalo izpadne katastrofa da je video klijent.”

„Ali, Andrija je u *Burleski* od početka.”

„Da, pa?”, odgovorio je smireno, a mogao bih se kladiti i da se nasmejao.

„Vrati ga na posao, bre, šta ti je?”

„No!”, uzviknuo je. „Dosta bilo kompani kindergarden! Od zad, ozbiljna kompani! Andrija mora leti! Ne zovi više! Srećan put!”

Pozvao sam ga opet, ali mi je odbio poziv. Pozvao sam ga opet, ali mi je ponovo odbio poziv. Pozvao sam, zatim, Andriju, ali on je bio nedostupan. Na kraju sam pozvao Mikicu.

„Ej, Mare, otkud ti? Zar nisi na putu?”, javio se pospanim glasom.

„Evo me, smrdim u Frankfurtu. Šta je to bilo sa Andrijom?”

„Napisao dva ista teksta, pa ga Mateo otpustio.”

„Nije ti glupo što nam je otpustio urednika zabave zbog pet redova?”

„Znaš šta, Mare, on je u *Džentlmenu* uglavnom gledao porniće, kasnio je s tekstovima, a ako bih mu nešto rekao, pretio mi je batinama. Ne znam kako je kod vas bilo, ali nisam nešto u fazonu da ga branim.”

„Ma, ne doživljam ja svoje novine tako ozbiljno kao ti tvoje. Što ga nije otpustio zbog pretnji batinama ili zbog pornića, nego zbog ovoga?”

„Ne znam, Mare, neću da se mešam, ali čini mi se da mu je baš stalo da ga najuri. Nego, hajde, uživaj ti na tom putovanju i ostavi *Burlesku* u Beogradu.”

„Ma imam još tri sata do leta, ubijam se od dosade.

„Kako, bre, pa skokni do Frankfurta, imaš direktnu liniju...”

„Nemam vizu.”

„Au, sranje... Pa, movaj se tu po aerodromu, ogroman je, ima ga za bar pet sati šetnje.”

„Kako, bre, ogroman? Ovde ima samo jedna hala sa sendvičima i neki smrdljivci koji spavaju na stolicama.”

„Ogroman je, Mare, veruj mi. Deset puta sam bio na njemu. Promuvaj se malo, kupi sebi nešto, pusti Andriju i Matea, to nikakve veze nema s tobom.”

*

Kukac mi je organizovao ispraćaj u Ameriku u petak, prvog aprila. Tačnije, zgutali smo po esid, a koku smo čuvali za trenutak kada kiselina počne da nas pušta. Sve bi bilo super da se oko deset uveče, potpuno razvaljen, nisam setio kako je još tokom prepodneva trebalo da tražim od DTP-a da mi naslovnu stranu za april narežu na CD pa da taj disk posle odnesem Rikiju ne bi li ovaj sastavio televizijsku reklamu.

„Uf, moramo u firmu”, procedio sam.

„U, debeli, ala te šljaka trip! Hoću i ja tako!”

„Ne, bre, stvarno moramo. Zaboravio sam CD za Rikija”, škrgutao sam zubima.

„Pa, zar ima nekoga sad u tvojoj firmi?”

„Ima, šalju aprilski broj u štampu.”

„A ti se ovde gudraš sa mnom? Što bih ja voleo tvoj posao...”

Pokušali smo da izađemo iz njegovog stana, za šta nam je trebalo dvadesetak minuta. Kukac je insistirao da ponese debeli prsluk, ja sam insistirao na tome kako je pretoplo za prsluk, a sve to odvijalo se tako što je on sedeo u svom predsoblju, a ja ležao na kauču u njegovoj dnevnoj sobi. Na kraju smo izleteli napolje, strčali niz stepenice, nekako pronašli moja kola i shvatili - tačnije ja sam shvatio - da su ključevi ostali gore u stanu.

„Zaboravio sam ključeve!”, uzviknuo sam uhvativši se desnom rukom za kvaku na krajsleru, a levom za glavu.

„Gde si zaboravio? U firmi? Pa, sad tamo idemo!”, tresao se Kukac od LSD-a. „Kako je hladno, joj! Kako si me zajebao za prsluk, uf!”

„Kod tebe sam zaboravio ključeve! Hajde, idemo gore, taman da uzmeš prsluk.”

„Ma, je l' znaš ti gde je to?!” dreknuo je iako njegova zgrada nije bila ni stotinu metara odatle. „Idemo mojim autom! Tačnije, firminim”, zvecknuo je kabastim ključevima mercedesovog kombija koji je dužio u *Superior marketingu*, gde je radio kao momak za sve.

„Još bolje, taman ti da voziš! Kad sam ovakav, umem da počnem da tražim kvačilo”, mumlao sam prisećajući se našeg poslednjeg uzimanja esida, kada sam, na putu do *Meka* u Dvadeset prvom bloku, uporno pokušavao da menjam brzine na mom automatiku.

Posle desetak minuta bauljanja po komšiluku, pronašli smo kombi kod vrtića *Skadarlija*. Navrle su mi uspomene. Kao da sam u toj pomrčini mogao da vidim malog Marka Kraljevića, obasjanog socijalističkim suncem, kako trči ka drugarima, grčevito u ruci stiskajući sličicu španskog fudbalskog napadača Karlosa Alonsa Santiljane, neverovatno popularnog među predškolcima davne 1982. Stresao sam se i odjednom je ispred mene ostao samo mrak dvadeset prvog veka.

„Ulazi, šta čekaš! Žurimo!”, histerisao je Kukac turirajući mašinu. Ne sklanjajući pogled sa obdaništa, otvorio sam velika vrata sa strane i seo pozadi. „Šta si tu seo, ko da vozim ministra! Dolazi napred!”, drao se gazeći papučicu gasa, dok smo i dalje stajali u mestu. Prešao sam napred, da bismo konačno, nevezanih pojaseva, krenuli ka *Burleski*.

*

Parkirali smo se tačno ispred firme oko pola dvanaest.

„Okej, idem, pa ću da se vratim, a ti...”, počeo sam da izlažem svoj plan, a on me je prekinuo: „A ja idem s tobom! Nisi valjda mislio da ću da blejim sam u kolima! I, svega ti, hajde da požurimo, traćimo dobar trip!”, razgalamio se.

S velikom mukom, izašli smo iz kombija. Zgrbljeni smo se prišunjali ulazu. Žena koja je šetala maltezera zastala je desetak metara dalje, verovatno da nas bolje osmotri i odluči da li da pozove muriju. Setio sam se priče o nekoj dvojici koji su zgutali po trip pa ih je murija uhapsila zbog džointa, a trip je počeo da ih radi tek u pandurskoj stanici. Nisam mogao ni da zamislim koliki je to užas mogao biti, pa sam se uspaničio i utrčao u *Burlesku*, a Kukac za mnom.

„Šta je bilo?”, preznojavao se.

„Ma, zamalo ona žena da pozove muriju!”

„Kakva žena, gde?”, osvrtao se trapavo, sa svoja dva metra visine, po uzanom hodniku.

„Brzo! Bežimo!”, potrčao sam uz stepenice i uleteo u redakciju *Big Boja*, a Kukac je ušao za mnom.

Unutra su bili Laći, koji je, držeći se za glavu, blenuo u pasijans na monitoru, i lektorka, koja je pevušila neku dečju pesmicu i uvtala svoju dugu plavu kosu. Čim smo banuli, Laći je poskočio.

„Koleza, jebote, prepao si me! Mislio sam da samo lopovi mogu da upadnu u ovo vreme!”

„Ćao. Ovo je Kukac”, predstavio sam im svog prijatelja koji je stao nasred prostorije i prestravljeno gledao, čas nju, čas njega.

„Ćao Kukac, baš si sladak”, rekla je ova ludača, a ja sam prišao Laćiju: „Trebam CD sa naslovnom, za reklamu.”

„Ti se posla setiš samo kad si izdrogiran, meni se čini”, dobacila je lektorka.

„Ko drogiran? Šta lupetaš, ženturačo?!”

„Vidi kolike su ti zenice! Kao u mačora!”

„Koleza, i ja sam dobio vizu, ali...”, umešao se Laći, videvši da stvari opet beže van kontrole.

„Stvarno? Bravo!”, dreknuo sam na njega.

„Mateo je rekao da će ipak on da ide s tobom. Uspeo je da odloži put u Italiju za maj, a meni je sastanak za vizu bio već zakazan i...”

„Šta pričaš, bre? Ko putuje na kraju, i s kim?!” urlao sam, potpuno nepripremljen za loše vesti.

„Pa, najverovatnije, ipak, ne putujemo zajedno, jer će ići Mateo... Ovaj, idem ja u DTP, da im kažem da ti narežu taj disk. Za sada samo pijem. Čekamo da počnu s prelamanjem.”

„Super! Super! Da nije tebe, ove novine bi se raspale!”, vikao sam, pokošen činjenicom da ću u Ameriku morati da putujem sa prokletim Žabarom.

„Da nije tebe, ove novine bi funkcionisale”, dobacila je lektorka.

„Puši bre kurac!”, dreknuo sam.

„Hi-hi-hi”, zakikotala se.

Kukac je i dalje stajao nasred prostorije drndajući, kao, nešto po mobilnom.

„Dođi ovamo”, rekao sam mu i, otvorivši vrata, ušao u redakciju *Džentlmena*.

„Gde ćemo? Uf, kakav je ovo sad ćemo? Je l' vam ovo špajz?“, opipavao je Kukac po mraku naslagana brda stranih izdanja *Džentlmena*.

„Jeste“, odgovorio sam mu i prošao kroz redakciju *La Mode* i kuhinju u dvorište.

*

Izašli smo na vazduh i seli na metalne stolice.

„Šta misliš, je l' ovo normalno?“, pitao me je Kukac.

„Nije, na tripu smo.“

„Ne, bre, je l' normalno ovo sve, da postoje ovakve firme, bez uvrede, i da imamo ovoliko love i da nas ovako boli kurac?“

„Pa, red je da i mi nekad u životu imamo love.“

„A šta ako sve ovo jednog dana prestane? Šta ako lova presuši?“

„Štampaće novu. Ne može lova da presuši.“ Zapalio je pljugu i razmišljao nekoliko trenutaka.

„Ala lupetaš. Pa ne upravlja ovom planetom Slobodan Milošević, da štampa lovnu kad zafali!“

„Nemamo mi pojma ko upravlja ovom planetom.“

„Ma, jebe mi se, samo da ne ispadne neko sranje, da se ne sjebe sve preko noći. Previše mi je ovo dobro, previše evra za premalo rada. Ne znam da li me shvataš...“

„Shvatam. Evo, doneću ti nešto lepo iz Vegasa.“

„Shvataš ti moje levo jaje. Uf, jebote... Kad će taj jebeni disk da ti narežu, koliko im treba!“

Neka senka pojavila se na izlazu iz *Burleske* u dvorište i ja sam se prepao da je to smrt. Međutim, bio je to samo Laći.

„Koleza, oni kažu da će disk biti gotov oko dva ujutru, pa da dođeš tada po njega“, prišao mi je bojažljivo.

„U dva!“, dreknuo je Kukac. „Kakav jebeni izlazak! Kakav divan provod!“, vrištao je, skočivši sa stolice.

„Idemo mi onda, a ti, molim te, pošalji taj disk Rikiju, onom što nam pravi reklame“, rekao sam Laćiju što sam mogao staloženije.

„Važi, koleza, a kako da ga nađem?“

„Evo ti njegov broj“, rekao sam i izvadio mobilni iz džepa. „E, aj' se slikamo prvo.“

„Za šta da se slikamo?! Za ružnu uspomenu i bolno sećanje?!”, urlao je Kukac toliko glasno da nam je neko iz jedne od okolnih zgrada doviknuo: „Tiše, narkomani, zvaću policiju.”

„Tiše, tiše..škrgutao sam zubima i povukao Kukca k sebi. „Aj’ se slikamo! Laći, dođi i ti”, povukao sam ga za rukav od sakoa pa su nam svoj trojici glave bile sasvim zbijene jedna uz drugu.

„Koleza, možda bolje ja da slikam vas dvojicu...”

„Umukni! Svi se slikamo!”, dreknuo sam i odmakao levu ruku koliko sam mogao. Blic je sevnuo i ja sam okrenuo telefon - videle su se polovine moje i Kukčeve glave, uz Laćijevu, kojoj su se videli samo nos i usta.

„Ajde, bre, skraćeni, jedi govna”, iznervirao se Kukac i oteo mi mobilni. Onda je odmakao telefon toliko da je mogao ceo košarkaški tim da stane u kadar, blic je sevnuo i mi smo ispali super, koliko je to bilo moguće u tom trenutku.

„Dobro, idemo na 25. maj”, zaključio je Kukac i pošao preko ograde na parking koji je vodio na ulicu, a ja sam krenuo za njim.

„Koleza, a Rikijev broj?”

*

Posle nekoliko minuta lutanja hodnicima, izbio sam na pravi mali aerodromski grad, na nekoliko nivoa, sa namirisanim zapadnjacima u sakoima i fensi cipelama, sa kožnim tašnjama na ramenima. Naišao sam na tri monitora, gde su grafički bili prikazani svi letovi tog dana, uključujući i moj. Trebalo je da odem na izlaz D 44, ali tek za dva sata. Baš sam gledao gde bih u tom neparfemisanom mravinjaku mogao da sednem, kad sam naleteo na profesora Životu Krnetu, koji se, u izgužvanom sakou, s tašnjom koja mu je visila o ramenu, poput ludaka osvrtao oko sebe.

„Gde si, profesore?!”, obradovao sam mu se kao najrođenijem, iako nikada ni reč nismo prozborili. Znao sam ga samo s televizije.

„Oh, vi ste onaj... književnik...”, smorio se u sekundi.

„Šta je, šta si se uzvrteo?”, lupio sam ga šakom po ramenu.

„Ma, leteli smo deset sati iz Los Anđelesa i sad pokušavam da nađem izlaz za Srbiju...”, mjaukao je.

„Nema izlaza za Srbiju, to je jasno! A šta si radio u Los Anđelesu?”, preprečio sam mu put, iako je on napaćenom facom pokušavao da

mi stavi do znanja kako mu ni najmanje nije do druženja sa mnom.

„Pa... ovaj... držao sam predavanje na jednom univerzitetu o prilikama u našoj zemlji. A kuda vi putujete?“, pitao je, verovatno u prpi da ću mu praviti društvo na letu za Beograd.

„U Las Vegas. Da se gudram“, odgovorio sam i napravio mu prostor da prođe, što je on iskoristio i bez pozdrava šmugnuo.

Seo sam zatim pored jednog uštogljenog nemačkog cvrčka, s okruglim cvikerima na kukastom nosu. Bio je mršav kao grančica, a u koščatim šakama držao je novine pune švapskih reči. Uspešno smo se ignorisali, a onda sam zapazio jednu sisatu tinejdžerku s roze kosom i pirsinzima na sve strane, kako sedi na patosu i, sa slušalicama nabijenim u uši, zuri u svoje, flomasterima išarane, skejterske patike. Mala Helga. Bila je slatka. Pokušavao sam da je dozovem mislima, podigni glavu, pogledaj me, mesio bih ti sise, ali ništa. Moje misli nisu dopirale do nje. Razmišljao sam, potom, kako bi super bilo da oteram sve ovo u tri lepe pičke materine, sednem na prvi avion za Beograd, zadržim dnevnicu, dam otkaz i odem gajbi. Jebeš ovakva putovanja oko sveta. Helga je odjednom podigla svoje rumene obraze i pogledala me pravo u oči. Iznenadio sam se i refleksno joj se nasmešio. I ona se nasmešila meni, a zatim je ponovo nabila glavu u patos. Da sam čovek, otišao bih tamo, uhvatio je za ruku i pojebao je u klonji. A zatim bih dao otkaz. Ali, očigledno nisam čovek. Stigla mi je poruka koja me je obavestavala da je Andrija ponovo dostupan. Pozvao sam ga.

„Alo?“, javio se raspevanim glasom.

„Ej, bre, gde si ti?!“, zaurkao sam.

„Evo, konačno sam malo više odspavao. Hvala onom Žabaru što me je otpustio, konačno sloboda!“

„Kako ‘hvala mu’? Zašto, bre, ‘hvala mu’?!“, urlao sam.

„Pa, hvala mu, mislim, ionako me boli kurac za celo to sranje s časopisima. A što se ti tako dereš? Gde si?“

„Nerviram nekog Grubera ovde, na frankfurtskom aerodromu“, nasmejao sam se i pogledao u svog komšiju, koji je disciplinovano tolerisao moje urlanje na njegovoj teritoriji.

„Znači, samo si me zato zvao, da njega živciraš?“

„Neverovatno mi je dosadno ovde. Uopšte mi se ne ide na put. Hoću sebi kožu s leđa da oderem što uopšte radim ovaj posao!”

„Pa, nateraj ih da ti daju otkaz. Mada, ja nisam mogao da ih nateram sve dok se Žabar nije smuvao s Palikućom. Onda više nisam ni morao da ih teram. Ne može Palikuća njemu da bude riba, a da ja i dalje budem zaposlen u *Burleski*. Kapiraš?”

„Ne.”

„Čoveče, lepo sam im rekao da je trebalo ja da budem urednik *Big Boja*, a ne da dovode pisca. Vi ste, bre, glupi za život, dobri ste eventualno nešto da serete.”

Razmislio sam nekoliko sekundi.

„Jao, jebo si Palikuću, to je!”

„Eh, da sam je samo jebo. Stara dobra vremena...”, uzdisao je.

„Pa, šta, sad...”, zamucao sam, a onda sam shvatio kako više nije bilo svrhe baviti se time. „A, pa dobro, onda, okej, otkud znam...”

„E, to ti kažem. Idi, gurni za svog brata nekoj drolji kuru u dupence, a ja odoh da se malo prošetam po kraju. Nema ničeg lepšeg od šetnje po slobodi.”

*

Ispraćaj se završio tako što smo se Kukac i ja, posle burnog razgovora o besmislu ljudskog života, odvezli od 25. maja do Botaničke bašte, prošetali dva kruga oko nje, da bismo potom na trotoaru u Ulici vojvode Dobrnjca, pored jednog crvenog stojadina s ulubljenom haubom, bratski podelili kokain i otišli, svaki svojoj kući, da drkamo.

Vitlao sam po porno-sajtovima, ali kurac nije hteo da se digne. U mozgu je kuvalo, ali je zato ostatak tela bio hendikepiran. Čelo mi se znojilo, ruke grčile, čuka tutnjala, a kurac je bivao sve manji i manji. Pogledao sam bar sto pedeset sisatih tinejdžerki i... cvrc! Onda sam dohvatio mobilni i malo prošetao po njemu. Nije tu bilo bog zna šta. Hteo sam da fotografišem Veneru Krup, no ona mi je stavila do znanja da mogu, ali samo jednu fotku, i pod uslovom da na njoj bude zakopčana do grla. Venera Krup nije znala da je meni bio dovoljan samo pogled na njeno lice pa da svršim i ja sam je slikao u mojim kolima, čak se i nasmejala, pa su joj se videle i rupice na obrazima i blistavi zubići. Da nisam bio našmrkan kao volina, verovatno ne bi

bilo nikakvih problema. Ovako, sve je bilo problem. Posle toliko nadrogiranih sati, svaki milimetar njenog mlađanog lica izgledao je kao minsko polje. Najednom mi je bilo žao Venere Krup. Baš se iskreno isprimala. A mene je, u suštini, bolelo kurac.

Nije bilo druge, šmrknuo sam još jednu, da se malo oraspoložim.

Promenio sam fotku, na redu je bila načelnikova ćerka. Setio sam se njene uzane pičkice i dao sve od sebe da odlepim. Pošto mi je kurac ostao potpuno sjeban, zaključio sam da ni ona neće biti pobednica večeri. Onda sam se setio kako u kompu imam neke Janine fotke, al' taj folder nisam želeo da otvaram, kako na kompu, tako ni u životu. Nismo se čuli još od Nove godine, kada smo se pokačili oko toga što joj je stigao SMS od švalera dok smo išli kod Milija na doček. Ubedio sam sebe kako je život bez nje onaj pravi i nisam želeo da dozvolim kokainskoj impotenciji da me vrati u taj period. Ipak, nema ničeg strašnijeg od toga kad neće da ti se digne pa sam se, pomoću tri kliktaja mišem, našao u moru uspomena. Uf, koje sranje. Jana u Košutnjaku, farmerke i majica na bretele, cvikeri za sunce, osmeh - i kurac mi je stajao kao da je neko u njega ugradio pendrek.

To je gudra. Kad bi trebalo da ti bude najlepše, istovremeno ti je i najodvratnije. Šta da radim? Da li da svršavam ili da teram sve u tri lepe? Digao mi se, to je bilo bitno, napravio bih veliku grešku da ga teram da svršava sada, kada mi je mozak ovako prepržen. Ipak, nisam mogao da iskuliram, pa sam ga nabreklog stegao i kroz tridesetak sekundi groktanja i znojenja, stomak je počeo da mi se trese, s njim i butine, a zatim je došao i orgazam, ali ja nisam želeo da prestanem pa je za desetak sekundi došao još jedan.

Čim sam svršio, besno sam poklopio laptop i legao u krevet, grčevito se držeći za glavu. Bilo je pola sedam ujutru.

*

Dva i po sata kasnije, probudio me je zvuk usisivača. Keva je usisavala svoju sobu. Palo mi je na pamet kako bih baš mogao i da se ubijem. Pošto sam krajem 2005. otkazao gajbu koju sam unajmljivao, vratio sam se kući, na južnu ivicu Dorćola i nastavio da privodim ribe i da se drogiram u svojoj sobi iz detinjstva. Nešto mi

nije davalo da se odselim iz tih šest kvadratnih metara. Predložio sam kevi da njoj unajmim stan, ali ona nije htela ni da čuje.

Ležao sam u krevetu, pun gorčine, kada mi je stigla poruka s broja koji nije bio memorisan, ali mi je bio dobro poznat.

„A da se vidimo, možda?“, pisala mi je Jana.

Veštica. Nisam više bio drogiran i nije mi se ni najmanje viđalo s njom, ali činjenice su surovo govorile da mi je dizala đoku čak i iz najdubljeg ponora.

„Važi, kad?“, otkucao sam.

„Čekaj me u osam, na čošku.“

Unutrašnji glasovi horski su mi javljali kako sam jebo ježa te večeri, ali voleo sam da zamišljam kako ću biti fer prema svim izazovima u životu, pa me je ta iluzija vodila u nova nepotrebna glupiranja.

Izašao sam iz sobe u gaćama i majici i otišao u kupatilo. Zaključao se.

Ušao u kadu. Uključio tuš. Jedva da je curilo iz njega, bila je subota, ljudi na spratovima ispod prali su veš i kuvali ručak, nije bilo šanse da se voda ljudski popne na moj sprat i ja sam njenim bednim kapljicama fajtao svoju od esida i kokainskog znoja lepljivu glavu. Onda je tuš počeo da mi se trza u ruci i do mene je stigao ipak nešto jači mlaz, verovatno zahvaljujući tome što je neko završio s pranjem dupeta.

*

Sedeo sam tako i prezrivim pogledom ispratio ko zna koliko ljudi na njihove letove, kad mi se, oko deset i petnaest, prikenjalo. Odavno sam imao pripremljen plan šta ću uraditi kad do tog trenutka dođe. Otići ću u mini-market i kupiti vlažne maramice.

U marketu je bilo od ptice mleka, ali jebene maramice nisam mogao da pronađem. Sto pedeset vrsta čokolade s alpskim mlekom, sa lešnikom i bez njega, kafe, sokovi, voda ova, voda ona, novine, nemačko izdanje *Big Boja*, nemačko izdanje *Džentlmena*, vino, pivo, viski, krekeri, samo vlažnih maramica ni od korova.

Primetio sam jednu Helgu kako me odmerava, spremna da pozove nekog od crnaca s pendrecima, ako se dam u krađu.

„Maramice“, prišao sam joj i rekao na srpskom.

„Ja, bite?“, osmehnula se.

„Vlažne maramice!”

„Niht feršten”, izgovorila je tužno, kao da mi izjavljuje saučešće. „Du ju spik ingliš?”

„Ma, maramice, bre!”, nastavio sam na srpskom, praveći pokrete kao da brišem nos i bulju.

„Ah, toalet? Ja?”

„Video sam gde vam je toalet! Hoću maramice, da ih nosim u toalet!”, insistirao sam, a ona je i dalje bila ljubazna. Sva se uprepodobila, nesrećna što ne može da mi pomogne, a onda se nečeg dosetila.

„Ajn moment, bite!”, uskliknula je i, uhvativši me za laktove, stavila mi do znanja da ostanem na mestu. Onda je zbrisala, da bi se kroz minut vratila s nekom vucibatinom. Taj je u ruci držao metlu, a crne kovrdže padale su mu na neobrijano lice. Iz aviona se videlo da je naš.

„Ja, bite?”, pitao me je, bojažljivo.

„Gde se, bre, ovde prodaju vlažne maramice?”

„Pa, ti si to nju zajebav'o? Ha-ha-ha!”, rekao je na bosanskom i zacerekao se. „Eno ti ih maramice, ona gondola tamo, vidiš lijevo, dolje. Aj' vozdra, moram i ja nešto radit' danas!”, stegao mi je ruku i otperjao.

Helga se kezila pored, ponosna što je rešila još jednu zamršenu aerodromsku situaciju. Uzeo sam najskuplje maramice i krenuo ka kasi.

U klonji sam zatekao četiri lika koja su pišala, tri koja su prala ruke i ko zna koliko njih što su srali i prepakivali narkotike iza zatvorenih vrata. Otišao sam do poslednje kabine, proverio da li je slobodna i ušao u nju. Zaključao sam vrata, uzeo dva papira za oblaganje daske, skinuo farmerke i seo. Pasoš, ključeve i avionsku kartu stavio sam između nogu, tačnije, na gaće. Moralo je da prođe izvesno vreme kako bih se navikao na situaciju, pošto mi je to bilo tek treći put u životu da serem u javnom klozetu. Osluškivao sam. Ništa se nije čulo, osim povremenog šuštanja vode. Onda se iz jedne od kabina začuo prdež i uzdah olakšanja, a za njim još jedan, ali iz neke druge. Sledio sam ostale i malo se napregao, a onda je iz mene izletelo kao tromblonski projektil.

Ignorisao sam savete klozetских mudraca o tome kako treba prvo pustiti vodu, pa tek onda se brisati, koga je bolelo uvo, pa to je bio jebeni nemački aerodrom, mogao sam da u ve-ce šolju utrpam šta god hoću, kojim god redosledom želim i da mirne duše odletim za Ameriku. Vlažne maramice su bile vrhunskog kvaliteta i ubrzo mi je dupe bilo čistije od bilo kog drugog dela tela. Pustio sam vodu, a sve što je bilo u šolji za tren oka progutao je ponor.

*

Tačno u osam dovezao sam se do ćoška. Stigao sam na vreme, iako sam znao da ću je čekati bar petnaest minuta. U osam i dvadeset sedam sam je video kako, u kratkoj crnoj kožnoj jakni i s maskirnim kačketom na glavi, izlazi iz zgrade. Prešla je ulicu, ne obazirući se na taksi koji je prošišao na deset centimetara od nje, stigla do mojih kola i ušla. Karmin. Osmeh. Mali trzaj desnom obrvom. Poljubili smo se u obraz.

„I”, izgovorila je, da bi zatim kroz zube dodala: „Šta radiš ovih dana?”

„Ovaj... idem u Vegas, u utorak.”

„Ma, je l' tako?”, rekla je nezainteresovano. „A šta si radio u Bloku, prošlog utorka?”

„U kakvom bloku?”

„Znaš ti...”, procedila je i namršteno se zagledala u mrak ispred nas. Pretpostavio sam da me je neko od njenih prijatelja video sa Venerom Krup na Novom Beogradu, pa nisam znao šta drugo da radim, osim da ćutim.

„Ne znam uopšte ni zašto smo se videli večeras”, nastavila je, napokon, glasom punim očajanja.

„Pa, zvala si me da se vidimo.”

„Nisam mislila da ćeš da pristaneš!”, dreknula je i napenalila me pesnicom u glavu. Zabrinuo sam se da će mi ostati masnica na licu i da ću zbog toga na predstojećim pasoškim kontrolama izgledati kao kreten, pa sam je zgrabio za ruke.

„Šta ti je, jebote, smiri se!”

„Neću da se smirim!”, otimala se i ječala. „Jebeš klinke okolo, a onda mirne duše izađeš sa mnom! Stoko pogana! Đubre seljačko!”

„Nismo se čuli... tri meseca, jebote... Tražila si da te ne zovem... i nisam te zvao... Smiri se...”, stenjao sam pokušavajući da se izborim s njenom nadljudskom snagom. Onda se, u jednom trenutku, primirila i prestala da pruža otpor. Oslobodio sam joj ruke i na brzinu se pogledao u retrovizoru. Činilo se da ću proći bez masnice.

„Da, smirila sam se... evo, potpuno sam smirena”, procedila je, a zatim hitro podigla levu nogu i iz sve snage martinkom šutnula šoferku, koja je naprsla. Ščepala je retrovizor, iščupala ga i bacila na patos. Posle toga je izletela iz kola, šutnula vrata i škrgućući zubima procedila: „Da ti više nije palo na pamet da se vidiš sa mnom!” Onda je pretrčala ulicu i otrčala ka Tašmajdanskom parku.

S mesta koje je pogodila Janina čizma cvetala je pukotina u svim pravcima. Progutao sam govno koje sam malopre pojeo, upalio kola i otišao odatle, Cvijićevom ka Dvadeset devetom, pa odatle do Doma armije, pa levo ka tunelu, pa desno u tunel, pa pravo, pravo, pravo, do *Meka* na Fontani.

„Izvolite”, rekla je plavuša, gledajući u kasu ispred sebe.

„Šejk od jagode.”

„Hoćete li možda i pitu od jabuka uz to?”, izgovorila je, pogledavši ka kuhinji.

„Nećemo.”

„Vaš račun iznosi...”, zaustila je, a onda me je pogledala. „Ijao, Kraljević! Ti si Marko Kraljević!”

„Jesam. A ti si...”, pokušavao sam da razaberem šta joj piše na pločici.

„Ja sam tvoj najveći fan! Biljana, drago mi je”, ustala je sa stolice, nagnula se kroz prozor i pružila mi ruku. „Au, čoveče, scene seksa u ovoj poslednjoj knjizi... Htela sam da odlepim od njih!”

Pogledao sam joj u košulju ispod koje se nazirao crni brus i zaključio kako bih je najradije odvezao na Bežanijsku kosu i pojebem je na nekom parkingu.

„Pa, hajde, upadaj, da se provozamo malo”, iskezio sam se, proturivši glavu kroz prozor.

„Jeste, pa da dobijem otkaz! Ovi me plaćaju dovoljno da moj sin i ja ne crknemo od gladi... Ah, kako bih volela da sam ti...”, nalaktila se

na svoje prozorče, a neki smrad iza mene počeo je da svira. „Šta sviraš?!”, pobunila se.

„Promeni kafanu, ako ti se ne dopada!” Obratila se zatim meni: „Uf... izvini, jebiga, moram da te pošaljem na sledeći prozor, a tako ne bih želela da te izgubim sad, kad...”

„Ma šta ti je, bre, svratiću ja opet na šejk”, prekinuo sam je i dao joj pare.

Ona je zatim na računju napisala nešto, najverovatnije svoj broj telefona, i pružila mi ga, zajedno sa kusurom.

„Jedva čekam da mi opet baneš u život”, razdragano je rekla i, namignuvši, dodala: „Izvolite, do sledećeg prozora.”

Odvezao sam kola deset metara napred, a tamo se vrteo potpuno drugačiji film. Neka nadrkana bubuljičava pederčina uvalila mi je šejk u šake, promrmljavši „Hvala, dođite nam opet”, a ja sam mu odgovorio pogledom punim mržnje i dodao gas. Pre kružnog toka, pogledao sam svoj račun. Na njemu je pisalo: „Voli te Bilja!”

*

U ponedeljak ujutru, probudio sam se s pretpostavkom kako će se neki od aviona kojima ću narednog dana leteti sigurno srušiti. Nije bilo razloga da bude drugačije. Bio sam ološ. Bilo je i mnogo boljih, pa su im letelice otkazivale poslušnost. Odlučio sam da to po svaku cenu sprečim, pa sam seo za računar i počeo da pišem novi roman.

Imao sam nekakvu ideju, koju sam, gostujući nekoliko nedelja ranije u Novom Sadu, podelio sa studentima srpskog jezika. Oduševljen svojom maštom, brbljao sam i brbljao, a kad su došla na red pitanja posetilaca, neka žgoljava sa crnom kosom do dupeta podigla je ruku i na bosanskom zagraktala: „Sve je to lijepo, ali ja bih više volela da čitam o tome kako je biti Marko Kraljević.”

„Je l’?”, pitao sam, postićen.

„Da! Kako je biti popularan pisac u ovoj zemlji? Mogu samo da zamislim šta ti se sve dešava.”

Dođavola, ta čaplja je bila u pravu, pomislio sam. Toliko riba, toliko gudre, toliko šalterskih radnica koje su me prepoznavale, nema šanse da roman ne uspe. Obećao sam, pred svim tim studentima, da ću poslušati krakatu, a tog ponedeljka pre podne održao sam obećanje.

Išlo je dobro, dva sata su brzo proletela i ja sam zaključio kako više nisam bedna narkomančina gladna pičke, već ponovo pisac, a kada si pisac, onda se osećaš kao bog. Zadovoljan napretkom na koji me je naterao strah od smrti, ustao sam, otišao do prozora i pogledao suncem okupanu ulicu. Autobusi, automobili, ljudi, ptice. Zaključio sam kako je pisanja za to pre podne bilo dovoljno.

*

Izašao sam iz stana, došao do lifta i čuo otključavanje vrata u dnu hodnika. Bila je to Cekička, SPS-ovka. starija od potopa.

„Marko...”, zamjaukala je iz mraka svog stana.

„Dobar dan.”

„Nisam te odavno videla, a sad sam čula kako izlaziš, pa sam otvorila vrata, da ti se javim.”

Dobro, bar nije krila da špijunira. Uzvratio sam joj osmehom, no to joj nije bilo dovoljno.

„Pa, kako si, šta radiš? Čitala sam onaj tekst što si napisao u novinama, o mladima, i nije mi se svidelo to što...”

„Jako žurim, gospođo. Doviđenja”, rekao sam, pošto me je lift spasao dolaskom.

„I dalje gospođica!”, zakreštala je i dodala: „Dobro, ispričaću ti kad se vidimo sledeći put. A sećam te se, još otkako ste se doselili. Imao si belu bundicu i plavu kapicu...”

Lift je krenuo i ja sam čvrsto rešio da ubuduće koristim stepenice. Odvezao sam se do *Burleske*. Prošao sam prvo kroz redakciju *La Mode*.

Tamo je atmosfera bila kao usred epidemije smrtonosnog virusa. Glava nabijenih u monitore, meni nepoznate žene sedele su i ćutale. Čulo se jedino kuckanje po tastaturama.

„Dobar dan!”, javio sam im se, a dve su mi odgovorile nerazumljivim tihim njakanjem. Ostale su se pretvarale da me ne čuju. Otišao sam zatim u redakciju *Džentlmena*, gde su Mili i Andrija sedeli za Andrijinim stolom i gledali porniće. Mikica je čitao *Politiku*, a Milanče je, sa slušalicama na ušima, u *fotošopu* smanjivao bulju nekakvoj sisatoj nakazi.

„Jebote, kakve ti bljuvotine gledaš!”, bunio se Mili, piljeći u Andrijin monitor.

„Čemu služe porniçi nego da gledaš ono što u životu nemaš baš često prilike da radiš?“, odgovorio mu je ovaj, ozareno gledajući u komp. Odatle se čulo vrištanje, kao da nekog kolju.

„Ej, dođi! Moraš da vidiš ovo“, rekao mi je Mili.

„Ne moram“, odgovorio sam i otišao u *Big Boj*.

Tamo nije bilo nikog. Seo sam za svoj računar i upitao se da li bih bio u stanju da i u *Burleski* pišem novi roman. Kada ne bi bilo lektorke, bih. Sledećeg trenutka u redakciju je uleteo Mateo s obe ruke u gipsu.

„Otkud ti?!“, iznenadio se, na srpskom.

„Čuvam redakciju, vidiš da nema nikog“, odgovorio sam mu, na srpskom. „Šta ti se desilo?“

„Pao z motora u zubotu, razjebo ze zkroz“, odgovorio mi je, a ja sam osetio nalet sreće koji nisam mogao da sakrijem. „Ne raduj se, kaco!“

„Ne radujem se, setio sam se jednog vica. Pa, ko sad ide u Ameriku sa mnom?“, pitao sam.

„Gde je Laçi?“, pitao je nadrkano.

„Je l' ide i on ili idem sam? Ili ipak ideš ti?“, podjebavao sam ga.

„Ma, puši kaco, de puta madre“, odgovorio mi je, otvorio nogom vrata i izleteo napolje.

Jedno vreme uživao sam u pogledu kroz prozor na plavo nebo, a onda mi je stigla poruka od Jane.

„Ti si najsmrdljivije govno koje je iko ikada israo.“

*

Pratio sam crnu tablu na kojoj je pisalo *Gates D40 - D44* i pokretnim stepenicama se spustio za jedan nivo, a tamo je nova kontrola čekala sve koji su u nekom od fri-šopova eventualno došli do eksploziva. Osim što sam ponovo sve iz svojih džepova stavio u plastičnu kanticu, ovog puta je palo i izuvanje patika, koje su, paralelno sa mnom, prošle kroz rendgen. Iza rendgena sačekala su me dva pandura, jedan nemački i jedan američki. Oba belci. Amerikanac je stajao sa strane i strogim pogledom pratio kako Švaba ručnim detektorom za metal revnosno pipa svakog ko bi prošao kroz regularan detektor za metal. Debeli znojavi Fric tiho mi je rekao „Guten tag“, a ja sam raširio ruke i, dok mi je šarao

detektorom oko bulje, u sebi izgovarao: „Jebem ti sestru, jebem ti sestru, jebem ti sestru...” Kad smo završili, ne gledajući me u oči, tiho je izgovorio „Bite” i ja sam nastavio da pešačim, da bih se nakon pedesetak metara našao u velikom holu, odakle se poletalo za Čikago, Njujork i Vašington.

Bila je gužva, jer su svi koji su već imali čekirane karte morali još jednom da ih pokažu, a samo su Ameri znali zašto. Ovde je ekipa već bila drugačija u odnosu na ostatak aerodroma, pre svega jer su najvećim delom oko mene bili Amerikanci. Nikad nisam video toliko njih na jednom mestu. Stariji su bili ili nalik mumijama, ili debeli kao mečke, a oni mlađi su bili ili nabildovani, savršenog tena, ili ubledeli i pegavi, zarozanih rukava, sa slušalicama na ušima i nakrivljenim kapama. Stao sam u red iza dve debele crnkinje i poslušno krenuo ka šalteru na kome je pisalo *UA 917 Washington*. Gledao sam u ogromna dupeta ispred sebe i razmišljao o tome kako sada više nema nazad. Čak i da poželim da se vratim, verovatno bi me uhapsili. Kroz veliki stakleni zid video se ogromni sivi džambo-džet *Junajted erlajnsa* i odlučio sam da ga slikam čim završim sa ponovnim čekiranjem.

Napokon sam stigao na red i plavokosoj matoroj iskvarcovanoj Amerikanki u uniformi *Junajteda* bez reči predao pasoš, avionsku kartu i bording pas koji sam dobio po izlasku iz *JAT*-ovog krilatog čudovišta. Ova je sve to pročitala, vratila mi i neljubazno rekla: „Želim vam prijatan let, gospodine!” Nastavio sam ka plavim plastičnim stolicama, gde su putnici čekali na početak ukrcavanja. Neki su sedeli na stolicama, neki su ležali na patosu, a bilo je i onih koji su sedeli naslonjeni na stakleni zid. Njihovo graktanje i meketanje zvučalo je kao miks svih američkih serija i filmova koje sam ikad odgledao.

Ali, dobre ribe su dobre ribe svuda na planeti. Pikirao sam jednu s crnom paž frizuram i lepim nosićem koja je na sebi imala bele farmerke i duks sa kapuljačom, pa sam seo dve stolice levo od nje. Bila je nadržana, nije me ni registrovala, a tek pošto sam seo i počeo da bacam farove, debela pegava stjuardesa se pojavila i na američkom engleskom nas obavestila da je ukrcavanje počelo.

„Putnici koji su u redovima od 50 do 66 neka priđu!”, pozvala nas je glasom učiteljice.

Moje sedište bilo je 60 H što je značilo da sam bio prozvan. Ustao sam i rastao se od svoje crnokose lepotice, koja me ni ovaj put nije registrovala, već je zamišljeno gledala u svoje crveno nalakirane nokte. verovatno zamišljajući kako dudla đoku kvoterbeku sa svog faksa. Dok sam hodao ka izlazu, stigla mi je poruka.

„Nema dana kada ne poželim da crkneš.”, pisala je Jana.

Slikao sam avion i isključio mobilni.

*

U džambo-džetu, u mom redu, pored prozora je sedeo dečko, ne stariji od petnaest godina. Sedište između nas, srećom po obojicu, bilo je prazno. Klinja je imao malo dužu kosu i neodoljivo je podsećao na Korija Feldmana u *Gunisima*, sa sve pegama na nosu.

Kada su se ugasila svetla za obavezno vezivanje pojaseva, dvojica deda su, pod pritiskom prostata, pohrlili ka klonjama. Ostalih trista putnika nastavilo je mirno da sedi, a neki se čak nisu ni odvezali. Nakon pet minuta, kad sam se privikao na novu sredinu, postalo mi je jasno da su preda mnom sati neverovatnog smaranja.

*

Sedeo sam u svom sedištu, a crvenokosa riba mi je pušila kurac. Onda sam se probudio i shvatio da imam jutarnju erekciju usred popodneva. Nisam spavao ni pola sata. Srećom, jakna mi je bila u krilu, a Kori je, glave naslonjene na prozor, takođe zakucao, pa svedoka moje nerazumne uspaljenosti nije bilo.

Zatim je debela pegava koja nas je prozivala na aerodromu dogurala svoja kolica do mene.

„Piletinu ili ribu?”, pitala me je, uz osmeh.

„Piletinu”, odgovorio sam.

Onda je pogledala Korija, koji je spavao kao zaklan.

„I on će piletinu, rekao mi je malopre.”

Nasmejala se i dodala mi dve porcije piletine, upakovane u plastiku i celofan.

*

Posle nekoliko minuta bezuspešnog dremanja, pripisalo mi se. Ustao sam i krenuo ka najbližoj klonji, onoj pozadi desno. Stao sam

pored vrata na kojima je pisalo *Occupied*. Jebote, koje smaranje. Kako se nisam setio da ponesem neku jebenu knjigu da čitam. Makar neku svoju. Čulo se otključavanje vrata i iz klonje je izašao proćelavi matorac sa cvikerima, u braon majici i bež pantalonama. Susreli su nam se pogledi, međutim, jedan drugom nismo poslali čak ni osmeh.

U odvratnoj avionskoj klonjari, sa klozetskom šoljom na sredini i bednim lavaboom sa strane, izvadio sam telefon iz džepa, uključio ga, sačekao da počnem da pišam i slikao žuti mlaz. Eto malo akcije.

*

U jednom trenutku, dok se animirani aviončić na udaljenom monitoru milimetarski spuštao ka Filadelfiji, avion se zatresao, a svetla za obavezno vezivanje sigurnosnih pojaseva se upalila. Džambo-džet se još jedanput snažno zatresao, a Kori i ja smo se pogledali. Od poletanja nismo jedan s drugim progovorili ni reč. Zatim smo propali nekoliko desetina metara kroz vazduh. Avion se opet zadrmsao, ja sam uspaničeno pogledao u Korija, ali on je u međuvremenu stavio slušalice na uši i zatvorio oči. Još jednom smo propali kroz vazduh, a onda se začuo glas kapetana: „Dame i gospodo, upali smo u snažne turbulencije koje će nas pratiti sve do Vašingtona, ali ne brinite, sve bi trebalo da bude okej.”

Uf, jebem li ti majku, pomislio sam i čvrsto se uhvatio za naslone za ruke. Ni ostalima nije bilo svejedno. Nagledali su se oni filmova o srušenim avionima, dokumentaraca o terorističkim napadima, avion im nije predstavljao napravu za odlazak u smrt ništa manje nego meni. Domundavali su se, neko se histerično smejaio, jedno dete je zaplakalo, samo sam čekao da poispadaju maske s kiseonikom i krenu da nam se klata iznad glava, sve dok, u obliku užarene kugle koja pada u okean, ne dospemo u podnevne vesti.

VEGAS

Od Vašingtona do Las Vegasa leteo sam još pet sati i više nisam znao gde mi je dupe, a gde glava. Dok sam izašao iz aviona i sačekao da se na pokretnoj traci lasvegaskog aerodroma pojavi moja putna torba, napolju je već pao mrak. Bilo je skoro osam uveče. U Srbiji, ako sam dobro izračunao, bilo je pet ujutru idućeg dana. Prošla su dvadeset i četiri sata otkako me je ćale odvezao na aerodrom, a jučerašnji dan nije još bio ni blizu završetka. Uključio sam mobilni i pustio matorcima poruku da sam napokon stigao.

„Bravo”, odgovorila je keva, a ćale je napisao: „Nemoj da me brukaš tamo.”

Teturajući se, krenuo sam ka izlazu sa aerodroma. Trebalo je da idem samo pravo. Video sam Indijanca s kaubojskim šešikom, kako s malim Indijancem sedi i namrgođeno gleda bledolike, tamnolute i kosooke oko sebe. Pretpostavio sam da ih neko plaća da tu sede i mršte se.

Izašao sam napolje. Bilo je toplo kao usred leta i ja sam skinuo jaknu natopljen znojem. U razmacima dužine automobila bili su postavljeni metalni stubovi na čijim su vrhovima bili brojevi. Pored svakog od stubova stajao je po putnik s torbom i čekao taksi. Stub s brojem dvanaest bio je slobodan, pa sam, po ugledu na ostale, stao kraj njega i spustio torbu. Sve se odvijalo po meni potpuno nejasnom principu. Taksisti su se zaustavljali, ljudi su ulazili, drugi taksisti su prolazili, među njima čak i jedan sasvim obavijen braon krznom, da bi se, posle ne više od jednog minuta, ispred mene zaustavio taksi crvene boje.

Taksista, crnac, desetak godina stariji od mene, nakezio mi se. Ja sam mu uzvratio osmehom, ušao na zadnja vrata i rekao ime hotela.

„Ah, *Siti of Sin*, to je ludo mesto, šefe”, rekao je.

„I ja sam tako čuo”, prihvatio sam konverzaciju.

„Odakle si? Nisi iz SAD?”

„Iz Srbije sam”, rekoh.

„Šta? Gde je to?”, iznenadio se. „U Rusiji?”

„Nije baš. Južnije je. Svakako je u Evropi.”

„A, u Evropi! Bio sam ja u Evropi! U vojsci!”

„Stvarno? Kul.”

„U Nemačkoj, ja mislim, tako nešto. A šta ćeš da radiš u Vegasu? Da se kockaš?”

„Ne, došao sam ovde na *Big Boj* konferenciju”, ispalio sam oprobani adut.

„Ne seri! Ti si u *Big Boju!*”, okrenuo se ka meni, presrećan.

„Da, ja sam urednik, u Evropi.”

„Ne seri! Koliko je to samo kul! Vidi ovo!”, nabio mi je pod nos mobilni, koji je izvadio iz gornjeg levog džepa majice. Na ekranu je bila gola riba.

„Vidi, vidi”, premotao je još nekoliko slika, na kojima su takođe bile gole ribe. „Ako hoćeš bilo koju od njih, samo mi se javi. Mogu da ti sredim u roku od deset minuta!”, objavio je ponosno.

Taksista je, dakle, bio makro. Ako sam imao makar malo sreće, bio je i diler.

„Ne, ne, nisam u fazonu. Ali jesam u jednom drugom fazonu.”

„Šta, hoćeš tipove?”, sneveselio se. „Tipove ne držim.”

„Ne, ne, hoću nešto da šmrčem.”

„A, to! Nikakav problem! Ostaviću ti broj mobilnog, pozovi me u bilo kom trenutku i nabavićemo ti šta god ti zatreba.”

„Sjajno. Baš mi je drago”, rekao sam i potapšao ga po naslonu sedišta.

Zaustavili smo se na semaforu i ja sam tek tad obratio pažnju na to gde sam. Sve je blještalo. Zlatno, srebrno, crveno, plavo, zeleno. Čak su i palme, kraj kojih su milela ogromna kola, blještale. Dok sam blenuo kroz prozor, moj diler je zapisao broj mobilnog na poledini svoje vizitkarte i dodao mi je.

„Na ovaj broj me zovi. Nikako na onaj drugi.”

„Okej. Zvaću te.”

„E, strava. A kako ti je ime, da znam kad me budeš zvao.”

„Marko.”

„Marko. Kul. Kao Mark, samo sa ‘o’?”

„Baš tako.”

„Marko, ja sam Džef, drago mi je što smo se upoznali”, pružio mi je desnu šaku, da se rukujemo.

„Takođe, Džefe.”

„Evo, stigli smo”, rekao je zatim, a ja sam otvorenih usta gledao u crnu grdosiju od hotela, kojoj smo se približavali. Stali smo pored velikog mermernog lava, a nekakav lakej mi je otvorio vrata. Račun je iznosio dvadeset i tri i po dolara, a ja sam taksisti Džefu dao trideset.

„Hvala, Marko. Zovi me!”, doviknuo mi je i dodao gas. Zbog priliva kola, na tom mestu nije bilo zaustavljanja dužeg od pet sekundi.

„Izvolite, gospodine”, rekao mi je tip sa zalizanom kosom, tetovažama na obe ruke i bubuljicama na mlađanom licu. „Da vam ponesem torbu?”

„Ne, hvala”, odbrusio sam.

Zgradurina je bila visoka kao dve, a široka kao tri položene Beograđanke. Bolele su me oči koliko je bila velika. No, nisam hteo da se izdvajam od ostalih gostiju, koji su bez preteranih emocija unutra ulazili i odatle izlazili, pa sam svoje divljenje, od kog me je istovremeno bilo i sramota, odložio za kasnije.

*

S leve strane, u prizemlju hotela, bio je kazino, u kom je bilo milion stolova i aparata, za kojima je tog trenutka ne preterano veliki broj ljudi trošio pare. Recepcija veličine narodne skupštine nalazila se isto u prizemlju, ali s desne strane. Bio je to ogroman mermerni pult koji je išao u polukrug. Odabrao sam najlepšu od svih recepcionerki i prišao joj.

„Izvolite, gospodine”, osmehnula se, a ja sam se skoro upišao od sreće.

Bila je plavokosa, s pegicama, kao biserje belim zubima i plavim očima. Uopšte nije bila moj tip, ali je, bez obzira na to, izgledala božanstveno.

„Trebalo bi da postoji rezervacija na moje ime”, pružio sam joj pasoš, svestan da ću se uskoro žešće izblamirati. Trebalo je ipak da odaberem neku ružniju.

Ona je veselo ukucala moje ime i prezime u računar, pa onda još jednom, pa je onda još nešto kuckala i osmeh je polako nestao s njenog lica.

„Gospodine, žao mi je, ali vaša rezervacija ne postoji”, pogledala me je snuždeno i pritom postala još lepša nego kada je bila srećna.

Smesta sam prešao na plan B i počeo da prekopavam po mobilnom, ne bih li pronašao broj Stiva Smitersa, urednika međunarodnih izdanja *Big Boja*.

„Samo da pozovem jedan broj...”

„Naravno, gospodine”, osmehnula se i stala mirno kao nekakva američka Titova pionirka. Okrenuo sam se bočno, da me ne zbunjuje svojom pojavom, ali da mi ipak ostane u vidokurugu.

„Da”, javio se Stiv.

„Hej, Marko Kraljević ovde, iz Srbije.”

„A-ha, Marko, s čudnim smislom za humor! Šta radiš u Srbiji, trebalo bi da si u Vegasu?”, smejaio se, a u glasu mu se osećalo da je pijan kao čep.

„Evo me na recepciji. Nema moje rezervacije, Mateo mi je rekao da zovem tebe da to središ”, zbrzao sam svestan da me boginja s recepcije sluša.

„Kako... šta... sačekaj sekund”, rekao je, a ja sam ga čuo kako s nekim tamo nešto laprda, da bi mi zatim saopštio: „Sačekaj nas na recepciji, sad ćemo da dođemo”, i prekinuo vezu.

Pionirka me je znatiželjno pogledala, a sa obe strane njenog osmeha pojavile su se rupice.

„Sad će da dođu”, iskezio sam se.

„Savršeno. Sačekaćemo ih zajedno.”

*

Pet minuta kasnije ugledao sam Stiva, Brajana Mensona i Meri Megil kako nailaze. Menson je bio pegavi Englez, menadžer međunarodnih izdanja, a Meri sisata Teksašanka, koja je radila u centrali *Big Boja* u Londonu, nisam bio siguran na kakvim poslovima. A Stiv, on je bio ćelav. Sve sam ih upoznao u novembru, tokom Mateovog, Radoševog i mog dvodnevnog puta u London.

„Znači, Italijan te je poslao ovamo, a mi ti plaćamo sobu”, škrgutao je kroz zube Menson.

„Nemam pojma. Rekao mi je da zovem Stiva ako bude bilo kakvih problema.”

„Da, jako je pametan. Zapamtiću mu ovo”, nervirao se Menson, a Stiv mi je, pijan kao letva, iza njegovih leđa namigivao.

„Kako si putovao?”, interesovala se sisata Meri.

„Hoću da se ubijem”, odgovorio sam joj, a ona i Stiv su se zacerekali.

„Koliko košta soba ovde, uopšte?”, upitao je Menson recepcionerku.

„Trista dvadeset dolara dnevno, gospodine”, zacvrkutala je ona, učinilo mi se ipak manje ljubazno nego meni. Ovaj je iz novčanika izvadio platinastu karticu i stavio je na pult.

„Evo, do nedelje ujutru”, rekao je, a zatim se obratio meni: „Reci onom đubretu da ću mu ovo naplatiti s kamatom.”

„Reći ću mu.”

„Gospodine”, prekinula nas je recepcionerka, „na kom spratu želite sobu?”

„Na što višem.”

„Može li pedeset deveti?”

„Može.”

„Hej, nije fer, moja soba je na trideset drugom!”, pobunio se Stiv.

„Zaveži, ispičuturo”, srezao mu je Menson, a ovaj mu se isplazio.

„Da li želite sobu s pogledom na golf terene ili na Las Vegas Strip?”, upitala me je.

„Može Strip”, reko, nesiguran šta je tačno Strip, ali s pretpostavkom da je to ulica u kojoj su se nalazili svi lasvegaski hoteli. Nisam smeo da propustim takav pogled.

„Užas, ja gledam na usrane golf terene!”, razgalamio se Stiv, a Menson je nervozno lupkao prstima po mermeru.

„Okej, gospodine”, rekla je recepcionerka, iskuckala još nešto po tastaturi i pritisnula enter. „To je to. Dobro došli u *Siti of Sin*, uživajte u svom boravku. Vaša soba je broj 5941. Izvolite ključ”, rekla je i na pult stavila karticu kojom su se otvarala vrata. „Vaša kartica, gospodine”, obratila se zatim Mensonu, i na pult vratila njegovu plastiku.

„Dobro, s ovom neprijatnošću smo završili”, zaključio je Menson vrativši karticu u novčanik. „Uživaj dok traje”, rekao mi je, okrenuo se i pošao ka izlazu iz hotela.

„Oprosti mu, uvek je nadržkan kad treba da plaća nešto što je neko drugi trebalo da plati”, potapšao me je po ramenu Stiv.

„Dobro došao na *Big Boj* konferenciju, Marko”, namignula mi je Meri.

„Tokom večeri će ti iz hotela dostaviti program konferencije i još neke sitnice u sobu!”

Onda su njih troje otišli, a ja sam se okrenuo recepcionerki, nadajući se da će me pitati da li bih želeo da mi popuši.

„Lepo se zabavite, gospodine”, rekla je, međutim, i odjavila me jednim hitrim pogledom u monitor kompjutera.

*

Prošao sam kroz kazino i našao se u prostoriji s liftovima, koji su bili podeljeni na one koji voze do tridesetog i one koji voze od trideset prvog do šezdesetog sprata. Pritisnuo sam dugme, ubrzo se čulo „cing”, vrata su se otvorila i preda mnom se našao lift, luksuzniji od dnevnih soba većine mojih prijatelja. Ušao sam i pritisnuo dugme koje je vodilo na pedeset deveti. Taman sam mislio da ću uživati u vožnji bez saputnika, kada je lift stao na spratu *Spa* i u njega su ušli baba i deda, u sandalama, šortsevima i majicama.

„Dobro veče”, javili su mi se ljubazno, a meni nije bilo druge nego da im uzvratim istom merom i da im se osmehnem. Deda je pritisnuo četrdeset deveti sprat, a baba je primetila: „Tek ste stigli?”

„Tako je.”

„Uživajte.”

„I pazite Šta radite u kazinu”, namignuo mi je deda mangupski, a ja sam se ponovo osmehnuo.

Za tren oka stigli smo na četrdeset deveti sprat, baba i deda srdačno su mi poželeli „Zbogom” i izašli. Prokleti srećni Ameri. Zatim je lift nastavio uvis, da bi kroz pet sekundi stigao na moj sprat.

Tepih u hodniku bio je isti kao i onaj u liftu, narandžaste boje, sa zelenim listovima i belim cvetovima. Zidovi su bili crveni, a vrata soba bela. Putokaz je govorio da treba da skrenem desno. Nikakav zvuk se nije čuo, pa čak ni zvuk mojih koraka, pošto je tepih bio debeo dobra dva centimetra. Stigao sam do vrata na kojima je pisalo 5941 i gurnuo karticu u prorez iznad kvake. Čulo se klik, zelena lampica je zasvetlela, otvorio sam vrata i ušao.

Prošao sam kroz maleni hodnik i našao se u sobi, obasjanoj svetlošću Las Vegasa, koja je dolazila kroz prozor koji je zauzimao

ceo zid. Hipnotisan prizorom, spustio sam torbu na pod, izvadio mobilni iz džepa i slikao. I još jednom. I još jednom. I još jednom. I još jednom. Zatim sam bojažljivo prišao prozoru, potpuno opčinjen.

Kod kuće sam, sa poslednjeg, jedanaestog sprata moje zgrade, gledao na Dorćol, Krnjaču, Dunav i Zemun. A ovde mi se činilo da sam u svemirskoj stanici. Nebo je bilo crno, a zlatni auto-putevi išli su ka mračnom horizontu. Preko puta se nalazio tržni centar, nalik sletalištu za svemirske brodove, a levo se pružao dugačak niz šarenih lasvegaskih hotelčina *

Kad sam se malo pribrao, upalio sam svetlo i malo osmotrio po sobi. Na zidu je postojao prekidač pomoću kog se upravljalo zavesama. Jedne su bile providne i karirane, a druge, koje su išle preko njih, debele i narandžaste. Pored tog, postojao je i prekidač kojim se upravljalo svetlom, kao i prekidač kojim se podešavala temperatura u sobi.

Preko puta providnog zida nalazio se krevet u koji su se mogla smestiti četiri debela Amerikanca, mekan kao paperje rajske ptice. Plazma televizor bio je postavljen na zid levo od kreveta, tako da si mogao normalno da ga gledaš samo sa stilizovanog narandžastog dvoseda sa belim cvetovima, ispred kog je bio tabure u istom dezentu. Na tabureu je stajao drveni poslužavnik. Ispred providnog zida stajao je mermerni okrugli sto, a kraj njega dve stolice, kao iz dvorca Luja Šesnaestog. S desne strane nalazio se pisaći sto, ispred kog je bila radna stolica narandžaste boje. Pored kreveta, desno od vrata, stajao je mini-bar.

U hodniku iz kog se ulazilo u sobu, s desne strane nalazio se plakar u koji sam stavio svoj torbak, a s leve klonja. Čim sam u riju ušao, shvatio sam da je *klonja* potcenjivački izraz. Bilo je to kupatilo, iz kog su još jedna vrata vodila u posebnu prostoriju s klozetskom šoljom. S leve strane bila je tuš-kabina, a odmah do nje ogromna kada. Ova kada se od srpskih razlikovala po tome što su ručke za hladnu i toplu vodu bile u donjem levom ćošku, bliže vratima, dok je slavina stajala na uobičajenom mestu, ali je bila široka tridesetak centimetara. Pustio sam vodu, da vidim kako to šljaka, a iz slavine je potekao vodopad. Kakvo ludilo. Ali, u kadi nisam ležao još od kasne osnovne škole, pa sam zavrnuo slavinu.

U tuš-kabini je bilo bezveze što je tuš bio uglavljen tako da ti voda pada na glavu i ja sam se zapitao šta je trebalo da radimo mi, koji smo, gonjeni strahom od hemoroida, prali dupe posle sranja. Na sredini kupatila, tačno preko puta vrata, stajala su dva lavaboa i jedno veliko ogledalo. Bila je tu i zubna pasta i osam peškira, uz desetak mazalica. I tapacirana stolica, sa okruglim stonim ogledalom na mermernoj ploči između lavaboa, kad dođe vreme da skidam šminku. I vaga. I kanta za smeće, dovoljno čista i velika, da je mogla da posluži i kao korpa za piknik.

Skroz desno bila je famozna soba s klozetskom šoljom. Tapete u njoj bile su narandžaste, a na zidu je stajao i telefon, da možeš da se pohvališ šta si upravo iskenjao. Sve je bilo šarmantno udešeno velikom slikom, na kojoj su bila dva crvena cveta, a koja je stajala odmah iznad telefonskog aparata.

Izašavši iz kupatila, zezao sam se malo sa prekidačima za svetlo, pa sam tako otkrio i da je, osim uobičajenog, u kupatilu postojalo i diskretno osvetljenje, postavljeno ispod svakog od lavaboa, valjda ako ti se usred noći pripiša, da ne oslepiš. Na sve su mislili, osim na nas koji smo prali dupe posle kenjanja.

Skinuo sam sve sa sebe i bacio se pod tuš, da sperem sa sebe miris celodnevnog putovanja. Mlaz mi je išao niz dupe i, koliko god se trudio i saginjao, nije išao na pravo mesto željenim intenzitetom, što me je smorilo. Posle neuspelog ogleda opustio sam se i uspravio. Vruć mlaz mi je pičio posred glave još desetak minuta.

Go sam se sručio u krevet i uključio televizor, da vidim šta ima od kanala. Eh, što ovakav program na hotelskom televizoru nije bio kada sam išao u Zagreb, na književno veče. Bilo je to možda čak i previše kanala za čoveka iz Srbije, pošto istovremeni prenosi svih najboljih utakmica svih najboljih liga svih najboljih sportova, uz istovremeno prikazivanje svih najsmešnijih epizoda svih najsmešnijih serija, mogu da te odvedu pravo u ludilo. A i totalno je bilo debilno šaltati kanale prve noći u Las Vegasu. Ugasio sam televizor, obukao gaće, kariranu košulju i farmerke, obuo starke i pošao napolje.

*

Najpre sam, izašavši iz hotela, pokušao da ga slikam mobilnim, ali je bio toliko jebeno velik da sam uhvatio samo čošak u kome se

nalazila moja soba, iznad koje je ogromnim zlatnim slovima bilo ispisano *Siti of Sin*. Onda sam slikao prvu adresu na koju sam naleteo - *Las Vegas Blvd, 3200*. Zatim sam krenuo da slikam svaki korak koji bih napravio.

Ulica se u Vegasu prelazila preko nadvožnjaka, a da pešaci slučajno ne bi smršali, svaki nadvožnjak je imao i pokretne stepenice. Sa nadvožnjaka sam konačno uspeo da slikam svoj hotel u celosti, pa onda i ulicu. Zatim sam se popeo na još jedan nadvožnjak kojim su pešaci prelazili poprečnu ulicu i krenuo ka hotelu *Trežr ajlend*. Tamo je, u veštačkom jezercetu, stajao piratski brod i baš kada sam prolazio pored njega, topovi su krenuli da pucaju, a niz konopce su počele da se spuštaju ribe u halterima i sa gusarskim maramama na glavama. Koje sranje. Međutim, ja sam i to sranje slikao, kao i svi koji su se tu zatekli. Posle nekoliko plotuna i ribljeg kreveljenja po konopcima, sve je prestalo. Verovatno su nam širenjem nogu davale do znanja da je kazino u njihovom hotelu poseban u odnosu na onaj, recimo, u mom, ili u ostalim hotelima, posađenim unaokolo.

Kad se performans završio, turisti su se razišli. Sledeći hotel na koji sam naleteo bio je *Miraž*, sa džinovskim veštačkim delfinima koji su stajali na svojim repovima, u plitkoj fontani. Preko puta je bila kopija Venecije, pa sam rešio da iskoristim još jedan nadvožnjak ne bih li je video izbliza, s obzirom na to da sam, u šestom osnovne, 1988, imao priliku da na jedan dan vidim i pravu Veneciju. Sve je bilo tu, i kanal, po kom je plovila gondola, sa dva presrećna ljudska slona u njoj, i mostić, i Trg Svetog Marka, a moju zapanjenost ovim gradom polako je počeo da smenjuje osećaj blama. Zbrisao sam na drugu stranu ulice.

Tu je stajala ograda gradilišta, kraj koje su tamnopusi likovi u šortsevima i majicama na bretele prolaznicima uvaljivali flajere. Isto se desilo i meni i ja sam na parčetu masnog papira ugledao голу ribu i broj telefona. Onda mi se u rukama našao još jedan flajer i na njemu nova riba i nov broj telefona. Ovi su, dakle, predstavljali prvi borbeni red lasvegaskih makroa. Zadržao sam ta dva flajera za uspomenu i ubrzanim korakom nastavio dalje.

Usledila je umanjena kopija Ajfelovog tornja, šljašteće zlatna, sa umanjenom, takođe šljašteće zlatnom, Trijumfalnom kapijom, pored koje su prolazile streč-limuzine. Preko puta se mogla videti i *Cezarova palata*, koju sam, kao i sve ostalo pre nje, fotografisao, ali sam zaključio da ne moram baš i do tamo da se vučem, na poklonjenje još jednoj zgradurini. Sasvim dovoljno sam video za prvo veče u Las Vegasu. Pedesetak metara dalje, međutim, ugledao sam, konačno, i nešto poznato. Stub sa velikim *M*, poput onog na novobeogradskoj Fontani, stajao i je i ovde, nasred trotoara, označavajući prisustvo imperije svugde na planeti, pa tako i u njenom samom srcu.

*

Mek u Las Vegasu je očigledno služio da bi i siromašni delioci flajera s kurvama imali gde da čalabrcnu. Unutra su svi osim mene bili obojeni: Meksikanci, Azijati ili crnci, i prodavci i mušterije. Miris iz kuhinje bio je težak i jedva podnošljiv, uopšte nisu želeli da sakriju kakav ti užas spremaju za večeru. Za kasom me je dočekaao Azijat koji nije razumeo ni reč engleskog.

Nešto mi je rekao na svom maternjem, uz grimasu kao da mi je opsovao majku, a ja sam mu rekao: „Big mek.” Onda je opet nešto rekao na svom maternjem, a ja sam mu odgovorio na srpskom: „Big mek, pomfrit i koka-kolu, nabijem te na kurac.”

Upitno mi je pokazao prstom na mesto gde su cvrčali krompirići i ja sam potvrdno klimnuo glavom. Automat za led i koka-kolu nalazio se sa strane, sa sve slamkama i poklopcima, a od Azijata sam dobio praznu čašu. Mogao sam da sipam i sto puta ako sam hteo. Dobio sam zatim i hamburger i pomfrit, iznenadivši se što je *Mek* u Vegasu jeftiniji nego u Srbiji. Tek što sam slikao tacnu sa pomfritom, big mekom i koka-kolom, telefon je zazvonio. Na displeju je bio broj *Burleske*.

„Alo”, javio sam se.

„Kolega Marko Kraljeviću, što si tako ljut? Tijana ovde.”

„O, snajka, otkud ti?”

„Pa, evo, mi došli na posao. A šta ti radiš?”

„Evo me u *Meku*”

„Svaki Marko radi naopako, a naš Marko i zlo i naopako! Zašto nisi otišao u neki fensi restoran, na jastoga?”

„Ma, tek sam stigao. *Mek* mi je sigurna zona.”

„Dobro, ti znaš najbolje. Nego, htela sam nešto da te zamolim. Iduće nedelje, *Pežo* organizuje kulinarsko takmičenje poznatih ličnosti. A oni su nam važan klijent. Pa sam mislila da ti ideš. To je u utorak, uveliko ćeš ponovo biti ovde.”

„Šta ti je, bre, snajka, ja ni sendvič ne umem da spremim. Ako su nam važan klijent, onda bih ja poslednji trebalo da idem da im kuvam. Verovatno ću u utorak biti drogiran.”

„Ali, njihova direktorka marketinga te obožava. Baš je tebe želela tamo da vidi.”

„Ako me obožava, što me ne zove na tucanje, nego ima potrebu da me muči.”

„Ha-ha-ha, e jesi šašav, kolega! Udata žena, bre, ima skoro četrdeset godina!”

„Uf, ne vuci me za jezik.”

„Dobro, reći ću da si umoran od službenog puta, biće baš razočarana. Je l' ti se javljao Laći?”

„Video sam ga jutros na aerodromu.”

„E, pa ovog jutra je ponovo na aerodromu. Definitivno i on ide u Vegas.

Čim smo završili razgovor, pustio sam mu poruku: „Od Tijane treba da saznam da dolaziš?”

Odgovorio mi je posle jednog minuta.

„Izvini, koleza, nisam hteo da te budim. Sačekaj me, pliz, na aerodromu, nemam ni kinte.”

„Važi, kad stižeš?”

„Isto kad i ti juče, to jest danas, samo sutra.”

*

Bilo je pola dva iza ponoći kada sam se vratio u hotel. Rešio sam da se oprobam na jednoj od slot mašina, za kojima nije bilo gotovo nikog, pošto mi je u džepu zvečao kusur iz *Meka*, Imao sam dve kovanice od po dvadeset i pet centi. Ubacio sam prvi novčić i povukao ručicu. Ništa. Ubacio sam drugi novčić i, na prvi pogled, opet nisam ništa dobio, ali začulo se „Cinciling!” i nekoliko novčića

upalo je u metalnu posudu na dnu aparata. Odmah sam ubacio sledeći novčić, povukao i... ništa. Ubacio sam, zatim, još jedan, povukao i... šipak. Stukao sam tako sve ostale novčiće u narednih minut i po i ništa nisam dobio. Opsovao sam, ustao i krenuo ka liftovima. Video sam, usput, nekoliko crnaca u skupocenim odelima kako bacaju kockice. Šačica riba i penzosa stajala je oko stola i kibicovala. Crnci su urlali, a ribe cičale.

Uživao sam u kratkoj usamljeničkoj vožnji do pedeset devetog sprata.

Kada sam ušao u sobu, sve je i dalje bilo na svom mestu, i pustinja, i auto-putevi, i hoteli, ali koga više zabole za to. Bio je tu i prekidač za zavese. Pritisnuvši dugme, oba para sam navukao na prozor. Na stolu ispred prozora stajala je složena crna majica, na kojoj je pisalo *BIG BOY VEGAS 06*. Na majici se nalazila kartica s mojim imenom i prezimenom i logoom časopisa, koja je trebalo da se nosi oko vrata. Desno je stajao program konferencije i crna kartica, nalik kreditnoj, na kojoj je pisalo: *BIG BOY VIP PASS, Everywhere*. Biće zgodna za razvlačenje lajni.

Za četiri spiralom ukoričena lista, koja su predstavljala program konferencije, bila je zalepljena žuta ceduljica. Na njoj je hemijskom pisalo: *Welcome to Vegas, Mary*, plus srculence. Kakva sad Meri, možda su me s nekim zamenili? A, ne, to je meni ceduljicu napisala sisata Meri. Još su mi samo u životu falila njena nažvrljana srculenca. Ipak, papirče sam, za uspomenu, spakovao u svoju torbu. Prelistao sam program konferencije na brzaka, a zatim sam proučio kakve su mi bile obaveze za sutra. Sedam uveče, kokteli u *Haus of kings*, hotel *Plejade*, gde god to bilo. Konferencija se odigravala, zapravo, samo u četvrtak i pola petka, sa ekskurzijom u pustinju u petak popodne i dve žurke, u petak i subotu uveče. Na preostalom listu nalazile su se karta užeg centra Vegasa i mapa našeg hotela.

Pošto sam prelistao program, bacio sam ga nazad na sto, skočio na krevet i uključio TV. Pronašao sam *South Park* i pokrio se jorganom. Prispavalo mi se. U Srbiji je bilo jedanaest i petnaest pre podne.

Probudio sam se u pet i petnaest ujutru, odmoran kao da sam spavao deset sati. Kroz navučene zavese naziralo se da je već svanulo. Poželevši da vidim kakav je pogled bio po danu, pritisnuo sam prekidač za zavese i one su se razmakle. Pred očima mi se ukazala pustinja Nevade, sa udaljenim kamenitim brdašcima, na čijim su vrhovima odmarali beli oblaci. Iznad njih su se prostirala ogromna plava nebesa. Sunce tek što je bilo izašlo, pa je senka mog hotela zahvatala pola puta do horizonta. S te visine, *Trežr ajlend*, *Miraž* i ostale vegaske institucije, izgledale su kao igračke. U odnosu na pustinjnsko prostranstvo oko nas, celo čovečanstvo je izgledalo kao igračka, koju jedan meteor veličine Parking servisa u Dušanovoj može da poništi.

Dohvatio sam mobilni i slikao taj prizor. Zatim sam ponovo navukao zavese i pokušao da nateram sebe da zaspim, ali, u Srbiji je bilo tri popodne i moj biološki časovnik govorio je kako se upravo završila popodnevna dremka, te da je pravo vreme da pozovem dilera i neku ribu. Fokušao sam da primenim trik, koji mi je jednom pokazala Jana, da brojim unazad od sto, „garantovano zaspiš”, i kada sam četvrti put stigao do deset, ispizdeo sam i uključio TV. Posle milionitog promenjenog kanala odustao sam i od toga i otišao do ulaznih vrata, da na plastificiranom obaveštenju koje je tamo stajalo pogledam kad počinje doručak. Za dva sata. Zatim sam opet rasklonio zavese, a tamo me je dočekao oblak koji je prolazio kroz naš hotel i na njegovom kraju - duga. Do jaja. I to sam slikao. Zatim sam ponovo zatvorio zavese i, bez brojanja, nastavio da žmurim.

*

Kada sam sišao do restorana, otkrio sam da se doručak plaća dvanaest dolara. Ostavio sam tačno toliko na tacni pored debila u hotelskoj uniformi, a on je procedio: „Dobro jutro, gospodine.” Dočekao me je švedski sto, na kom je bilo stotinak najrazličitijih đakonija. Na tanjir sam natrpao dva hamburgera, dve kobasice, brdašce prženih jaja i slaninu na žaru. Koliko god prekopavao po bokalima sa ptičjim mlekom, jogurt nisam uspeo da nađem, pa sam se opredelio za sok od pomorandže.

Sala je bila ogromna, a na doručku, osim nekolicine penzionera, nikog.

Proždrao sam sve sa tanjira za dva minuta. Namerno sam to uradio, da bi mi se ponovo prispavalo, ali od toga mi se samo još jače otvorio apetit, pa sam otišao do švedskog stola i na tanjir stavio još jedan hamburger, sa još malo slanine, uz brdašce prženih jaja. Dolio sam sok i doneo do stola još jednu debelu palačinku, za svaki slučaj, pošto sam prvu skoro celu pojeo.

Kada sam i to ofutio, sedeo sam za stolom, ukočen od prežderavanja i gotovo bez daha. Restoran je počeo da se puni, uglavnom penzosima, pa sam rešio da odmaglim. Nisam se, međutim, vratio u sobu, već sam se uputio ka tržnom centru, da kupim suvenire kevi, ćaletu i ortacima, a možda i nekim ribama, što da ne. Ipak, najpre sam naleteo na suvenir koji sam morao da kupim sebi - duboke crne starke, identične kao i one na mojim nogama, samo kožne. Video sam da takve nosi Vil Smit, u filmu *Ja, robot* i odlučio da kupim ne jedan, već dva para.

Ušao sam u prodavnicu, a tamo me je dočekala neka plavokosa klošarka, koja je svojim dronjcima i lažnom depresijom valjda trebalo da reprezentuje moj životni stil.

„Izvolite, gospodine”, buncala je, gledajući me kao da je na dva grama heroina.

„Čak Tejlorke, kožne, broj deset. Dva para.”

„Mislim da nam je ostao samo jedan par broj deset. Jeste li sigurni da vam treba broj deset?”, mrmrljala je, gledajući u starke na mojim nogama. Ja sam izvrnuo jezik na desnoj, a ona se sagnula i utvrdila da tamo zaista piše *US 10*.

„Okej, sačekajte sekund”, rekla je i otišla nekud. Ubrzo se vratila sa kutijom iz koje je izvadila crnu kožnu starku. Izuo sam svoju i obuo tu. Bila mi je taman. Kao da je oduvek vapila za mojim desnim stopalom.

„Hej, baš vam kul stoje”, izgovorila je ta budaletina, a ja sam je pitao: „Sigurno nemate još jedan par?”

„Pogledala sam malopre, kad sam išla po te i ne, nemamo još jedan par. To je poslednji.”

„A, da li ćete dobijati ponovo?”

„Nemam pojma, možda menadžer zna. Sačekajte sekund”, izgovorila je i odvukla se do nekog zalizanka, koji je stajao pored

kase. On joj je nešto rekao i ona se vratila. „Stići će nam nova tura u ponedjeljak, možemo da vam sačuvamo jedne.”

„Sačuvajte mi još dva para, dolazim u utorak ujutru da ih uzmem”, nakurčeno sam izjavio, „A ove uzimam sad!”

„Sjajno, gospodine”, odgovorila je mlitavo. Onda sam ortacima nakupovao znojnice, a ribama mrežaste čarape. Čaletu sam pazario čašice za tekilu, koje su mogle da posluže i za šljivovicu, a kevi kuglu sa najlepšim zgradama Vegasa, na koje bi, kada bi se kugla prevrnula, počele da padaju zlatne šljokice. Sve to vreme, tržišni centar bio je gotovo pust. Samo su, tu i tamo, penzosi s dečjim osmesima mileli i oduševljeno zurili u izloge butika, izgovarajući tek poneko: „Oh, bože, pogledaj ovo.” Izašavši ponovo na ulicu, pokušao sam da ponovim svoju sinočnju šetnju. Činilo se da mesto nije predviđeno da funkcioniše po danu. Hotelske zgrade i prazne ulice ličile su na zatvoreni luna-park. Odvukao sam se, sa kesama u rukama, do prvog nadvožnjaka, prešao ulicu i odustao. U Srbiji je bilo još malo pa osam uveče, što je značilo da ću, pomoću navučenih zavesa, možda uspeti da prevarim svoj organizam i ponovo zaspim.

Vratio sam se u hotel, popeo u sobu i navio alarm na mobilnom za pet posle podne.

*

Sanjao sam kako se s Mikijem Malerom vozim liftom ka vrhu ogromnog nebodera koji se neprestano klata. Sve se trese, a ja u panici vičem: „Gde si me ovo doveo, srušićemo se?!”, a on se smeje i odgovara: „Šta se buniš, ko još može da prisustvuje ovakvom ludilu?!” U tom trenutku, počinju da zvone alarmi sa svih strana, da bi se nekoliko trenutaka kasnije izdvojio samo onaj na mom mobilnom. Probudio sam se obliven znojem i tek pošto me je poslepodnevno sunce lupilo po čelu, kad sam pomoću prekidača mrdnuo zavesama, shvatio sam gde sam.

Prema programu konferencije, prvi sastanak međunarodnog *Big Boy* osoblja bio je zakazan za šest posle podne u delu hotela odakle su u šest i petnaest polazili šatlovi ka hotelu *Plejade*. Ko nije hteo busom, mogao je da hvata taksi. Bio sam u fazonu da se nacrtam

tamo u šest, pozdravim se s kolegama i onda odem po Laćija na aerodrom.

Pokušao sam prvo da serem, al' ćorak. Sedeo sam u onom sobičku i preznojavao se, držao se za zid, udarao glavom o kolena, ali ništa se nije desilo. Nisam čak ni vodu pustio, da oteram miris svog analnog neuspeha, već sam samo besno navukao gaće i farmerke i izašao iz sobe.

Obukao sam teget majicu s kragnicom, koju mi je dve godine ranije kupila Jana. Nisam imao pojma zašto sam to poneo sa sobom, a još manje što sam je te večeri obukao, pošto sam u njoj izgledao kao Del Boj. Oznaku sa svojim imenom i prezimenom stavio sam u džep. Nisam bio lud da se šetam okolo s tim govnetom oko vrata. Crnu VIP karticu stavio sam u drugi džep. Sva lova koju sam sa sobom poneo u Ameriku bila mi je u zadnjem džepu. Spustio sam se liftom u prizemlje, prošao kroz kazino i zastao - nisam imao pojma gde je deo hotela u kome se čekaju autobusi. Svaki izlaz iz hotela imao je posebno ime, a meni je trebao *Odisej*. Sve mimo moje uobičajene hotelske rute predstavljalo je nepoznanicu, a do šest su ostala svega tri minuta i ja sam se obratio prvom klinji u uniformi hotela na koga sam naleteo.

„Gde je *Odisej*?”, bio sam kratak i ispružio novčanicu od pet dolara.

„Ovuda, niz hodnik, gospodine. Idite samo pravo”, pokazao mi je hodnik, na čijoj smo ivici stajali i ćapio lov.

Posle nekoliko desetina metara zapitao sam se da me nije možda taj mali gad zajebao. Međutim, odjednom sam izašao na proširenje, gde su s desne strane, umesto zida, bila velika staklena vrata iznad kojih je pisalo *Odysseus - Shuttles*. Tu je stajala riba, u crnoj čipkastoj majici, s *Big Boy* karticom oko vrata. Koleginica. Prišao sam joj, izvadio svoju identifikacionu kartu iz džepa i mahnuo joj njome ispred nosa.

„Ćao, ja sam Marko. Iz Srbije”, nakezio sam se, a ona se, ne preterano toplo, osmehnula: „Debora. Debora, iz SAD”, rekla je. Imala je zelene oči. I alkicu u čudnom indijanskom nosu. I crnu kosu. I ne baš velike sise, ali ovo što je imala, bolje joj je stajalo nego da je imala najbolje sise na svetu. Uzdahnuo sam. „Šta ti je? Napad astme?”, prcnula me je.

„Ne, nego nisam očekivao da ću te upoznati na ovom mestu. Koju muziku slušaš?”

*

Rekao sam joj da i ja slušam pank i kako sam se, na trenutak, osetio kao da sam upravo naleteo na svoju drugu polovinu.

„Ah vi Evropljani, tako volite da serete”, nasmejala se, a meni se to svidelo. Trebalo ju je, znači, obasipati komplimentima i ona će stalno biti dobro raspoložena. Odjednom su iz hodnika nasuprot onom iz kog sam ja došao, naišli Stiv, Brajan Menson i sisata Meri.

Debora se smesta uozbiljila. Uf, kako je dobro izgledala.

„Evo ga i Srbina!”, dreknuo je Stiv, pijaniji nego sinoć. „Šta ima novo, kućkin sine!?”

„Došao sam samo da se javim, idem po Laćija, na aerodrom...”

„Po koga? Ko vam je sad taj?”, pobunio se Menson. „Neću valjda opet morati da vam plaćam sobu!”

„To je naš izvršni urednik. Mateo ga je poslao. Toliko znam”, osmehnuo sam se što sam srdačnije mogao, shvativši da je krevet u mojoj sobi bio dovoljan da primi i dva Laćija, ako Englez popizdi.

„Dođavola, ta uštva!”, besneo je Menson. „Ne može to da nam radi!”

„Polako”, pokušao sam da ga smirim. „Možda je za njega rezervisao sobu.”

„Jeste đavola! Za izvršnog da rezervišete, a za glavnog ne?”

„Ne znate vi Matea. Ne voli me baš...”, skrušeno sam mu se poverio.

„A-ha, okej”, smirio se. „To onda ima smisla”, ponovio je, pošto me je dobro odmerio. „Ali, ako se ispostavi drugačije, Laki Lućijano ili kako god da se zove taj novi, ima da spava u tvojoj sobi!”

„Aj, aj, ser”, salutirao sam mu.

„Ma, sklanjaj mi se s očiju”, zaškrgutao je zubima i prošao pored mene.

„Oprosti mu”, poverio mi se Stiv. „Ume da bude takav prema onima koji su mu antipatični.”

„Ma nek se nosi u kurac, pegavo zubato govedo”, izgovorio sam na srpskom.

Odmah potom, jedna grupa ne baš lepih koleginica iz Engleske, banula je iz pravca iz kojeg sam ja došao.

„Jupii! Jeej”, vrištale su, a jedna od njih je, na oduševljenje ostalih, ponavljala: „O, bože, o, bože”, imitirajući način na koji to rade Amerikanke. Uvidevši da su među nama čak dve Amerikanke, te da je Brajan Menson nadržan, začutale su. Neprijatnu tišinu je prekinula sisata Meri, koja se, eto baš tad, setila da priupita Mensona šta misli o modnom editorijalu indijskog izdanja, u kom su manekeni bili odeveni u gangsterska odela. Onda su se svi izgleda setili ponekog zanimljivog piktorijala, i počeli da trtljaju jedni s drugima, pa su onda naišle još neke kolege, pa još neke I *Odisej* je uskoro bio krcat. Debora i ja stajali smo jedno pored drugog, drkajući svako svoj mobilni telefon. U mom se nije dešavalo ništa. U njenom ju je verovatno neki Džek podsećao na to koliko voli da joj kurcem uzima bris grla.

„Šta si rekao Mensonu?”, prenela me je iz napada ljubomore svojim prodornim pogledom, uz dva treptaja.

„Rekao sam mu da ide u kurac i da je pegavo, zubato govedo.”

„Hi-hi-hi, on ti je platio sobu?”, smejala se, a ja sam se divio njenim belim zubima.

„Da, izjebao me je direktor za rezervaciju, a Mensona je izjebao za pare”, izgovorio sam, načisto se istopivši pred činjenicom da je, dok me je slušala, kažiprstom uvrtala svoju dugu crnu kosu.

„O, bože, baš si duhovit”, smejala se. „Je l' su u tvojoj zemlji svi tako smešni?”

„Ima i smešnijih”, priznao sam. „Nego, idem ja sad po kolegu, na aerodrom.”

„Okej, dođite u *Haus of kings* obavezno. Hoću još malo da pričam s tobom, smešna osobo.”

„Ako je tako, onda sigurno dolazimo”, iskezio sam se, okrenuo se i otišao.

*

Taksista koji me je vozio na aerodrom nije bio ni nalik Džefu. Bio je to bledoliki starac sa cvikerima, koji tokom vožnje nije izgovorio ni reč.

Stigavši na aerodrom, video sam da je Laćijev avion upravo sleteo, pa sam se nacrtao ispred staklenih vrata koja su odvajala putnike od Las Vegasa. Opet sam video velikog i malog Indijanca, pa sam stao nešto bliže njima, kako bih ukapirao u čemu je štos. Samo su tako namršteni sedeli i ćutke pogledom pratili svakog nakeženog debila koji bi pored njih prošao. Sad sam već bio uveren kako ih je aerodrom plaćao da glume živi suvenir iz američke pustinje, pošto pretpostavljam da bi, u suprotnom, već bili uhapšeni.

I onda, mnogo pre nego što sam mu se nadao, kroz staklena vrata je prošao Laći.

„Koleza!”, uskliknuo je i bacio mi se u zagrljaj. Jedna baba sa ofarbanom crvenom kosom bila je toliko srećna zbog nas dvojice, da nas je fotografisala.

„Zamalo da me ne puste u Ameriku! Onaj emigracioni se čudio zašto idem u Las Vegas, a nemam ni kinte, pa sam mu objasnio da su pare kod tebe, a on me pita ko ti je taj i ja mu kažem to je moj glavni urednik, a on me pita glavni urednik čega i kad sam mu rekao, odmah me je pustio i još me je terao da požurim, da ne bih zakasnio na avion!”, prepričavao je ushićeno.

„Dobro, evo, sad si tu. To je najbitnije”, glumio sam razum, dok smo hodali ka izlazu s aerodroma.

„Joj, kako je bilo gadno. Ne znam pored koga si ti leteo, koleza, ali ja sam sedeo između dve debele svinje. Nikad pre nisam video tako debele ljude! I tako deset sati! Hteo sam da se ubijem! Srećom, poneo sam tvoju knjigu za čitanje. E, jesi smešan, koleza, dobro pišeš...”, nije mogao da se zaustavi.

*

Ispostavilo se da je Laćija čekala uredno rezervisana soba broj 3622. Pošto smo uzeli karticu kojom su se otvarala vrata, krenuo sam da forsiram odlazak gore, ne bismo li se uskoro našli na putu ka hotelu *Plejade*.

„Koleza, pa kakvo je, bre, ovo mesto?”, zapanjeno se Laći osvrtao dok smo čekali lift.

„Jebeno”, odgovorio sam mu.

„Ha-ha, zvučiš kao junaci tvojih knjiga! Što si tako loše volje?”

„Nisam kenjao danas. Nego, je l' ti poznata koleginica Debora iz američkog izdanja?“, pitao sam ga, dok smo ulazili u lift.

„Znamo se preko interneta. Ona je koordinator licencnih izdanja.“

„Šta je to, koji kurac?“, upitao sam, pritisnuvši dugme za trideset šesti sprat.

„Pa, kad nam zatreba neki tekst iz američkog izdanja, ona nam to pošalje.“

„A-ha, sekretarica!“

„Ne, ne, koleza, koordinator. Sekretarica je Pegi, ona odgovara na mejlove i prosleđuje ih koordinatoru.“

„Jebote, koliko nepotrebnih radnih mesta...“

„A zašto me pitaš za Deboru? Nisi valjda već stigao da se zacopaš, koleza?“

„Ne lupaj“, odbrusio sam i izašao iz lifta.

„Ne bi trebalo da pišeš onako iskreno knjige, svako može da te provali, ne znam koliko je to dobro.“

„Nikakva šteta, ionako smo svi isti“, rekao sam zastavši ispred vrata njegove sobe. Izvadio sam mu iz džepa sakoa karticu koja ih je otvarala, gurnuo je u prorez, lampica je zasvetlela i ušli smo unutra.

„Au, jebote, je l' i tvoja soba ovako dobra?“, oduševljeno je gledao oko sebe.

„Ista je“, rekao sam i izvadio njegovu lovu iz zadnjeg džepa. „Evo ti parice, ništa nisam potrošio. Evo ti i ova pločica s imenom i prezimenom“, dohvatio sam pločicu s njegovim imenom, koja ga je čekala na stolu, „da je staviš oko vrata kad komuniciraš s kolegama. Hajde sad, polazimo.“

„Gde polazimo, koleza, pašću u nesvest?!“

*

Sačekao sam ga da se umije, zapere ispod pazuha i promeni košulju. Pokazao sam mu i fazon sa slavinom iz kade, pa smo se desetak sekundi zajednički divili slapu koji se slivao iz nje. Dok se on prskao dezodoransom, ja sam već otvorio vrata sobe.

„Koleza“, prišao mi je bojažljivo, „u programu koji smo dobili, piše da u *Haus of kings* ne primaju u farmerkama. Evo, vidi, piše velikim slovima“, stavio mi je program konferencije pod nos i tamo je zaista stajalo obaveštenje o dres-kodu za to veče. Bio je definisan kao

biznis kežual, a posebno se isticalo da osobama u džinsu neće biti dozvoljen ulaz. Ja u torbi nisam imao ništa osim farmerki. Doduše, imao sam jedne skoro sasvim bele, koje su valjda mogle da prođu i kao pantalone, ako preko njih obučem košulju.

„U kurac! Aj'mo do mene!”

Otrčali smo do liftova i popeli se na pedeset deveti. Laći se čudio pogledu iz moje sobe, pošto je njegova bila okrenuta ka sablasno mračnom terenu za golf. Obukao sam bele farmerke, crne plitke martinke, onu istu kariranu košulju i vrlo brzo smo ponovo bili u liftu.

Napolju nas je sačekao red za taksi. Čitav vod baba i deda bio je tu, a ispred svih njih stajao je podgojeni crnac, koji je dozivao sledeća slobodna kola, otvarao vrata i za taj posao dobijao bakšiš.

„Koleza, ovaj za jednu nedelju zaradi više nego nas dvojica za mesec dana”, izračunao je Laći. „Je l' se nećeš ljutiti ako budem popio neko pićence? Malo mi nije dobro.”

„Pij koliko hoćeš, čoveče! Mene treba da pitaš za dozvolu samo ako odlučiš da prestaneš da piješ”, odgovorio sam mu.

Našli smo se pred crncem, koji je glasnim zviždukom pozvao sledeći slobodan taksi. Tutnuo sam mu dolar u ruku, a on je propustio da mi se zahvali.

Taksi je opet vozio nekakav nadržani deda s cvikerima. Na jednoj raskrsnici, Laći mi je skrenuo pažnju na seks-šop veličine Sava centra. Izvadio sam mobilni iz džepa i fotografisao ga. Zatim smo prošli pored ogromne crne piramide, koja mi je na sekund oduzela dah, a dva bloka dalje od piramide, nalazio se hotel *Plejade* soliter od tridesetak spratova. Obojica smo insistirali na tome da platimo taksi, ali ga je, ipak, platio Laći.

*

U *Haus of kings* ulazilo se direktno iz lifta. U podnožju su nas dočekala dvojica gorila, koji su detaljno ispitali službene identifikacije koje smo obesili oko vrata. Moje farmerke iz prethodnog veka uspele su da ih zavaraju, da bi zatim jedan od njih, belac ošišan na tarzanku, širok kao tri čoveka, ušao za nama u lift i pritisnuo dugme iznad dugmeta za poslednji sprat. Kada smo stigli, izleteo sam iz lifta, rešen da majmuna u njemu ostavim bez bakšiša.

„Vau, došao si!”, iznenadila se Debora, na koju sam prvo naleteo.

Dođavola, bila je lepša nego u mojim sećanjima. „Gotivne pantalone!”

„Da, Laći je doneo moju svečanu garderobu, iz Srbije”, odgovorio sam, a ona se tome nasmejala.

„Ja sam Laći, drago mi je”, pružio joj je ruku.

„Ti si, znači, Laći!”, odgovorila mu je srdačno, ali ne srdačno kao meni, već onako, univerzalno, američki srdačno. „Super je kad upoznaš nekog s kim si toliko mejlova razmenio.” Onda se ponovo okrenula meni. „I? Kako ti se dopada ovde gore?”

„Zasad sam samo tebe video i ono što sam video baš mi se dopada.”

„O, hoćeš li prestati?! Odakle ti samo ispadaju te rečenice?!” kikotala se. Oko nas je bilo brdo ljudi, pogled na pustinju je bio gotivan, ali pogled iz moje sobe bio je još bolji, tako da nisam, poput ostalih, svaki čas polupijan izlazio na terasu, da me trezni pustinjski vetar. Osim u dva navrata, kad je Debora predložila da izađemo na terasu. Bila je do jaja. Tri godine mlađa. Dete iz Ohaja, izgubljeno u velikom gradu. Otac Irac, majka Astek. Živela je u Bruklinu, radila na Menhetnu. Imala je tetovažu preko celih leđa, tako je barem tvrdila, kad sam ja zavrnuo nogavicu da joj pokažem svoje majušno istetovirano zaokruženo A.

Sve to, uz spisak njenih omiljenih pet bendova, bilo je dovoljno da se sve što sam u životu uradio, postigao i pretrpeo slije u njene oči i osmeh. Jedan njen kez i bio sam pečen. Jedan njen namig i bio sam prepečen. Pokušavao sam, dok sam nabrajao desetine bendova koje sam poslednjih decenija slušao, a ona mi spremno uzvraćala, da skujem nekakav plan, šta bismo mogli nas dvoje, dve srodne duše, usred tog pakla da uradimo, ne bi li nam naredni dani ostali u večitoj uspomeni. Trebalo je planove o drogiranju odjednom iskombinovati sa Deborom Kalahan, kojoj je pustinjski vetar uporno nabacivao šiške na nos, a ona ih uporno sklanjala svojim dečjim prstima, punim titanijumskog pankerskog nakita. Naišla je kelnerica.

„Long ajlend”, rekao sam. Bio je to Milijev recept za brzo opijanje samo naručuj long ajlende i na pola drugog već ćeš biti blizu patosa. Tog trenutka, držao sam u ruci skoro praznu čašu long ajlenda koji sam naručio odmah po dolasku.

„Stiže, gospodine”, zacvrkutala je.

„Slatka je”, primetila je Debora. „Svašta bih joj radila.” Da li je bilo kraja slatkim iznenađenjima?

„Molim te, prestani da izgovaraš sve prave stvari, skočiću s krova”, rekao sam.

„Okej. Imam verenika. Kako ti to zvuči?”» rekla je i trepnula.

„Sad ću, bez zajebavanja, da skočim s krova”, rekao sam na srpskom.

„Šta, šta?”, zakikotala se, a čaša crnog vina joj se klatila u levoj ruci. Ponovio sam ono što sam rekao na engleskom, a ona je počela još jače da se smeje. Naišla je kelnerica i tutnula mi čašu long ajlanda u ruku. Upitao sam se da li je kasno da počnem nju da muvam, pošto sam se tako lepo nasukao na ovu nosatu.

„Dobro, nije baš sve tako crno”, pipnula me je Debora desnim kažiprstom po ramenu, „verovatno i ti imaš nekog kod kuće?”

Prokleta jebena sekretarica iz Ohaja. Našla je da zajebava Marka Kraljevića, živu legendu.

„Imam ih i previše”, odgovorio sam. „Izvini sekund, moram u toalet.”

*

Okrenuo sam joj leđa i počeo pogledom da tražim Laćija. Uočio sam ga kako stoji s još dva bizgova njegove visine i jednom jednako visokom ženom, pa sam se, poput malog debilnog majmunčeta, umuvao u to društvanje.

„Ej, koleza!”, obradovao se ovaj, pijan kao govedo, i počeo na srpskom da mi ih predstavlja. „Ova ovde je Indijka, ne vredi ti ništa, udata je, ovaj ćelavi je Filipinac, ime mu je Gomez, a ovaj ovde je brat Rumun, Nikolae. Eee, Steaua, Stela Rosa, ale, ale!”, počeo je da urliče i maše pesnicom ka Rumunu, a ovaj mu je, uz smešak uzvratio.

„Zdravo, društvo”, javio sam im se, a oni su mi svi uvalili svoje vizitkartice. Meni su vizitkartice služile samo za pravljenje filtera za džoint, nije mi ni palo na pamet da ih ponesem na put. Stao sam pored Laćija, koji mi se naslonio na rame.

„A pića samo pristižu, a pića samo pristižu... Jao, kako nas je život častio, tek sada mi je jasno!”, rekao mi je.

Jedino sam ja, izgleda, gde god da me staviš, imao osećaj da me je život častio kurcem u dupe. Mada ni ovi nisu bili bogzna kako ushićeni. Ko zna koja im je to konferencija po redu bila.

„Ti si, dakle, glavni urednik u Srbiji”, započeo je besmislenu komunikaciju Gomez, pokušavši da glasom nadjača haus koji je gruvao iz zvučnika. „Tvoj kolega nam je ispričao koliko si lud.”

„Moj kolega je tek sleteo, a voli i da popije, pa priča koješta. Sačekajte da čujete mene kako meljem kada malo šmrknem”, odgovorio sam mu.

„Ha-ha, pa ti stvarno jesi lud!”

„Nisam ja lud, ja sam narkoman.”

„Ha-ha, sve si bio u pravu”, obratio se Laćiju, bocnuvši ga pesnicom po ramenu.

„Zna Laći”, rekao je ovaj, na srpskom.

„Ipak, ima većih ludaka i od tebe”, rekao je Gomez i pokazao mi prstom na dvojicu, sa elvisovskim frizurama i zulufima, u raskopčanim košuljama.

„Rusi. Glavni urednik i art direktor. To su opasne budale.”

Rusi su nosili cvikere za sunce, a u rukama su obojica držali bladi meri koktele, koliko sam mogao da provalim. Onda se među nas

umuvala Debora.

„Upoznali ste Srbina?“, pitala ih je, a oni su se nasmejali, učinilo mi se posprdno. „Gde si ti pobegao, a?“, bezobrazno se iskežila.

„Ma, smorila si me“, odgovorio sam na srpskom, u nemogućnosti da nađem adekvatan odgovor na engleskom.

„Šta? Na engleskom, molim!“, glumatala je polupijanost pred ostalima.

„Smor. To si ti. Smor“, uneo sam joj se u lice i izgovorio na srpskom. Nije ni trepnula, već me je samo podrugljivo merkala.

„Au, koleza, samo polako...“, kikota se Laći, sa flašom piva u ruci.

„Izvinićete me“, izgovorio sam na engleskom, okrenuo se i umakao kroz šumu ljudi.

Pitao sam slatku kelnericu gde je klonja, a ona je izgleda promenila ličnost u poslednjih pet minuta, pošto je samo hladno pokazala kažiprstom ka vratima, na kojima je pisalo *Gentlemen*. Bila je to zaista gospodska klonja, u kojoj si mogao da se zaključaš i vučeš lajne do mile volje. Ili udaraš glavom o mermerni lavabo. Pogledao sam sebe u ogledalu. Pu, gade. Pustio sam hladnu vodu i umio se. Nekoliko puta sam duboko udahnuo i duboko izdahnuo. I vratio se na žurku.

*

Ispred klonje sam naleteo na one tri Engleskinje koje su se kreveljile pred odlazak na koktele.

„Moje dame...“, javio sam im se.

„Oh, ovo je Srbini“, reagovala je najružnija, sa glavom kao trafika. „Ćao, ja sam Meg“, pružila mi je ruku.

„Ćao, ja sam Sara“, predstavila se sledeća sa nosem poput krompira.

„Ja sam Elis“, rekla je treća, a ispostavilo se, makar u tom trenutku, da ta treća i nije bila tako loša. Podsetila me je, zbog duge plave kose, na jednu slikarku iz Beograda s kojom sam se nekoliko puta tucao. Tek sam Elis rekao svoje ime.

„Opa, Elis mu se dopada!“, graknula je Meg.

„Opa, Elis!“, pridružila joj se Sara.

„Ne obraćaj pažnju na njih, pijane su“, zbunila se Elis.

„Dobro je da si mi rekla. Obratiću onda pažnju samo na tebe”, odgovorio sam.

„Opa, Elis!”

„Opa, Elis!”

„Hajde, hajde, devojke, idemo malo na terasu”, počela je Elis da ih gura, a meni se osmehnula. „Drago mi je što smo se upoznali.”

„Zadovoljstvo je u potpunosti bilo moje!”, salutirao sam joj.

Sa Englezima sam pričao nekakvim izopačenim akcentom, nalik britanskom, a s Amerima sam meketao nekakvim lažnim američkim. Na trenutke sam mogao da čujem fragmente svojih rečenica sa strane, na trenutke sam poželeo da sebi opalim šamar, na trenutke sam se pitao zašto jednostavno nisam govorio srpski engleski, bez ikakvog lažnog naglaska, ali moj glupavi mozak gubio je bitku od mog jezika. Primetio sam Laćija kako se sa smeškom na licu klati kraj Gomeza koji je nešto uzbuđeno objašnjavao Indijki i Rumunu. Prišao sam mu.

„Koleza! Baš je Debora otišla na terasu, da te traži!”

„Neka skoči, da vidi da nisam na međuspratu. Idem u hotel. Hoćeš li sa mnom?”

„Nego šta ću! Popio sam deset piva, ne znam gde je levo! Je l' glupo što sam umesto koktela pio pivo, a, šta misliš?”

„Mislim da će ti oprostiti”, odgovorio sam, povukao ga ka liftu i oprostio se od ekipice s kojom je stajao: „Doviđenja, društvo!”

„Zdravo, Srbi! Vidimo se sutra!”, odgovorio mi je Gomez.

Pritisnuo sam dugme i vrata lifta su se odmah otvorila. Ugurao sam Laćija unutra i pritisnuo *Ground Floor*.

I u ovom hotelu je bilo neophodno proći kroz kazino, ne bi li čovek izašao na ulicu. Laći se teturao među praznim stolovima, a ja sam išao iza njega. Atmosfera je, u odnosu na ostatak tog đavoljeg gradića, bila neobično tiha. Setio sam se hotela *Metropol* na Ohridskom jezeru, ali samo na tren, pošto su nas, kada smo izašli napolje, ogromna američka kola, miris benzina, udaljeni urlici i pustinjski vetar opomenuli da smo bili jako daleko od kuće.

*

Matori nadržani taksista ostavio nas je ispred našeg hotela, a Laći je insistirao da sednemo u bar u foajeu i popijemo po piće za laku

noć.

„Ne znam baš, mislim da mi se prikenjalo”, požalio sam mu se.

„Koleza, jedan viski, evo, samo jedan i idemo gore!”

Seli smo, a ja sam mu skinuo debilnu *Big Boy* ogrlicu i stavio mu je u džep sakoa.

„Ovde smo obični ljudi, a ne lažni novinari.”

„Meni se nešto čini da bolje prolazimo kada znaju gde radimo. Kelner!”, dreknuo je na srpskom i pored nas se ubrzo našla nova jebozovna kelnerica, mala, slatka, crnokosa, sisata, pegava. „Čivas! I za kolezu, čivas, takođe!”, nastavio je na srpskom, a ona se klinački osmehnula i sačekala da ovaj ponovi porudžbinu na engleskom.

Cevčeći čivas s ledom, Laći i ja smo posmatrali starca u havajskoj košulji, koji je sedeo sa četiri plavuše, dva separea desno od nas. Pored takvog prizora, nas dvojica nismo mogli da prođemo čak ni kao pederi.

„Pih, njemu četiri, a nama šipak! Koleza, pa gde je tu pravda?”

„Ma, ovo su neke kurvetine, pojele bi ti govno, samo ako bi im dao dovoljno para.”

„Nemam ja ništa protiv, ali gde može da se ostvari ta transakcija? Gde ih je ovaj našao?”

„Imam ja broj mobilnog od jednog koji može da ti pomogne. Ali, nisi dovoljno pažljivo gledao, veruj mi. U jednom trenutku, učiniće ti se da ovde, osim baba i kurvi, drugih žena ni nema.”

„Ma, šta mi vredi, kad nemam dovoljno love”, snuždio se. „Kad kupim kevi i ćaletu sve što su mi naručili, ne znam da li će mi ostati i za jednu. A jedna kô nijedna.”

U tom trenutku, u hotel su ušli Debora, Gomez, Rumun i Indijka. Sav sam se nabio u fotelju, kako nas ne bi primetili. Dođavola, ta Debora je zračila baš dobro, ovako, gledajući sa strane. Ali, koji mi je kurac u životu trebao njen verenik? Neka ga otkači, pa onda neka se javi. Ali, ne ide to tako, dovoljno si njihovih filmova odgledao, Marko Kraljeviću. Moraćeš da se boriš za nju.

„Šta bi, koleza, je l' priteralo?”, sagnuo se Laći ka meni.

Srećom, njih troje su prošli, a ka nama nisu ni pogledali.

„Priteralo, ali je prošlo”, odgovorio sam, ponovo se uspravivši.

„To mi reci. Seko! Još dva!”

*

Nije bilo ni dvanaest sati kada sam se popeo u sobu, a imao sam osećaj kao da sam proveo besanu noć, verovatno zato što je u Srbiji u tom trenutku bilo devet pre podne. Oteturao sam se do sobička sa klozetskom šoljom i seo. Pljus. Izletelo je kao iz creva za tankovanje formule jedan, a pošto su Ameri imali te šolje sa gomilom vodurine, sav sam se isprskao po dupetu. Brisao sam se, polupijan, nekih pola sata, da bih, napokon, pustio vodu. Tako kilavo je tekla da je u jednom trenutku postojala pretnja da počne da preлива, ali se sve ipak nekako spustilo na nivo ispod ivice šolje, da bi, posle još dva puštanja vode, i poslednji trag mog kenjanja nestao.

Onda sam prešao u tuš-kabinu i odvrnuo toplu vodu. Raširenih nogu, rukama se držeći za zidove, pokušao sam da izvedem pranje dupeta. Razmišljao sam da li možda da legnem na pod i raširim noge. Kada bih tako nešto uradio, verovatno bih sutradan postao peder, pa sam nastavio sa stojećim pokušajima, uz povremeno dizanje jedne ili druge noge.

Posle dvadesetak minuta, izašao sam napolje, obrisao se ogromnim belim hotelskim peškirom, bacio ga na pod kupatila i otišao da vidim u programu konferencije kakva su nam sutrašnja zaduženja. Doručak u osam. Zatim, u pola deset, pozdravni govor Brajana Mensona. Pa dalje, redom, sve samo smaranje.

Potpuno go, uskočio sam u krevet. Uključio sam televizor, koji sam, odmah potom, isključio. Rasklonio sam zavese i, uz tiho zujanje električnog napajanja u sobi, gledao kako svetlucaju hoteli u vetrovitaj pustinjskoj noći. Alarm na mobilnom podesio sam za osam ujutru.

*

Probudio sam se u pet i deset, osećajući se kao da sam spavao duplo duže. Sat i po sam se vrteo u krevetu, da bih na kraju seo za sto koji se nalazio ispod televizora. Tu je bila tastatura, s malim kružnim mišem na sredini. Uključio sam TV, koji me je obavestio da internet košta dvanaest dolara dnevno. Pritisnite Yes ako želite da vam naplatimo ovu uslugu.

Pritisnuo sam Yes i, pomoću dva klika, otišao do Srbije, da vidim kako se snalazila bez mene. Poplave su pretile Beždanu i Novom

Sadu. Koštunica obećao izručenje Mladića. Kandićka postala počasni građanin Sarajeva. Obeležena godišnjica bombardovanja Beograda, 1941. Dan je tamo bio maltene na izmaku. Gde je Marko? Koga zaboje. Tek izdaleka vidiš kolicki si, u stvari, miš među svim tim ostalim miševima, u vašoj zajedničkoj mišjoj rupi. Kada rikneš, vrlo brzo više nikom živom nećeš nedostajati. A ako si otišao u Vegas na pet dana, neće se ni primetiti da nisi tu.

Otišao sam da proverim mejl, gde me nije sačekalo čak ni pismo čitateljke. Bilo je to i logično, nisam ništa napisao, evo, već dve godine. Nisam pisao, dakle, nisam ni postojao, tako to ide. Očajan, proverio sam i poslovni mejl. Pozivali su me na probnu vožnju nekakvog usranog terenca, u Surčin. Potvrdite svoj dolazak na taj i taj broj. Dobra fora za sve koji žele da eskiviraju ovakva sranja. U sledećem cirkularnom mejlu, Delamorte je obavestavao kolektiv da je Andrija dobio otkaz, da će do kraja meseca koristiti godišnji odmor, te da će mu biti isplaćena otpremnina u visini dve plate. Saradnik Duća poslao je tekst o vampirima. Saradnik Branica poslao je tekst o dobrim i lošim stranama jebanja s kelnericom. Sve prijatelje i rodbinu uvalio sam u *Big Boj*. Osim što sam na taj način imao bolju kontrolu nad časopisom, živo me je zanimalo da li će neko od njih uraditi nešto u novinarstvu. Na koncu, Mili je poslao cirkularni mejl, u kom motorciklista završava pod točkovima kamiona, a Tijana je, u odgovoru koji je stigao na sve adrese, napisala: „Kolega, odvratno!”

Ladno mi je to buđavo mesto nedostajalo. Bila je to samo navika, jer čovek se na svako sranje navikne, pa umeju čak i teška sranja da mu nedostaju kada jednom iščeznu. Ipak, morao sam to sebi da priznam, lepše bi mi bilo da sam sedeo tamo i komentarisao taj klip sa ostalima, nego što sam se ovde smarao s nekakvom američkom šmizlom. Upitao sam se ima li uopšte situacije u kojoj bi mi sve bilo potaman? Baš sam neki baksuz od čoveka. Ili sam naprosto bio realan. Ceo svet je sranje i ljudi su sranje, prema tome, nema sta da mi bude lepo, osim ako se ne izdrogiram da bi mi bilo lepo. Pomislio sam, zatim, da bi trebalo zvati Džefa već tog dana, ali sam se uplašio da ću izgubiti kompas i zaraditi zatvor, mrtvačnicu, bolnicu ili,

u najmanju ruku, otkaz. Trebalo je ipak da na konferenciji bar jedan dan provedem strejt, ne bih li bolje funkcionisao kad se unakazim.

U sedam i četrdeset pet, trgnuo me je fiksni telefon. koji je zazvonio sa radnog stola.

„Halo?“, javio sam se bojažljivo.

„Koleza, probudio sam se u pet i od tad ne mogu oka da sklopim. Jesi li ti ustao?“

„Evo, baš malopre. Odakle ti broj?“

„Pa, samo ukucaš broj sobe i eto!“

„Jebote, ja ne znam broj svoje sobe, a ti ga znaš.“

„Oduvek su mi brojevi dobro išli. Hoćemo li na doručak?“

*

Otišao sam odmah do njega, a u restoran smo se spustili u osam i pet. Tamo je bilo još nekoliko mučenika s *Big Boj* tablicama oko vrata, koji očigledno nisu mogli da spavaju. Mahnuli smo im i otišli do švedskog stola.

„Mislim da ću zaspati na času, kad se sada budem prejeo“, osmehivao se Laći trpajući klopu na tanjir.

„Ne brini, sve ću uredno zapisivati,“ odgovorio sam mu.

„Gde li im stoji jogurt?“

Zatim smo, na moje insistiranje, odabrali jedan udaljen sto, seli za njega i potamanili sve sa tanjira. Toliko sam pojeo iz prve, da nisam mogao ni da dišem, a kamoli da idem po još. Maltene smo ležali za stolovima, a u salu su, jedna po jedna, počele da dolaze i ostale kreature sa *Big Boj* identifikacijama.

„Ono su Ameri“, prenosio mi je Laći šta se zbivalo, „juče su bili prilično uštogljeni.“

„Kada si samo stigao sve to da primetiš.“

„Koleza, pa čemu služi izvršni urednik! A evo i Engleza.“

Okrenuo sam se i ugledao Elis, Meg i Saru kako ulaze u restoran. Za njima se teturao Stiv, uz Meri, koja ga je pridržavala da ne padne. Na kraju je išao Brajan Menson, sam i nadržkan. Elis je pogledala ka nama, a ja sam podigao kažiprst leve ruke, da joj se javim. Osmehnula se.

Zatim su naišli i Gomez, i Rumun, i Indijka, i penzioneri. Restoran je već bio prilično pun. Neka dva sredovečna smrada, u polo majicama,

sa po kroasanom u tanjiru, uputila su se ka nama.

„Koji su sad ovi, nabijem ih na kurac?”

„A, to su Francuzi”, referisao je Laći, „nisu loši, samo ovaj stariji uopšte ne govori engleski.”

„Dobro jutro”, rekao je mladi Francuz, s naglaskom a la Mišel iz pokreta otpora, ja sam odgovorio „dobro jutro”, a Laći je, čak, ustao i s obojicom se rukovao. „Da li je slobodno?”, pitao me je mlađi, a ja sam im rukom pokazao da sednu.

Laći se značajno nakašljao, pa sam se okrenuo da vidim o čemu je reč. U restoran je, sama kao napušteno astečko kuće, ušla Debora, u zelenoj majici i vojničkim pantalonama. Srce mi je malo jače zalupalo, pa sam se ponovo okrenuo svom praznom tanjiru. Laći je shvatio da bi trebalo da je izbegavamo, pa je krenuo da s Francuzom priča nešto o genijalnoj naslovnoj strani martovskog broja španskog izdanja, s nekakvim fudbalerkama. Kad sam ga, međutim, video kako ustaje, znao sam da Debora dolazi kod nas. Stigla je do stola, rukovala se s Laćijem, a nama ostalima poželela dobro jutro. Na tanjir je stavila palačinku, kajganu i pljeskavicu, a u ruci je držala sok od pomorandže.

„Šta je smešno?”, pitala me je, pošto je sela.

„Ti si smešna. Ja sam smešan uveče, a ti ujutru, izgleda.”

„Ha-ha, oh, opet si počeo! Prekini, zagrcnuću se.”

*

Pošto smo svi pojeli doručak, došlo je do neprijatnog ćutanja za stolom, koje je moglo biti prekinuto samo odlaskom. Rekao sam Laćiju. „Ajmo u pičku materinu odavde”, a on je ostalima saopštio da idemo da pripremimo materijal za konferenciju.

„Kakav, bre, materijal?”, pitao sam dok smo prolazili kroz kazino, na putu ka konferencijskoj sali.

„Slagao sam, koleza. Nemamo nikakav materijal.”

„Je l' se od nas uopšte očekuje nešto na ovoj konferenciji? Niko mi ništa nije rekao, nigde ništa ne piše.”

„Mislim da ovde od nas niko ništa ne očekuje.”

Našli smo se u kitnjastom hodniku, s ogledalima, stilskim nameštajem i narandžastim tepihom, da bismo se posle nekoliko desetina metara zaustavili ispred vrata na kojima je pisalo 2006 *BIG*

BOY GLOBAL EDITORIAL CONFERENCE. Iako je do početka ostalo čitavih pola sata, pritisnuo sam kvaku i ušao u praznu prostoriju veličine prosečne bioskopske sale. Kroz sredinu sale protezao se prolaz, sa leve i desne strane bili su redovi s dugačkim klupama, iza kojih su bile postavljene stolice kao iz Tadićevog kabineta. Na klupama su stajali bokali puni leda u kom se davila voda, uz po jednu okrenutu staklenu čašu ispred svake stolice. Kraj svake čaše stajao je po primerak stotog broja američkog *Big Boja*, sveže odštampan. Pored svakog časopisa bili su hotelsko blokče i hotelska olovka. Poslednji red, skroz levo bila su to idealna mesta da budemo tu, a da bude kao da nismo tu i ja sam krenuo da se probijam između zida i praznih stolica. Seo sam skroz do kraja, a Laći pored mene.

*

Sala je počela da se popunjava. Sa naših mesta mogli smo sve lepo da vidimo, a nas je mogao da vidi eventualno govornik. Bio sam žedan od prežderavnja, pa sam do početka konferencije stukao dve čaše pune ledene vode. Ameri i Englezi seli su sa desne strane sale, a mi iz kolonija s leve.

Pošto nigde nisu bila ispisana imena, očigledno je bilo da nas je savest tako podelila. U prednjim kolonijalnim redovima sedeli su Francuzi, Švabe i ostale zajebane zemlje, a ovamo, gde smo bili mi, nabila se boranija. Pored Laćija i mene sela su dvojica Grka, Janis i Kostaš. Ispred su seli Bugarn, Rumun i Gomez. Naišao je još jedan Azijat, koji je pravio smešne face šta god da ga pitaš, te je ubrzo postao omiljeni klovn ostalima. Bio je to Tajlandžanin, koji se zvao Som.

„Što se toliko smejete vas dvojica?“, pitali su nas Grci, a Laći im je rekao: „Pa, nama je Som posebno smešan.“ Som je, zatim, seo pored Filipinca, a ja sam bacio pogled ka drugom kraju sale, da vidim gde su mi cure. Debora je sedela u poslednjem redu i drkala mobilni. Pokušao sam da je dozovem mislima, ali nije reagovala. Zabila je svoju nosinu u taj telefon i verovatno kuckala vereniku kako zamišlja da je đokom šljapka po astečkom nosu. Pih. Posle kratkotrajnog otopljenja odnosa na doručku, nije joj mnogo trebalo da me ponovo smori. Tri reda ispred nje sedela je Elis, na ivici klupe,

bliže nama. Pored nje su sedele Meg i Sara, pa nisam hteo da predugo gledam u tom pravcu, da me slučajno ne primete. U drugi red su se smestili Englezi, a u prvi Ameri. Bez obzira na to što su Englezi bili vlasnici licence, videlo se ko je pravi gazda. Na kraju, pogled mi je krenuo ka govornici, koja se nalazila ispred desne polovine redova. Kraj nje je stajala velika tabla s logoom *Big Boja*, a za govornicom se guzila sisata Meri. Malo sam se trgnuo jer mi se pogled zaustavio na njenim očima koje su, već ko zna koliko dugo, piljile u mene. Poslala mi je diskretni poljubac, a ja sam joj, prepadnut, mahnuo.

„Koleza, pa ovo se pretvara u pravi triler”, šapnuo mi je Laći.

„U horor, kolega”, odgovorio sam.

U salu su, zatim, ušla dva luda Rusa. Izgledali su potpuno isto kao i prethodne večeri, sa sve cvikerima za sunce. Nabili su se u prvi kolonijalni red, pomerivši Francuze i Švabe malo ulevo. Bilo je devet i trideset.

Konferencija je mogla da počne.

*

„Dragi urednici, drage kolege”, započeo je svoj govor Brajan Menson, koji je za tu priliku uspeo iz sebe da izvuče i osmeh, „veliko mi je zadovoljstvo što vas vidim u ovolikom broju, na našem godišnjem skupu. Nismo bezveze u Las Vegasu. Naše američke kolege su najdalje odmakle u razumevanju i plasiranju našeg časopisa. Oni su, naime, za manje od deset godina postojanja, uspeali da postanu najprodavaniji časopis za muškarce na kioscima. To je stvarno zapažen uspeh, koji treba proslaviti, zajedno sa izlaskom njihovog stotog broja. A kad Jenkiji žele nešto da proslave, oni dođu ovamo.” Usledio je slabašan smeh Amerikanaca, ali i kaubojsko urlikanje Rusa, podržano aplauzom nas ostalih. „Zato će radni deo konferencije da traje sutra do ručka, a onda imamo dva dana da radimo sve što nam padne na pamet, ali u zakonskim okvirima. Ili mimo zakonskih okvira, ali da pazite da vas ne uhapsu.” Rusi su ponovo krenuli da urliču, a ovog puta im se pridružio i Laći, zajedno s Grcima. Udarali su u klupe i radovali se Brajanovim rečima. „Ipak, prvo posao. U prošloj godini, *Big Boj* je doživeo sledeće zapažene uspehe...”

E, to me je baš bolelo uvo da slušam. Isključio sam se kao što sam se uvek isključivao kada bi neki smarač krenuo da drži predavanje, počev od srednje škole, preko vežbi na faksu, smaračkih govora na demonstracijama, pa sve do kolegijuma koje smo imali u *Burleski* i godišnje konferencije *Big Boja*. Laći je nešto zapisao u blokče i dodao mi da pročitam.

„Ovaj smara, zaspaću, gotov sam!”, pisalo je, uz crtež Čiča Gliše za govornicom, kome je ogromni kurac dlakavih jaja bio uperen u glavu.

Nacrtao sam nekoliko kapljica koje su iz kurca padale na Čiča Glišu, kome sam docrtao uspaničenu facu.

„Koleza, baš dobro crtaš, mogli bismo da ti plaćamo ilustracije za časopis!”, napisao je.

„Ne treba mi više para u ovom trenutku”, napisao sam i dopisao: „Setite me se kad dobijem otkaz.”

„Ha-ha-ha”, napisao je Laći i dopisao: „Pa šta bismo mi bez tebe, koleza.” Prethodni urednik je na toj poziciji izdržao pet brojeva. Ja sam se tog trenutka borio sa svojim sedmim brojem. Laći je bio tu od početka. Srećom, Menson nije bio od onih koji vole da seru, pa je nagli završetak njegovog govora na kratko prekinuo moje mračenje.

Sledeći na redu bio je nekakav Džo, glavni urednik američkog *Big Boja*. Sudeći po programu konferencije, trebalo je da nas davi čitavih četrdeset pet minuta. Bio je to sredovečni debil, u ljubičastom džemperu i sa cvikerima, koji je pripremio kompjutersku prezentaciju svojih uspeha, a mene je iznenadilo veliko platno koje se spustilo iz plafona, kako bi Džoovi grafikoni imali na čemu da budu projektovani. Zatim su ugasili svetla a govornik je monotonim glasom počeo da trtlja o pitaj boga čemu.

Iskoristio sam pomrčinu da pogledam šta radi Debora. Ta jebena smaračica je i dalje drndala mobilni.

Elis je uredno zapisivala svaku Amerikančevu reč u svesku, ili je možda u nju zapisivala svoj dnevnik. Pogled mi se spustio još malo niže, u prve redove, gde se ponovo susreo s Merinim pogledom. Sedela je na ivici prvog reda, okrenuta telom ka kolonijama, ali pogledom zakucana pravo u mene. Idi, bre, ženo u kurac, prepao sam se i poslao joj osmeh, a ona mi je odgovorila mrdanjem malića

leve šake, u stilu Beti Bup. Rešio sam da neko vreme ne gledam udesno.

Laći je pomrčinu iskoristio da zaspi, i to onako školski, sa rukom na stolu i glavom na ruci.

*

Džo je smorio za medalju, a naglo upaljena svetla otkrila su opšti dremež u kolonijalnim redovima. Urednici su se iskrivili po stolicama i, uglavnom s glavama naslonjenim na klupe, mrcvarili su se između jave i sveta snova. Laći nije ni mrdnuo kada su se svetla upalila. Rusi su bili budni i ovi u prvim redovima bili su prisutni duhom, ali nama klošarima nije bilo dobro. Mnogi su verovatno prva dva sata konferencije proveli sanjajući svoje babe kako im kuvaju ručak za vreme letnjeg raspusta. Tek kada je sisata Meri izašla na stejdž i visokim ce najavila naredne govornike, urednici koji su dremali trgli su se i vratili u Vegas.

Sledeći na redu bili su pijandura Stiv i Pot, zamenik Dejva Gatuza, urednika engleskog *Big Boja*. Gatuza je bio Amerikanac koga su doveli u Englesku da malo prodrma časopis i on ga je prepunio crnim i šoferskim humorom, što se meni veoma svidelo, pa sam se trudio da isto to uradim i kod nas. Umesto njega, tu je stajao taj Pol.

„Gde je Gatuza?“, zapisao sam u Laćijevu svesku dok se iznad nje klatila njegova bunovna glava.

„Dobiće otkaz, pa ga je valjda mrzelo da dolazi“, trebalo mu je dva minuta da napiše.

„Otkaz? Što?“

„Zato što mu se novine ne prodaju dobro. Živ nisam koliko mi se spava, kolezzzzzaaaa“, zapisao je, odložio olovku i stavio glavu u nalakćene šake.

Stiv, koji se borio s mamurlukom, štucao je i zamuckivao, baljezgajući o uspešnoj saradnji centrale sa ostalim izdanjima. Izvadio sam mobilni iz džepa. Niko ni poruku da mi pošalje. Zato sam ja pustio poruku Veneri Krup.

„Cmok iz Vegasa“, napisao sam joj.

„Šta ima?“, pustio sam poruku Miliju.

Zatim sam ostavio telefon ispred sebe, čekajući da mi neko od njih odgovori. Tamo je bilo sedam uveče, sreda, pokušao sam da

zamislim sebe sredom uveče, u Beogradu. Da, očajavao bih, da, bio bih u depresiji, ali, ne, ne bi mi bilo tako dosadno kao ovde. Stigla mi je zatim poruka, ali od Jane.

„Prokleta đubre, užasni ološu”, napisala mi je. Kad se samo setim s koliko sam joj se riba karao iza leđa, zaključio sam da je još bila i blaga prema meni.

„Stvarno sam težak kreten”, odgovorio sam joj, voleo sam te sve vreme, to me malo vadi.”

„Tebe ni dva života u ulozi buve ne mogu da izvade! Ti si za pakao, a imaćeš ga dok si živ, veruj mi!” spremno je uzvratila.

„Verujem ti. I nisam za bolje nego za pakao pre smrti”, odgovorio sam.

Pošto sam uglavnom ignorisao takve njene poruke, pretpostavio sam da joj je ovo malo sjebalo koncepciju. Verovatno je tog trenutka udarala glavom o zid, lomila čaše i njihovim delovima sekla sebi ruke. Zatim mi je stigla poruka od Venere.

„Hej, lepi, pa kako ti je tamo? Ovde je dosadno, Novi Beograd, znaš i sam. Cmok!”

Uf, jebote, da mi je samo parče Novog Beograda, plakao bih od sreće.

„Katastrofa. Čekam vikend da se unakazim od gudre”, odgovorio sam joj.

„Gnjida, ti si najobičnija gnjida, maskirana u ružno ljudsko biće! Nisi čak dobro ni maskiran!”, stigla mi je poruka od Jane. Potpuno sam se slagao s time, pa sam to s njom i podelio.

„Potpuno si u pravu. Ni ja to ne bih bolje sročio.”

„Ne preteruj, lepi, ne bih da ti se nešto desi”, stigla je poruka od Venere.

„Neće grom u koprive :)”, odgovorio sam joj.

„Crkni! Ne treba tebi pakao dok si živ, ti, pre svega, ne treba da budeš živ! Crkni odmah!”, besnela je Jana. Nije mi bilo teško da se setim kako sam i ja njoj slao skoro identične poruke, kada bismo se svađali, godinu ili dve ranije.

„Izvini, baš mi je žao što sam toliki kreten. Voleo bih da sam bolji”, napisao sam joj i pretpostavio da će da izgrize neku moju knjigu i

ispljuje joj listove kroz prozor. Pod uslovom da joj je ostala neka moja knjiga. Stigla mi je, zatim, poruka od Milija.

„Evo sad sam došao s posla, hoću da se ubijem Bolje bi ti bilo da se gudraš ili da nešto karaš, umesto što meni kuckaš poruke!”

*

U jedanaest i petnaest usledila je pauza za kafu, a ja sam se osećao kao da sam proveo celu prepodnevnu smenu na blok nastavi iz informatike. Kakvo bacanje para. Da pređemo pola planete da bismo se ovde smrtno dosađivali. Laći i ja smo sačekali da se sala isprazni, pa smo tek onda krenuli napolje.

Ispred su nas dočekali bokali s kafom, sokom, flašice s mineralnom vodom, limenke koka-kole i dve ogromne kante s ledom. Neverovatna je bila opsednutost Amerikanaca ledom. Natrpao sam led u čašu, otvorio limenku koka-kole i sipao. Svi su stajali kao ovce ispred sale i nešto, kao, trabunjali jedni s drugima, pa tako i Laći i ja.

„Engleskinje jesu ružne, ali moraš priznati da sve tri imaju dobre sise, koleza.”

„Ženu ne čine samo sise.”

„To je tačno, ali ove nas gledaju i smeškaju se, pa sam im pronašao rezervne atribute. Dobro, ne računam Elis, ona je tvoja, ali...”

„Šta to znači moja, kad si pre stigao i to da smisliš?”, uzrujao sam se.

„Pa, sinoć, na koktelu, kada si izašao iz klonje... Mislim, ja samo pazim da ti se nešto ne desi, nikom ništa neću ni da zucnem...”, skrušeno je raportirao.

„Ma, eto ti i Elis! Nijedna od ovih ovde nije moja! Nek se nose u pizdu materinu”, rekao sam i otpio ledeni gutljaj.

„Ma, neka je tebi, ipak si ti glavni, a ona ima još i normalnu facu u odnosu na druge. A ima i najbolje sise, lepo se vidi...”

Raspodelu plena prekinuli su Grci, koji su nam prišli.

„Pa, kako vam se čini Vegas?”, pitao nas je Kostas na smešnom engleskom.

„Šta?”, pitao sam, pošto ga ništa nisam razumeo.

„Kako vam se čini Vegas?”, ponovio je razgovetnije.

„Užasno, ne znam da li ću moći da podnesem ovoliki razvrat”, rekao sam i otpio malo koka-kole.

„Ha-ha-ha”, smejavao se Janis. „Bio si u pravu, šef ti je luda, rekao je Laćiju.

„Možda jesam lud, ali bar nisam Somu”, rekao sam na srpskom i pokazao čašom ka Tajlandđaninu, koji se kreveljio pred Englezima. Stiv se smejavao kao lud, Menson je bio nadržkan, a Meri je bacila kratak pogled ka meni, sisajući slamčicu koja se nalazila u čaši sa đusom.

„Ha-ha-ha, koleza, nemoj, zagrcnuću se!”, odgovorio mi je Laći na srpskom.

Grcima ništa nije bilo jasno, pa su promenili temu.

„Je l' imate mnogo problema sa Albancima? Mi ne možemo da živimo od njih”, interesovao se Kostas.

„Nemamo, skoro svi su na Kosovu”, odgovorio sam, ali oni me nisu shvatili. „A, kako vi trpite Makedonce?”

„Uh, mrzimo ih, ne možemo da ih smislimo! Da postoji makedonski *Big Boj*, ne bismo im dopustili da dođu na konferenciju!”, uznemirio se Kostas.

Debora se držala svojih. Bilo je tih Amerikanaca barem dvadesetak i ni najmanje im nije bilo do druženja sa ostatkom ekipe. Držao sam je na oku skoro sve vreme, ali ona nijednom nije pogledala ka meni.

*

Naredni sat proveli smo u zurenju u prazno, dok su neka tri tvora lupetala o budućnosti magazina na mobilnim telefonima i internetu. Mi ni izdaleka nismo imali u planu onlajn izdanje, jedva smo i sa mejlovima čitalaca izlazili na kraj, tako da je, čim se platno spustilo iz plafona, a svetlo ugasilo, Laći legao na klupu i zahrkao, a ja sam gledao u plafon.

Nekako se i to završilo, a onda smo se svi zajedno uputili ka obližnjoj sali, u kojoj je bio postavljen švedski sto, sa desetak okruglih stolova oko njega, za koje je trebalo da sednemo kad ručak stavimo na tanjire. Nije bilo opušteno kao na doručku. Svi su se pravili da nisu gladni, pa bi na tanjir stavljali po parče hrane veličine brabonjka, koje su potom grickali, uz pratnju usiljenih osmeha. To nije važno za Laćija i mene, pošto smo na tanjire natrpali po dve kobasice i krompir pire, a on nam je otvorio i po pivo.

Sa nama su seli Bugarin, Rumun i Grci, a najbliži sto našem zauzeli su Gomez, Som i još neki Azijati. Debora je bila na drugom kraju prostorije, sa još nekoliko svraka, među kojima se isticala jedna plavuša u poodmakloj trudnoći. Debora i ta, koju sam tek na tom ručku uspeo da zapazim, veselo su čavrljale, verovatno o dužini kara svojih verenika. Skrenuo sam pogled ka stolu za kojim su sedeli Englezi, odakle me je šeretski odmeravala sisata Meri. Osmehnuo sam joj se, a ona je, umesto otpozdrava, krenula da secka biftek u svom tanjiru. S njene desne strane sedeo je Stiv, koji je prigrlio flašu s pivom, dok joj je s leva sedeo Brajan Menson, koji je nadrkano gledao u svoj mobilni telefon, dok su mu u tanjiru crkavala dva lista salate. Leđima okrenuti meni, a licima njima, sedeli su američki glavni urednik Džo i Pol, Gatuzov zamenik.

Laći je imao dara za diplomatiju, pošto je, kada god bi atmosfera za stolom pala, pokušavao da je popravi najnovijom zanimljivom temom. Njegovo predavanje Grcima o svetom bratstvu između *Zvezde* i *Olimpijakosa* prekinula je Meri Megil, koja je nožem za biftek izudarala čašu u kojoj se, po svoj prilici, nalazila koka-kola. Svi smo se okrenuli ka njoj.

„Okej”, rekla je, „sada, pošto imam vašu pažnju, da se dogovorimo ko će, posle ručka, da učestvuje u vorkšopu posvećenom takmičenju za *Mis Big Boj*, a ko u vorkšopu koji se bavi najuspelijim editorijalima u protekloj godini.”

Ma nosi se u tri pičke materine, pomislio sam, samo mi još fali da se bavim tim sranjima dok jedem. Vratio sam se kobaji, unapred smoren zbog toga što će te besmislene radne grupe trajati čitavih sat i po, a kao da to nije bilo dovoljno, za kraj prvog radnog dana čekalo nas je i predavanje nekakvog engleskog drkoša o pravljenju zarade na onlajn kockanju.

*

Sastav radne grupe koja se bavila takmičenjem za *Mis Big Boj* bio je kolonijalnog karaktera. Samo je vođa vorkšopa bio mlađani isfenirani Amer koji nas je euforičnim tonom obavestio kako je svaka redakcija *Big Boja* dužna da najkasnije do julskog broja organizuje takmičenje za *Mis Big Boj*.

„Ovo će biti sjajna prilika za obične devojke da dođu na naslovne stranice, a za naš brend ovo je vrhunski marketing!”

„Šta sere ovaj?”, šapnuo sam Laćiju. „Ne moramo i mi valjda to da radimo?”

„Mislím da moramo.”

„Pa, ja za to tek sad prvi put čujem!”, zašístao sam.

„I ja, koleza. Mislím da Kaco neće dati pare za to.”

„Mateo? *Kaco* kao *kurac*?”

„Da, hi-hi, al' nemoj da mu kažeš da ga tako zovemo!”

„Kolege, molim vas”, prekinuo nas je Amerikanac, „pokušavam da vam objasnim za ovo kratko vreme koje nam je na raspolaganju ključne detalje našeg najvažnijeg iventa u ovoj godini.”

„Dobro, pa? I nas dvojica raspravljamo o tome”, odbrusio sam mu, „i prilično smo bili tihi, ja bih rekao.”

„Ali, zašto ne biste raspravljali javno, da vas svi čujemo! Pa zbog toga radna grupa i postoji! Molim vas, molim vas!”, ohrabrivao me je, poput učiteljice.

„Pa, mislím da Kaco neće hteti da da lovú za to vaše takmičenje”, bio sam kratak.

„Kaco?”

„Naš direktor.”

„A koje ste vi izdanje, ono beše?”

„Srbija.”

„Ah. Okej. E, pa, ne znam, ovo je najavljeno još na prošloj konferenciji, u Rimu”, zbunio se vođa vorkšopa.

„Ko je bio na prošloj konferenciji?”, pitao sam Laćija na srpskom.

„Samo Kaco.”

„Kolege, na engleskom, molim vas!”

*

Kad se prvi radni dan završio, Laći mi je predložio da skoknemo do otvorenog bazena, koji se nalazio u spa zoni, u visini šesnaestog sprata hotela. Nikad mi to ne bi palo na pamet, verovatno bih otišao u sobu i očajavao do večere, ali na aprilskih trideset pet stepeni u Nevadi, zvučalo je kao dobra ideja.

„Idem do tržnog centra da pazarim kupaći, pa se vidimo na bazenu!”

„To, koleza, nema lepše stvari od sunca, vode i riba u bikinijima, na račun firme!”

Prešao sam ulicu i našao se u tržnom centru, gde nikako nisam mogao da pronađem radnju u kojoj su prodavali kupaće šortseve, pošto su u modi očigledno bile kupaće gaće koje nose striperi, a koje zbog svojih fudbalerskih butina nisam podnosio. Pošto sam obišao nekoliko butika, na kraju sam se našao kod iste one koja mi je prethodnog dana prodala kožne starke. Ispostavilo se da su tamo prodavali i kupaće šortseve. Kupio sam crni sa belim štraftama za dvanaest dolara i devedeset devet centi i vratio se nazad u hotel.

Popeo sam se liftom u svoju sobu, gde je, u međuvremenu, očigledno boravila i sobarica, pošto je sve bilo uredno kao kod bake u kredencu.

Ostavio sam na radnom stolu američki stoti broj, koji nisam ni prelistao, blok, olovku i *Big Boy* identifikaciju, obukao svoj novi kupaći šorts, stavio pedeset dolara i mobilni u džep i uzeo jedan od velikih peškira iz kupatila. Otišao sam bosonog do lifta, sačekao ga i pritisnuo sprat *Spa*.

Bazen je bio izdužen, širine desetak, a dužine oko pedeset metara. Po sredini ga je delio pešački mostić, a po obodima su bile naređane bele plastične ležaljke, na kojima nije bilo gotovo nikog: samo jedna dobra riba u plavoj majici na bretele i teksas šortsu i dvoje penzionera, nekoliko ležaljki levo od nje, u platnenim pantalonama i košuljama. Na desnom kraju bazena nalazio se bar naziva *Kuba*, odakle mi je mahao Laći. Ležao je s pivom u ruci na jednoj od ležaljki, u plavom kupaćem šortsu, sa cvikerima za sunce, umesto cvikera za vid, na očima.

Otišao sam tamo, prostro peškir na ležaljku pored njegove i izvalio se.

„Nema baš riba u bikinijima, ali ne možeš reći da je loše”, dočekao me je sav razdragan, a pored nas se ubrzo našao i kelner Meksikanac u šarenom šortsu i beloj košulji kratkih rukava.

„Izvolite, senjor?”, rekao je, pola na engleskom, pola na španskom.

„Isto ću što i on”, odgovorio sam.

„Da, senjor. Stiže odma’.”

„Pripremi se na dranje, koleza, ovo moje koštalo je deset dolara. Plus bakšiš!”

Kada je stiglo pivo, kucnuo sam se s Laćijem, otpio gutljaj i zavalio se.

Zatvorio sam oči. Nije bilo kao na moru - kad zatvoriš oči da čuješ ciku dece i udaranje talasa o obalu. Ovde sam čuo samo blobotanje praznog bazena i udaljene američke razgovore, uz brujanje klima-uređaja, iz svih pravaca. Nije čak bilo ni muzike.

„S jedne strane, koleza, baš je bedak što nema nikog na bazenu, a s druge strane, uopšte nije loše, jer imam osećaj kao da je ceo bazen samo naš!” Nekoliko minuta potom, poskakali smo u vodu i otplivali nekoliko metara ka mostiću. U udaljeni deo bazena nismo išli, jer je na njega padala poslepodnevna senka hotelske zgrade, a voda nije bila baš nešto topla. Onda smo se trkali do ivice kraj koje su stajale ležaljke sa našim stvarima i Laći me je dobio za pola dužine. Izašao sam iz vode i dohvatio telefon, koji sam, pretpostavivši da svuda ima lopova, štekovao ispod majice. Usledilo je fotkanje, sa visoko uzdignuta tri prsta.

Zatim smo ponovo legli u ležaljke i naručili još po pivo.

*

Prema programu konferencije, autobusi je trebalo da nas, u pola osam uveče, odvezu iz hotela u restoran *Drew's Steakhouse*, da žderemo. Toliko smo dugo ostali na bazenu, da sam imao vremena samo da se bacim pod tuš, obučem farmerke i majicu i odem po Laćija.

Večera se, kao što sam i pretpostavio, pretvorila u još jednu smaračku razmenu usiljenih osmeha. Englezi, ili Ameri, ko god da je bio zadužen za tu jebenu konferenciju, nikako nisu uspevali da nametnu vedru atmosferu, koja je vladala za njihovim stolovima. Smejali su se, ždrali i pili. Kad sam malo bolje pogledao, shvatio sam da ni atmosfera za ostalim stolovima nije bila tako loša. Pa čak ni za našim, oko koga smo sedeli Grci, Rumun, Bugarin, Gomez, Som i nas dvojica. Jedino je atmosfera u mojoj glavi bila loša.

Pokušao sam da se uključim u razgovor. Gomez je pričao vic o sisatoj ribi s kraćom levom nogom, a Som se pored njega bekeljio. Ostali su vrištali od smeha. Smejao sam se i ja, ali na silu.

Pokušavao sam, po svaku cenu, što manje da štrčim, pošto sam se osećao kao da mi nasred čela stoji veliko govno. Srećom, svi su imali poneki glupi fazon s kojim bi se podičili, pa mene niko ništa nije pitao.

Ustao sam, kao da odem u klonju, a zapravo nisam znao šta ću sa sobom od dosade. Ostali su šljemali, ali ja te večeri nisam hteo ni da pomirišem alkohol. Gde da pijem, pa da se urnišem, pa posle da napravim neko sranje, a nisam se još čestito ni nacepao koksom. Na drogama sam imao još kakvu-takvu kontrolu, ali pijan nikakvu. Potpuno bih izgubio vlast nad mozgom, ali ne i snagu, pa se dešavalo da osvanem na iznenađujućim mestima, izbrisanog pamćenja. Na putu do klonje, bacio sam oko na veliki okrugli sto za kojim su sedele Debora, njena plavokosa trudna koleginica i još jedna riba. Nekako se desilo da su svi ostali stolovi bili puni, a za ovim su sedele samo njih tri.

Debora me je pogledala upitno, a ja sam se stegao rukama za vrat, opisujući svoje trenutno stanje. Nasmejala se i lupila dlanom o sedište stolice s njene desne strane, pozivajući me. Da, doći ću, samo sam joj rukama objasnio kako najpre moram da završim svoj lažni odlazak na pišanje. Ponovo se nasmejala, a onda se vratila odresku u svom tanjiru.

*

U klonji sam se otprilike jedan minut gledao u ogledalo, iscedivši usput dve-tri sitne bubuljice s vrha nosa. Zatim sam se umio vrućom vodom, a potom i obrisao hrpom papirnatih ubrusa koje sam povadio iz proreza na zidu. Na izlasku, naleteo sam na Elis koja je ulazila u ženski ve-ce.

„Pa ja na tebe nalećem samo ispred klonje”, rekao sam. „Kakva ti je to karma?”

„Hi-hi”, zarumenela se ona, „bolje se zapitaj kakva je tvoja.”

Otvorila je vrata i šmugnula unutra, a ja sam dve sekunde, koliko joj je trebalo da ih zaključa, posmatrao natpis *Ladies* na njima. Ne znam koji mi je kurac bio, sad sam je dobro pogledao pod neonskim svetlom, imala je iskrivljena usta i podvaljak kao kod pelikana. I đavola je ličila na slikarku, slikarka je bila lepa, a ova je bila bezveze.

Jedino što je imala tu plavu kosu, ali to bih čak i ja mogao da imam, kad bih odlučio.

Otišao sam do Deборе.

„Dame...”, izgovorio sam i pružio ruku Amerikankama. Trudna se zvala Mišel, a ovoj trećoj sam zaboravio ime iste sekunde pošto ga je izgovorila. Predstavio sam se kao „Marko, *Big Boj*, Srbija” i seo.

„On je panker”, objasnila je Debor, a Mišel je na to odgovorila: „Da, ima puno pankera u *Big Boju*. Svi ste se upecali.”

„Kakva je klopa?”, pitao sam Deboru.

„Nikad ne odbijam dobar komad mesa u ustima”, rekla je, a zatim se zakikotala. I ove dve su se zacerekale, pa i ja s njima, na silu, naravno. Želeo sam se da se ponovo ubacim u naš romantični film, ali mi nije išlo, možda i stoga što sam podjednako žarko želeo i da se našmrčem. Narednog trenutka, iz klonje je izašla Elis, koja mi se osmehnula dok je prolazila pored nas.

„Šta hoće ova?”, brecnula se Debor tiho, da je ove dve ne čuju.

„Pa, to je Elis, ona je...”, pokušavao sam da se setim šta li je Elis mogla da bude u *Big Boju*.

„Znam ko je, pitala sam šta hoće!”

„Možda bi i ona malo mesa, pojma nemam”, lupio sam, zatečen njenim napadom ljubomore.

„Ha-ha, vrlo duhovito”, rugala se Debor, a ja sam pokušavao da provalim da li nosi brus ili ne. Izgledalo je kao da ga ne nosi, pošto su joj se ispod majice nazirale bradavice. Bretele brushaltera se nisu nazirale i kurac je, s tim zapažanjima, počeo da mi se kruti. Gotovo sam zaboravio da ga imam. Obradovao sam mu se, jedino mi je malo bilo krivo što je tako skakao baš na Deboru, a ne na neku drugu. „Šta si se zablenuo, kud zveraš?”, isprepadala me je, unevši mi se u lice.

„Izvini, razmišljao sam o tome koliko mi tvoje društvo prija.”

„Oh!”, oteo se Mišel usklik iznenađenja.

„Meni je izgledalo kao da si mi blenuo u sise”, šeretski me je pogledala Debor.

„Da, pa zbog toga mi tvoje društvo posebno prija.”

„Eh, jesi šašav”, nasmejala se. „Da li je moguće da je samo neko ko stanuje četiri hiljade milja daleko u stanju da mi izmami osmeh? Baš

je to čudno.”

„Da, šteta je što si verena. Mislim, i dalje možemo da se venčamo, video sam *wedding chappel* pored kazina...”

„Ha-ha-ha, evo ga on opet! Bože, koliko si otkačen”, smejala se, a meni je zasmetalo što je mislila da se zajebavam.

Otpila je malo iz čaše s vinom. Pa da, i ta je bila pijandura, kao i ostatak planete. Jadni mi narkomani. Mišel je ustala i saopštila da ide u hotelsku sobu. Debora ju je pitala da li želi da ona ide s njom, ali ova joj je odgovorila da je sve okej i da će uzeti taksi. Onda je ona treća izjavila kako bi bilo sjajno da podele račun za vožnju do hotela, pa smo, odjednom, Debora i ja ostali sami za stolom. Prekrstila je noge i zavalila se, kao u pozorištu, sa čašom vina u ruci.

„Okej, vazduh je čist”, rekla je i pogledala me tako da mi je kurac ponovo poskočio. „Zasmejavaj me!”

*

Tokom ručka narednog dana, dao sam se u akciju. Za našim stolom vodila se vesela rasprava o silikonskim sisama, kada sam ustao i otišao do stola za kojim su sedeli Ameri i Rusi.

„Marko Kraljević. Srbija”, pružio sam glavnom uredniku ruskog *Big Boja* ruku.

Ustao je i rukovao se sa mnom.

„Aleksej Pamjatkin, iz Rusije”, rekao je na engleskom.

„Dođi ovamo, jedan sekund”, uhvatio sam ga za lakat i mi smo se pomerili malo ka švedskom stolu na kom su se nalazili azijski kulinarski specijaliteti.

„Što slućilas?”, pitao me je, sav zabrinut.

„Imam šemu za kokain”, odgovorio sam mu na srpskom. „Može?”

Njemu su se oči zacaklile narkomanskim sjajem, bez obzira na to što je možda razumeo samo jednu reč.

„Ne panjatna”, počeo je maltene da se izvinjava. „Nisam baš razumeo šta ste rekli”, dodao je na engleskom.

„Je l' ti treba koka?”, izgovorio sam na engleskom.

„O, bože, ima te!”

*

Prethodne večeri, po povratku iz restorana, osećao sam se kao kada sam se u srednjoj školi muvao s Anom iz drugog deset. Što

smo više reći Debora i ja razmenjivali, to se više činilo da smo kao stvoreni jedno za drugo. Samo, senka njenog verenika se sve vreme nadvijala nad našim ljubavnim gnezdrom. Isto kao kada se 1992. nada mnom i Anom iz drugog deset nadvijala senka njenog dečka s Miljakovca, koji je vozio motor. Misija je bila osuđena na propast. Debora se samo zajebavala. Zabole je baš da ostavlja verenika zbog tebe. Zabole je baš za bilo šta osim da joj svojim glupim fazonima prekратиš vreme do leta kući. Ostavi se ćorava posla, Marko Kraljeviću. Teraj je u kurac.

Moja jaja su, međutim, pevala drugu pesmu i ja sam nastavio da je verbalno zabavljam, da bi u jednom trenutku ostala da sedi, zacenjena od smeha, s glavom naslonjenom na sto. Pitao sam se da li se baš toliko napila da joj je svaka brljiva reč koju sam izgovarao bila zanimljiva. Video sam Laćija kako kreće u klonju, pa sam i ja ustao.

„Izvini, zove me kolega”, rekao sam Debori, a ona se trgla iz napada smeha.

„A-ha. Okej”, rekla je i popravila frizuru.

„Koleza! Pa otkad se nismo videli!”, uskliknuo je ovaj, pijan kao ćep.

„Vidim, opet krenulo na bolje?”

„Ma, krenulo u tri lepe! Kad ćemo kući, to jest, u hotel?”

„Joj, kao da mi ćitaš misli. I ja sam isto to tebe hteo da pitam”, uneo mi se u lice, „ali nisam hteo da te prekidam u akciji. Znaš, malo mi se vrti...”

„Hajde, unutra na umivanje”, gurnuo sam ga u klonju. „Pa kad završiš, hvatamo taksii!”

Debora me je upitno pogledala, a ja sam slegnuo ramenima i, pokazavši ka zatvorenim vratima od klonje, rukama objasnio kako se Laći napio kao bulja, pa moram da ga vratim u hotel. Osmehnula se i sa desnog dlana dunula mi poljubac.

*

„Okej, je l' imaš još nekog ko bi hteo da se tali?”, pitao sam Rusa.

„Ko te je poslao? Stiv, a? Je l' ovo neka šala?”, osvrtao se oko sebe, a ja sam ga uhvatio za ramena.

„Kakva, bre, šala, smiri se!”, uneo sam mu se u lice. „Ne moraju svi da nas ćuju!”

„I ti si ozbiljan!”, zgranuo se, a zatim spremno dodao: „Hoće Francuzi i mislim da hoće ovaj Filipinac što se druži sa vama.”

„Gomez?”

„Nemam pojma kako se zove. Izvini.”

„Dobro, vrati se za sto. Bićeš u toku.”

„Već sam izludeo što ne mogu da nađem kombinaciju i eto tebe. Anđeo”, potapšao me je po ramenu i vratio se ručku.

Odmakao sam se ka vratima koja su vodila na bazen. Pozvao sam Džefa mobilnim.

„Da”, javio se.

„Hej, ovde Marko, iz Evrope! Sećaš me se?”

„Hej, Marko, iz Evrope! Kako si, šta radiš?”

„Pa, evo, zovem te za ono.”

„A-ha, a-ha, okej.”

„Koliko košta jedan?”

„Jedan košta sto dolara.”

U majku li ti jebem, skupo ko u Srbiji. „Okej, mi sad idemo u pustinju, pa te zovem kad se vratimo, za dva sata, na primer.”

„Okej, biću tu.”

*

Ispratio sam Laćija do njegove sobe, a zatim sam otišao u svoju, da serem. Grozno je bilo, to noćno sranje. Mučno i nedovršeno, sa sve onim tuširanjem, kao u logoru. Zatim sam relativno brzo zaspao, a probudio sam se opet u pet. Ponovo sam otišao na internet. Predstavnicima kontakt-grupe u Prištini. Labus optimista. Labud zaražen gripom u Zagrebu. Nivo Dunava sedam metara. Žalba na oslobadajuću presudu popu Pahomiju. Mogli bi na njegov račun malo da se zajebavamo u sledećem broju. jebote, kako je tamo, preko bare, u stvari, bilo super.

Otišao sam da proverim mejlove i, hvala bogu, javila se jedna čitateljka.

„Zovem se Dora, imam petnaest godina, živim na Krstu i sečem se na tvoje knjige. Sečem se bukvalno, jer sam posekla prst na list iz jedne od njih. Baš si super, volela bih da se upoznamo. Čaoooo xD”

Užas. Malo me je bilo strah od takve omladine, ali tako je valjda svakom starkelji u susretu sa svežim talasom nabujalih hormona.

Razmišljao sam nekoliko minuta šta da joj odgovorim, čak sam dvaput i započeo neke rečenice, koje sam odmah brisao, da bih joj, na kraju, poslao samo smajlič. Ko je jebe, dosta joj je. Proverio sam, zatim, poslovne mejlove. Nijedan. Kao da u *Burleski* nije bilo nikog, ili barem nikog ko bi i meni poslao mejl.

Dobio sam želju za pisanjem, koju sam sebi objasnio sopstvenom beznačajnošću, koju sam osećao još otkako sam krenuo na taj prokleti put. Svi su me zaboravili. I nove ribe javljale su se ređe od pustinjačkog pljuska. Isticao mi je rok trajanja. To je dvadeset prvi vek. Traješ samo onoliko koliko te pamte, a ako te nema da ih stalno na sebe podsećaš, zaboraviće te odmah. Kako u takvim vremenima napisati knjigu koja će trajati duže od jedne generacije? Nikako. Nije ni bilo predviđeno da knjige toliko traju. Bilo je predviđeno da nas udari meteor. Ili da pocrkamo od ptičjeg gripa. Dobro je što je neko uopšte čitao ono što sam napisao. A to što je među njima bilo i toliko slatkih riba bilo je ravno čudu. Nova knjiga doneće još slatkih riba i, zahvaljujući internetu, besmrtnost klasičnih pisaca trampiću za veliki broj pojebanih čitateljki. Međutim, i one su, brzinom jednog imejla, odlazile nazad svojim verenicima, roditeljima, televizijskim serijama, fakultetima, zaposlenjima, porođajima, razvodima, drogiranjima, opijanjima i fotkama s letovanja. Bilo je jasno da od pisanja romana u Vegasu nema ništa.

*

„Sto dolara? Pa to je skupo skoro kao u Moskvi”, razočarao se Rus. Sedeo je sa svojim sunarodnikom u zadnjem delu autobusa kojim su nas vozili da vidimo najveću naslovnu stranicu koju je jedan časopis ikada napravio, stranicu koja se mogla videti sa Meseca, ili samo iz svemira, savršeno me je bolelo uvo.

„Znam. Ali, nemam drugog dilera, imam samo njega.”

„Dobro. Evo ti sto dolara. Ako se i zajebemo ništa strašno”, zaključio je i pružio mi pare.

„A ostali?”, pitao sam ga.

„A-ha, ovaj, evo ti i za njih, pa ću ja da im uzmem”, izvadio je novu stotku, koju sam strpao u džep.

Super, dvesta od njega i ja ću da dodam sto, to je trista dolara, ko zna, možda ćemo da dobijemo i popust, pa će umesto tri, biti četiri

grama, računao sam provlačeći se između sedišta na kojima su sedele ostale kolege i cevčile hladno pivo iz frižidera.

Nije to bio običan autobus, već šatl, kakvim su prevozili rok bendove.

Unutra su bili stolovi, kožni dvosedi i fotelje, a ne sedišta iz *Laste*. Jedan isti takav, uglavnom sa Amerima i Englezima, išao je ispred nas. Ipak, deo Amera i Engleza, onih ženskih, bio je u našem autobusu. Elis, Meg i Sara sele su sa mnom i Laćijem, najopuštenije, kao da smo do tada zajedno blejali već dvesta puta. Izule su svoje sandalice i podigle noge na sto, koji se nalazio između fotelja. Odmah pored, sele su Debora i Mišel. Iza nas su se nalazili Som, Gomez, Grci, Bugarin, Rumun, pa čak i Francuzi, koji su posle ručka postali deo moje male narkomanske bande.

Sedeo sam pored Elis i gledao u pustinju. Teško da je to moglo da prođe kao pustinja s tolikim dalekovodima, automobilima, kamionima i autobusima, koji su zujali u oba smera, ali ja sam zamislio kako bi ludo bilo da se niz ona brda, tamo u daljini, sjuri Džeronimo sa sto Apača, da nam vatrenim strelama zapale autobuse i sve nas pobiju.

„Ti slušaš pank?“, prenula me je Elis iz maštanja.

„Sečem se na pank“, rekoh.

„Zašto se sečeš, ne razumem?“, pokušavala je da shvati moj izraz, bukvalno preveden sa srpskog.

„Da, slušam pank.“

„Znaš kakva sam pankerka bila u osnovnoj? Sve sam imala, i čizme i ziherice i ružičasto-ljubičastu kosu“, izjavila je ponosno Elis, plavuša s krivim ustima. Pored toga što je bila epizodista u mom malom igrokazu, na trenutak je postala i ljudsko biće. Ljudsko biće koje je imalo svoj život, u kom je slušalo dobru muziku. Pogledao sam Deboru. Ma da, Debora je bila bolja riba. Ali, Debora je sedela sa Mišel, pogleda zakucanog u mobilni, sa flašom piva na stolu, koju je povremeno cevčila i pritom izgledala kao pubertetlija iz Sremčice.

„Ali onda sam shvatila da je u međuvremenu rokenrol, a samim tim i pank, izgubio smisao. Teško je u ovo vreme naći nešto što može da te uzdrma. Mislim na dvadeset prvi vek“, poverila mi se Elis.

„Tako je. Slažem se u potpunosti.“

„A biće još gore, videćeš. Do kraja decenije bićemo ravnodušni prema svemu. Evo, da se kladimo da se ni za deset godina neće pojaviti neki novi rok bend! Ima samo matorci da se spajaju u supergrupe, a i to će da bude žešće sranje i onda će, jedan po jedan, da pocrkaju i kad pocrkaju, rokenrol će i formalno postati isto što i klasična muzika - zombi!”

Baš je pizdela dok je to govorila i njena usta počela su da se krive na sladak način.

„Ne možemo da se kladimo, ja se slažem s tobom. Sve ide u kurac”, rekao sam na engleskom.

„Ne razumem, kako ide u kurac. Zar išta može da uđe u kurac.”

„Ima ona ribica u Amazonu, što uskače u kurac, a siguran sam da i neke bakterije mogu...”

„Fuj, odvratn si!”, nasmejala se izbacivši samo dva reda lepih belih zuba, za razliku od Debore, koja je, smejući se, izbacivala napolje i cele desni.

„Samo sam rekao isto što i mi govorimo u Srbiji, ali na engleskom.”

„Pa vi ste užasni! A kad se samo setim da mi je bilo žao kada smo vas bombardovali...”, smejala se, smejale su se i njene drugarice, a smeja sam se i ja, i to ne na silu, nego zato što je konačno i mene neko zasmeyavao. Jedino se Laći narogušio.

„Šta ti je, šta si stis'o usta?”, pitao sam ga.

„Koleza, šta ima ona da sere o bombardovanju? Deca su ginula u tom bombardovanju.”

„Pa, dobro, nije nas ona bombardovala. Još joj je bilo i žao, čuo si je.”

„Ma, ne znam, nervira me to njihovo kurčenje. Znaš kako bih ih ja slatko izbombardovao, kad bih samo mogao...”

„Šta ti je, bre? Koliko si piva danas popio?”

„Nijedno, štedim se za večeras. Ako sad počnem, ima da budem mrtav pijan pre mraka.”

„Momci, na engleskom, molim vas! Koji vam je kurac!”, pobunila se Elis.

„Laćiju se dopadaju tvoje koleginice, pa ne zna koju bi da muva”, objasnio sam joj.

„Koleza!”

„O, bože! Cure jeste li čule ovo! Dopadate se mlađem Srbinu!”

„O, Elis! Baš super, smazaćemo ga za večeru!”

„O, Elis! Kako zgodno, neće ostati ništa od njega!”

*

U jednom trenutku, oba autobusa skrenula su s auto-puta. Motori su se ugasili, a vrata otvorila. Elisine kolegice ubedile su, u međuvremenu, Laćija da popije jedno pivo, posle čega je ubrzo popio još dva.

„Vozač! Još jedan krug!”, drao se, „Nismo spremni da izađemo napolje!”

Sve tri Engleskinje su se smejale, a Mišel i Debora ostale su hladne poput američkog leda. Međutim, vrata su ostala otvorena i većina naših kolega je izašla napolje. Onda su i Engleskinje izašle, a u vozilu smo ostali jedino Laći, Debora i ja.

„Koleza, zašto si mi dopustio da se unakazim ovako rano? Nema ni pet popodne!”, tugovao je.

„Ajde, ne plači tu. Obećavam ti da ćeš za večerašnju žurku biti spreman poput jaguara.”

Bacio sam pogled ka Debori koja je drndala svoj mobilni telefon i rekao Laćiju: „Aj’mo napolje.”

Našli smo se, u nekoliko koraka, kraj ogromnog položenog platna, na kom se nalazila naslovna stranica *Big Boja* koja je mogla da se vidi sa Marsa. Otrčao sam ribi sa naslovne na levu sisu i seo tačno gde je trebalo da joj stoji bradavica.

„Ha-ha, koleza, ja sam druga!”, uskliknuo je Laći i otrčao na sisu preko puta. Onda su ostali izvadili svoje foto-aparate i mobilne telefone i slikali nas kako mašemo sa tri prsta dok sedimo na sisama. Mi smo izvadili svoje i fotkali njih kako fotkaju nas. Atmosfera je postala ekskurzijska. Poslovni deo konferencije bio je gotov pre ručka i trebalo je da odslušamo još samo govor Brajana Mensona pokraj tih džinovskih sisa. Toliko sam se radovao šmrkanju, da sam se već nalazio u euforiji.

Skočio sam sa sise i otrčao do Elis.

„Aj’ se slikamo!”, predložio sam.

„Neću, ružna sam!”

„Bez obzira, hajde!”, otelo mi se, a ona me je popreko pogledala.

„Osmehni se, bre!”, razvukao sam joj prstima kriva usta u smešak. Nekako se iskezila, pa sam nas slikao. Pogledali smo zajedno fotografiju i zgrozili se koliko smo odvratno na njoj ispali.

Prišao sam njenim koleginicama i slikao ih. Ispale su lepše nego u prirodi. Zatim sam slikao sebe sa pustinjom u pozadini, napravio sam čak i šmekersku facu, pa onda i naslovnu stranicu *Big Boja*, na koju će moći da drka posada međunarodne svemirske stanice. Na kraju sam fotografisao nekoliko kolega, među kojima Gomeza i Soma, koji je tom prilikom napravio najnoviju grimasu.

*

Spazio sam Deboru kako se penje na krov autobusa i odatle posmatra trku dirt-bajkova udaljenu nekoliko desetina metara. Okrenula nam je leđa i ja sam je slikao, zadovoljan što joj se videla cela figura, to jest, srećan jer ću imati na šta da ga izdrkam. Onda sam čekao da se okrene ka nama, morala je, nije ta imala herca da nam svima okrene leđa na duže od trideset sekundi. Ubrzo se okrenula, što sam ja iskoristio da je čak još dvaput slikam. Na kraju se, kroz istu rupu kroz koju se provukla na krov, vratila natrag u bus. Uskoro se pojavila na vratima i krenula prema nama. Sve to njeno glupiranje niko osim mene nije ispratio. Prišla mi je na nekih pet metara i stala pored saobraćajnog znaka za dozvoljeno kretanje u oba smera.

„Ostani tako”, rekao sam i fotografisao je. Do jaja, baš dobra fotka, dobro su joj se videle čak i sise.

„Nemoj, ružna sam!”

„Hajde, ne lupaj, ako si ti ružna, za mene bi morali da smisle novu reč.”

„Ha-ha, baš si lud!”

„Hajde da se slikamo”, prišao sam joj iza leđa i stavio joj svoju glavu na rame. Obrazi su nam se spojili. Mirisala je. Škljocnuo sam i još jednom udahnuo njen miris, pomešan s mirisom benzina sa auto-puta.

„Daj da vidim!”, naredila mi je i ja sam okrenuo telefon. Baš smo dobro ispali. „Uf, ala smo grozan par”, rekla je namršteno gledajući fotku.

Romantiku je prekinuo Stiv. Klateći se, počeo je da jednu o drugu udara pivske boce koje je držao u rukama.

„A sad, dame i gospodo”, najavio je svečanim tonom, „gospodin Brajan Menson!”

Počeli smo da tapšemo, a Menson nas je prvo pustio da se smirimo, pa je onda počeo da govori.

„Dobro, znam da dan i po konferencije nije bogzna šta, znam da niste imali mnogo prilike da ovde nešto naučite ili uradite, ali poenta je tu: Američki *Big Boj* je zakon, oni su neverovatni, nismo ni sanjali da će postići toliki uspeh. Ovo je očigledno izuzetna sredina za ovaj brend! Ne bi me čudilo da jednog dana svi pogasimo svoja izdanja, a da samo njihov *Big Boj* ostane da svetli, kao usamljena zvezda u mračnom svemiru muških magazina. Večeras je *Big Boj pokeraška žurka*, a sutra uveče žurka povodom stotog broja američkog *Big Boja*. Ko je šmeker, neka spoji ove dve žurke, ali ja vas neću vaditi iz zatvora, niti zvati vaše najbliže da im saopštim da više niste među živima. Uživajte!”, podigao je flašu s pivom, a mi smo mu opet tapšali.

Prišao sam mu i rekao: „Hajde da se fotkamo!”

„Je l' baš moramo?”

„Moramo! Niko mi neće verovati da sam upoznao čoveka s tako groznim zubima!”, odgovorio sam mu na srpskom.

„Šta?”

„Ništa, zezam se! Ajde, dođi. Stiv, dođi i ti!”

„Stižem, Srbije! Dobra ideja! Ništa nije večno, a kamoli ti i ja. Ova fotografija produžice nam staž na planeti!”

„Okreni glavu, smrdiš na alkohol!”, naredio mu je Menson.

„Razumem, gospodine!”, salutirao je Stiv, okrenuo glavu ka meni, ja sam škljocnuo i nas trojica ostali smo zabeleženi u digitalnom nepregledu.

„A sa mnom da se slikaš?”, uštinula me je za dupe sisata Meri.

*

„Videćeš, sve će se spojiti, ceo svet će moći da nam stane u džep”, škrgutala je zubima Elis, stiskajući pivsku bocu i žmirkajući nekud u daljinu, nogu sklupčanih na autobuskom sedištu.

„Ko te filuje tim informacijama?“, bio sam poluzainteresovan, pošto sam se fokusirao na ono što će se zbivati po povratku u hotel.

„Zdrav razum me filuje! Samo pogledaj gde smo bili, gde se nalazimo i videćeš šta sledi. Ima svi da se nabijemo u jednu društvenu mrežu, a onda ćemo nju da stavimo u mobilni telefon, a mobilni telefon u džep i komotno možemo svi u pakao!”

„Ali, mi smo već u paklu, a moderna tehnologija je njegova kotlarnica“, objasnio sam joj.

„Možda ste vi u Srbiji sve vreme u paklu, ali mi nismo! Videćeš, doći će trenutak kada ćemo i vi i mi biti u paklu mobilnog telefona, društvenih mreža i sveopšteg voajerisanja! Nećeš stići da živiš stvaran život od sranja kojima će te internet bombardovati!”

„Šta, kao *Majspejs*?“

„Ma, kakav bre *Majspejs*. Eh, ja sam našla s tobom da pričam o budućnosti, pećinski čoveče. Zna se za šta ste vi jedino dobri!“, zaključila je rezignirano i prebacila mi svoje pegave noge preko krila. Bacio sam pogled ka Debori koja me je ignorisala gledajući kroz prozor.

Prednji deo autobusa je ćutao. Laći je zadremao. Meg i Sara izvadile su svoje mobilne telefone iz džepova i kuckale po njima. Mudrica Elis gledala je namrgođeno ispred sebe, a ja sam primetio da polako ulazimo u grad „Izvini“, sklonio sam Elisine noge sa sebe, ustao i otišao do frižidera iz kojeg smo uzimali pivo. Pozvao sam Džefa.

„Da“, javio se na isti način kao i prošli put.

„Hej, Marko je!”

„Hej, Marko, frajeru! Gde si?”

„Evo vraćamo se u *Siti of Sin*. Gde si ti?”

„Sačekaj me za pet minuta ispred ulaza u hotel, dolazim po tebe!”

*

Otišao sam u zadnji deo autobusa i obratio se Rusu:

„Ej, idem ja sad, gde da te nađem kad završim?”

„Ja sam u sobi 3551, ali biću... sada ćeš to da obaviš?”

„Pa, upravo sam se čuo s likom.”

„Svaka ti čast. Idem s Volodom u restoran *Beladona*, tu u hotelu, da speremo nečim konkretnim onaj užas od današnjeg ručka, pa ću biti

ili tamo ili u sobi.”

Otišao sam do vrata, spreman da prvi izletim iz autobusa. Zaustavili smo se ispred *Odiseja*, motor se ugasio, vrata su se otvorila, a ja sam jurio napolje i potrčao niz isti onaj hodnik, koji me je tri dana ranije doveo do Debore. Izleteo sam zatim u kazino i, kroz nekoliko desetina metara, našao se ispred hotela, kraj velikog mermernog lava. Posle doslovno dve sekunde, ispred mene se zaustavila velika plava krntija za čijim volanom je sedeo Džef. Mahnuo mi je da uđem.

„Hej, Marko Evropljanine, jesi li mi dobar?!”, pružio mi je svoju žuljevitu šapu kojom je mlatio kurve.

„Jesam, šefe. Evo, urednici nas željno iščekuju”, počeo sam s vrata da se izbavljam iz potencijalne uloge žrtve zločina.

„Urednici? Kakvi urednici?”, uzvrteo se.

„Pa, moje kolege. Instalili smo se za trista dolara, vidi”, rekao sam kao da je reč o tri miliona dolara i tutnuo mu pare u ruku.

„Strava, čoveče”, zaključio je i strpao lovu u džep.

Čim sam ušao u kola, on je nagazio gas, pa smo tako, trideset sekundi kasnije, bili već daleko od hotela. Već nakon minuta, ništa pored čega smo se vozili nije mi bilo poznato.

„Nisi neki pandur slučajno?”, pitao me je, uz osmeh.

„Da li si lud? Zar ti ličim na pandura?”

„Otkud znam, čoveče, moram da ti vidim makar reakciju na to pitanje.”

„Mrzim pandure iz dna duše.”

„Dobro, ja ih ne mrzim baš toliko, ali umeju da mi zasmetaju u poslu, ako me razumeš.”

Vozili smo se kroz kraj s prizemnim kućama, skladištima, retkim motelima i ponekom benzinskom pumpom. Upitao sam se šta ako sad ovaj izvadi prangiju. Čim me nije pokupio svojim taksijem, tu nisu bila čista posla.

„Ako je roba dobra”, dohvatio sam se za slamku spasa, „sutra uzimamo za soma! Imamo veliku žurku, znaš...”

„A-ha, a-ha, ma nije to moja roba”, gledao je odsutno okolo, „nego ortakova. Moramo samo do njega da svratimo i vraćam te nazad.”

Tog trenutka palo mi je na pamet kako sam se možda uvalio u žešće sranje. Na čelu mi je pisalo da sam narkomančina koja se

prema dileru odnosi kao prema Ali Babinoj pećini.

„Evo, stigli smo”, rekao je iznenada i skrenuo na veliki javni parking, gde je bilo nekoliko kola i montažna kuća bez prozora, na kojoj nije pisalo ništa.

„Sačekaj me tu.”

Otrčao je nekud pozadi, a ja sam ostao na suvozačkom sedištu, da gledam u kuću bez prozora. Verovatno će neko otvoriti suvozačka vrata i reći mi: „Marš napolje!” Da, ne bi to bilo loše. Naučio bih lekciju i, valjda, ostao živ. Tog trenutka čvrsto sam rešio da ću se naredne dve večeri lešiti alkoholom i da za drogiranjem nema potrebe.

Ugledao sam zatim pandurski auto kako nailazi i sav se skupio u sedištu, da me slučajno ne vide. Skrenuli su u ulicu u kojoj je bio parking i mileli njome dvadeset na sat. Zaključio sam kako je najbolje da gledam u patos i molim boga da organi reda što pre nestanu. Posle nekoliko sekundi sam skupio hrabrost da podignem pogled i video kako se pandurski auto udaljava. Jebem li te, Ameriko, puna si zamki! Onda je Džef odnekud naišao i uleteo u kola. Upalio je motor, otišao malo u rikverc i, kada smo izašli sa parkinga, iz farmerki izvadio kesicu punu kokaina i stavio mi je u krilo.

„Evo, tri za trista”, rekao mi je, a ja sam zgrabio kesu u kojoj je bilo bar deset grama koksa.

„Izvini, tri...?”

„Tri ejtbola. Jedan ejtbol - sto dolara. Tri - trista. Šta nije u redu?”

Postojala je, izgleda, nekakva jedinica mere za gudru koju su zvali *ejtbol* i koja je težila oko tri grama. Možda i više od tri, zaključio sam malo bolje opipavši kesu, koju sam potom strpao u gaće, između dupeta i jaja.

„Ma, sve je u redu!”, nisam mogao da sakrijem radost.

„Ima tu tri ejtbola, ima možda i više, jer to mi je dobar ortak, a i roba je vrhunska.”

Vozili smo se ćutke nekoliko sekundi, a onda se ponovo oglasio:

„Nego, šta kažeš, možda bi mogao nešto i da me častiš? Mislim, ipak ja nemam ništa od ovog dila...”

„Naravno! Naravno!”, uzviknuo sam i izvukao pedeset dolara iz džepa.

„Evo! Je l' dosta?”

„Hvala ti, družo. Evo, stigli smo”, zgrabio je novčanicu i strpao je u džep, dok smo se približavali crnoj staklenoj fasadi hotela.

„Aj' se slikamo!”, zagrlio sam ga i uperio ka nama kameru mobilnog.

„A? Ajde!”

*

Prvo mi je trebalo neko vreme da lociram restoran *Beladona*, da bih onda skapirao da se nalazio odmah levo od kazina. Uleteo sam unutra, a Aleksej je, ugledavši me, skočio sa stolice, nešto rekao svom kolegi i pošao mi u susret.

„Koji si car, koji si car, Marko Kragoviću!”, uhvatio me je razdragano za desnu mišicu, „Kraljeviću.”

„Sve gotovo?”

„Da.”

„Idemo kod mene u sobu!”

Bio je to najbrži odlazak do hotelske sobe svih vremena. Našli smo se pokraj okruglog mermernog stola, koji je gledao na iste zgrade kao i takav sto u mojoj sobi, samo s mnogo bednije visine. Izvadio sam gudru iz gaća i stavio je na sto.

„Gospode, šta je to?”, začudio se Rus.

„To je naša gudra.”

„Pa tu ima...”, dohvatio je kesu, „...dobrih deset grama!”

„Da. Ili tri ejtbola.”

„Šta?”

„Tri ejtbola. Sto dolara je jedan ejtbol, a ne jedan gram.”

Gledao je čas u gudru, čas u mene, gladnim narkomanskim očima, uz iskežene narkomanske čeljusti.

„Ha-ha-ha!”, počeo je da se smeje. „Ha-ha-ha! Ha-ha-ha!” Smejali smo se malo tako uglas, a onda se odjednom uozbiljio: „Ali, kako ćemo ovo da razdelimo?”

„Francuzima i Filipincu ćemo da damo po gram, a ti i ja bratski da podelimo ono što preostane”, predložio sam.

„Slažem se. Može! Ali, šta ćemo s njihovim parama?”

„Kakvim parama, šta je s tobom? Platili su gram pedeset dolara, a nisu morali da mrdnu iz hotelske sobe! Ko ih jebe!”

„Da, u pravu si! Ko ih jebe!”, obradovao se.

„Imaš sreće što si Rus, pa si dobio isto koliko i ja.”

„Vi Srbi ste najbolji za drogu! Spasiba!”, potapšao me po ramenu.
„Nego, hajde mi ovo da probamo!”

*

„Koleza, stvarno ne mogu. Nikada ni džoint nisam zapalio. Ma kakav džoint, ni cigaretu!”

„Povuci liniju, bre! Život sam rizikovao da bih nam ovo nabavio!”, urlao sam.

„Joj, zašto vičeš, šta ti je? Boli me glava od onog piva...”

„Vičem jer ne poštuješ starijeg kolezu! Povuci liniju, biće ti super!”

„Uf, koleza, strah me je...”

„Šta ti je, bre? Jesam li te ikad za nešto zajebao?”

„Pa, ovaj... Skoro uvek si bio korektan prema meni, koleza.”

„I još te sada častim kokainom. I to... Znaš kako je dobar?! Znaš koliko je dobar?!” , drao sam se na sav glas.

„Dobro, možda jednu malu...”

„To, mali, to!”, vrisnuo sam i dodao mu zavijenu novčanicu od deset dolara, da njome povuče jednu od dve linije, koje sam iscrtao na stolu u njegovoj sobi još pre deset minuta.

„Uf, velika mi je ova, ja ću pola...”, govorio je kroz nos, zgrbljen nad kokainom.

„Ne, ne! Moraš celu! Valjda znam koja je prava doza!”

„Uf, dobro...”, videvši da sa mnom nema dogovora, povukao je celu liniju. Zgrabio sam od njega novčanicu i izvukao svoju. „Ah, to! Idemo napolje!”

„Napolje? Ali, koleza, ja sam još mamuran...”

„Idemo!”, vrisnuo sam iz hotelskog hodnika, a on je jedva ustao s kreveta na koji se skljkao posle šmrkanja i teškim koracima krenuo za mnom.

*

„Jao, koleza, kako je meni dobro! Kako je meni lepo!”, oduševljavao se našmrkani Laći, dok smo se, pet minuta kasnije, penjali pokretnim stepenicama ka buticima u tržnom centru. Prvo je hteo da kevi i čaletu kupuje cipele, ali sam ga ubedio kako bi mu bilo bolje da se časti nekim gotivnim patikama za basket. „Joj kako mi je lepo! Kako je sve, u stvari, savršeno! Je l' može savršenije od ovoga? Može!”

Hoću dva para patika! Hoću dva para, jebem li vam majku!", drmusao je gumene držače za ruke, koji su išli uporedo sa pokretnim stepenicama.

Onda smo šetali od jednog do drugog butika. U početku smo još i ulazili u njih, da bismo se ubrzo samo nakratko zaustavljali ispred izloga i nastavljali dalje.

„Ove su ružne... ove su od prošle sezone... ove su ipak preskupe... eh, da su mi ove bile kad sam bio u osmom osnovne..." razgledao je patike Laći, a ja sam pored njega škrgutao zubima, željan nove crte. Stukao sam pet debelih linija do tog trenutka, možda sam čak malo i preterao, ali kada preterivati ako ne tada.

„Aj'mo u klonju, na doradu", predložio sam.

„Doradu? Joj, koleza, meni je baš dobro, ne znam da li mi treba dorada."

„U pravu si. Samo ću ja da se doradim. Ti, u međuvremenu, smisli koje bi patike, a ako ti ne ide, možda onda bolje da ih kupiš sutra, a sad da odemo na tu žurku."

„U tom slučaju, koleza, evo, smislio sam - idemo na žurku."

„Dobro, ali ću ja ipak da se doradim."

„Koleza, možda da prvo ipak odemo tamo, da vidimo kakva je atmosfera, pa onda..."

„Bio sam u pravu! I tebi treba dorada!"

„Ne, ne, koleza, samo se ti doradi, nema frke! Evo, čekam te ja ovde!" Urlali smo, ali nema veze, niko nije mogao da razume o čemu pričamo, barem ne neko ko je mogao da nas uhapsi. Otrčao sam do klonje, čiju sam poziciju registrovao još po dolasku u tržni centar. Ličila je na onu iz Frankfurta. Velika, uglancana i prazna. Ušao sam u jednu od kabina za kenjanje, opkoračio šolju, sipao na vodokotlić malo kokaina, crnom *Big Boj* VIP karticom iscrtao dve linije, kao za konja, i ušmrknuo ih, jednu za drugom, pomoću novčanice od deset dolara.

Onda sam izvadio mobilni iz džepa i pozvao Milija. Tamo je bilo pet ujutru.

„Uuuu, lutkooo!", javio se, a u pozadini se čula muzika. „Dobro jutroooo!"

„Dobro veče! Šta radiš?", glas mi je odzvanjao.

„Gudraaaaaaa! A ti?”

„I ja! A posao?”

„Nema posla, subota je!”, razdrao se i počeo da ispušta urlike sreće.

„Ajde istovremeno da šmrčemo!”, predložio sam.

„Ajde, što da ne!”, pristao je.

„Samo sekund”, rekao sam, izvadio iz džepa kesicu i prosuo još malo po vodokotliću. Nacrtao sam lajnu, olizao karticu i izvadio novčanicu. „Okej, može.”

„Aj’ odbrojavamo od pet! Pet, četiri...”, počeo je da odbrojava, a ja sam mu se pridružio: „...tri, dva, jedan!”

*

Prošli smo kroz nekoliko hotelskih hodnika da bismo stigli pred staklena vrata iza kojih se krio novi, meni dotad nepoznat, bazen. Ispred vrata su stajale Mišel i Debora, koja je isplela dve kikice i obukla kratku teksas jaknu.

„Eto, još ste samo vas dvojica falili”, rekla je Debora i vezala mi neko sranje oko ruke. „Ovo vam je za poker parti, a crna kartica je za *Rokenrol plazu*. Tamo idemo posle.”

Uopšte nije izvalila koliko sam razgažen.

„To je to”, vezala je Mišel Laćiju oko ruke papirnu belu trakicu, na kojoj je pisalo *Big Boy Poker*. „Uživajte!”, bacila mu je kosku, a on je uzvratio uz euforični vrisak.

Oko bazena su bili postavljeni stolovi za kojima se igrao poker. Okolo su blejale većinom naše kolege, s papirnim narukvicama oko ruku. Video sam Grke kako stoje kraj jednog stola i kibicuju. Video sam Elis i njene drugarice kako stoje pored drugog stola. Video sam ribe u bikinijima, plaćene da se brčkaju u bazenu, i di-džeja koji je vrteo ploče na maloj bini iza bazena, iznad koje je stajao baldahin. Muzika je bila diskretna, ali on se ložio kao da je pušta za deset hiljada narkomana. Ugledao sam i kelnericu, pa sam povukao Laćija ka njoj.

„Sad ćemo da pijemo, pa kad se napijemo, onda ćemo opet da šmrčemo!”, izložio sam mu svoj plan.

„Sjajan plan, koleza!”

„Čivas i koka-kolu”, čuo sam jednog od onih koji su igrali poker kako naručuje i to mi se dopalo.

„Izvolite?”, pitala nas je kelnerica veselo.

„Badvajzer!”, uskliknuo je Laći.

„Čivas i koka-kolu”, naručio sam.

„Odma' dođe!”, zacvrkutala je i nestala.

U tom trenutku su se, kao aveti iz Šervudske šume, kraj nas stvorile Elis, Meg i Sara. Sve tri su bile odevene u crno, a Elis je nosila haljinu otvorenih leđa, ispod koje su se nazirale neverovatne sise. I ramena su joj bila gola i sve je to trebalo da bude prilično erotski, ali ja nešto nisam bio u fazonu.

„Vidi”, šapnula mi je Elis, „Dejv Fanfaro. Za onim stolom tamo!”

„Ko?”

„Gitarista *Kejts Afikšna!* Joj, ne mogu da verujem da mu stojim tako blizu!”

„Šta će on ovde?”, pitao sam, osvrćući se u potrazi za klonjom.

„Igra poker u dobrotvorne svrhe! Čoveče, znaš li ti išta o ovoj konferenciji?”

„Ne”, odgovorio sam kratko. „Ko je još tu?”

„Eno ga Gaba Rajding Senior!”

„Ko je sad pa taj?”

„Glumac, čoveče! Je l' vi tamo živite u šumi?”

„Ne, nego se ne bavimo poznatima druge kategorije.”

„Dejv Fanfaro nije druga kategorija!”

„Izvolite vaš čivas i koka-kolu”, prekinula ju je kelnerica, koja mi je usput i namignula.

„Molim vas, meni crno vino!”, naredila joj je Elis strogim britanskim akcentom od kojeg sam se, na trenutak, osetio uštrojenim.

„Odma' dođe!”

*

Klonja je bila iza nekog žbunja, pedesetak metara daleko, i tu muzika gotovo da se nije ni čula, samo zrikavac. Naslonio sam se leđima na zid koji je vodio ka klonji i osluškivao. Preplavila me je milina. Zabacio sam glavu unazad, pa je kokain iz mojih nosnih kanala krenuo pravo niz grlo. Zvezde su žmirkale na nebu, a ispod njih žmirkalo je svetlo iz hotelskih soba.

Bio sam urađen kao zmaj, ali mi je, među onim licemernim čudovištima, stalno trebalo još. U jednoj ruci držao sam čašu s pićem, a u drugoj stiskao telefon. Došlo mi je da Jani napišem poruku da je volim, ali mi je nagla aritmija savetovala da to ne radim. Samo ću morati da šmrčem još više. A kud ćeš više.

Ušao sam u klonju, gde sam zatekao nekog tipa u plavoj košulji kratkih rukava kako stoji ispred pisoara. Nije me ni registrovao. Uleteo sam u prvu kabinu i zaključao vrata. Oslušnuo sam. Ništa se nije čulo. Nerviralo me je što ona budala stoji tamo i prisluškuje, jer sam hteo i da se slikam tokom razvlačenja lajne.

Istresao sam malo kokaina po vodokotliću, izvadio mobilni i fotkao se pre nego što ću da izvučem crtu. Onda sam povukao vodu, čime sam kamuflirao zvuk šmrkanja koje je usledilo naredne sekunde. Izašao sam napolje i prošao pored tipa koji je i dalje stajao ispred pisoara.

Napolju, kod zrikavca, naleteo sam na sisatu Meri.

„Hej, otkud ti?!”, iznenadila se i štipnula me za desnu mišicu.

„Priroda me je zvala”, odgovorio sam, prestravljen. „Ati?”

„Pokušavam da nađem toalet za dame”, nasmešila se. „Nego, šta ti to muvaš s Deborom?”

„Molim? Učinilo ti se!”

„Bolje bi ti bilo da ne muvaš. Ona je dobra devojka, samo joj ti fališ.”

„A ti si njena mama?”

„Ha-ha-ha, e jesi šašav”, tapnula me je kažiprstom po čelu i otišla.

*

„Koleza”, ščepao me je Laći za rame, „Doris Šilton!”

„Gde, bre?”

„Evo tu, deset metara od nas!”

Pogledao sam i, zaista, zaštićena sa dva ogromna crnca u odelima, poker u dobrotvorne svrhe igrala je i Doris, poznata pre svega po tome što je bila ćerka multimilijardera.

„Dobro, koga boli kurac za nju”, procedio sam i krenuo dalje od tog stola.

„Koleza!”, potrčao je Laći za mnom. „Tu joj je i sestra! Zaboravih kako se zove... Obe su tu!”

„Pa, šta s njima da radimo? Je l' zovu da ih jebemo?”

„Ne, mislim, jebiga, ali... otkud znam! Nikad nisam bio tako blizu nekog poznatog!”

„Šta sereš, a ja?”

„Koleza, da izvineš, ko je čuo za Marka Kraljevića u Americi? A za nju i njenu sestru čuli smo i ti i ja. Ne znam da li da joj tražim intervju...”

„Laći”, prekinuo sam ga, „koliko ovde ima urednika *Big Boja*?”

„Barem pedeset.”

„I je l' joj neko traži intervju? Aj' se doradimo. Pusti posao, jebote.”

„Uf, ja mislim, koleza, da mene ona jedna crta i dalje drži.”

„Ne izvlači se! Ne može više ni teoretski da te drži. Polazi!”

Povukao sam ga za rukav svetloroze košulje, ali sam, u strahu od sisate Meri, pošao prema suprotnoj strani bazena. Učinilo mi se da tamo ima zamračenih stolova za kojima bismo mogli diskretno da šmrčemo.

„Koleza, pa gde ćemo na javnom mestu?! Nemoj, ko boga te molim!”

„Šta ti je, ne paranoiši me!”, odbrusio sam hodajući ka stolu. „Idemo samo da vidimo da li može, pa ako može, onda ćemo da vučemo. Ako ne, onda ćemo naći gde može. Nisam, bre, dete!”

„Dobro, koleza, izvini. Možda bih stvarno mogao malo da se doradim...”

„Srbi”, čuo sam odjednom Elisin glas iza sebe, „šta radite to? Svađate se na žurci?”

Prišla nam je s leđa i, zajedno s one njene dve, stajala je i kezila se. Laći se malo odmakao i značajno nakašljao.

„Ne lupaj”, breкнуo sam se. „Laći i ja bismo pre pojeli govno nego da se svađamo.”

„Užasan si. E, ajd' nas slikaj, vidi kako smo lepe večeras.”

„Da, evo, odmah”, rekao sam, ostavio praznu čašu na visokom crnom stolu i izvadio mobilni.

„Može čivas s koka-kolom?”, prepala me je kelnerica.

„Može, može!”

„A meni vino!”

Nakon desetak minuta je za isti sto došla i Debora. Za njom su stigli Gomez, Som i još jedan, meni nepoznat, lik Stajali smo tu kao idioti, a ekipa se polako razilazila. Holivudske zvezde su imale preča posla od gubljenja para na *Big Boj* poker nazovižurci. Jedan po jedan, poznati su ustajali i odlazili, a kada su otišle i sestre Šilton, izgubila se i poslednja mrva glamura.

„Matori, super ti je ono”, namignuo mi je Gomez.

„A-ha, strava.”

„Biće dovoljno i za večeras i za sutra uveče.”

„Ma, puna kapa”, pokušao sam da ga odjebem.

„Ljudi, hoćemo li sad u *Rokenrol plazu?*.”, upitala je Elis, a svi su s oduševljenjem prihvatili.

„Možemo da se raspodelimo u tri taksija, šta mislite?”, predložio je Gomez.

„Da, da, idemo!”, graknuli su ostali, da bi zatim grupno krenuli ka izlazu. Imao sam nekoliko sekundi da isplaniram ostatak večeri. Možda bi ipak najbolje bilo da odem u sobu, vučem lajne i drkam na porniće? Zvučalo je kao super provod. Međutim, rekao sam: „Sačekajte me, moram prvo do klonje!”

„E, dobro si se setio. Moram i ja”, rekla je Elis. „A vi devojke?”

„I mi, i mi!”, zakreštale su one dve.

„A ti”, upitao sam Laćija na srpskom.

„Ja ću, ovaj, malo kasnije, ipak.”

„Izdajico!”

Otrčao sam do klonje, u kojoj je i dalje isti lik stajao ispred pisoara. Dobro, ko jebe budalu. Uleteo sam u kabinu, na brzinu razvukao lajnu i ušmrknuo je. Toliko sam bio brz, da sam prvo šmrknuo, pa tek onda povukao vodu pokušavajući da zakamufliam zvuk šmrkanja. Izleteo sam iz kabine, došao do lavaboa, oprao ruke, provukao ih kroz kosu i na putu napolje, ispunjen novom dozom euforije, zabrinuo se za ortaka pokraj pisoara. „Brale, je l' sve pod kontrolom?”

„Jeste”, odgovorio mi je.

*

Ispred *Rokenrol plaze*, koja se nalazila dvadeset dolara vožnje taksijem daleko, ugledao sam obezbeđenje sa psima. Uf, jebem li im

majku, da li su tražili drogu ili eksploziv? Spazio sam jednu žardinjeru, odvojio se od ostalih i prišao joj. Drvo u njoj bilo je plastično, kao i trava ispod njega. Izvukao sam kesicu s kokainom i sakrio je ispod plastične trave. Ako ga i neko mazne, nema veze. Bio sam već našmrkan preko svake mere, a polovinu gudre sam ionako ostavio u sobi.

I u *Rokenrol plazi* smo morali da prođemo kroz kazino da bismo stigli do noćnog kluba *Hevi saund*, u koji smo se, zapravo, bili uputili. Ispred je stajalo nekoliko gitara poznatih rokeri obešenih po zidu i Elis je htela da je slikam na tom mestu. Izvadio sam mobilni i slikao je. Ispala je baš dobra riba na toj fotki, šteta što nije tako izgledala i na javi. Debora je sa svojim kikiricama, potpuno nezainteresovana za mene, hodala pored Gomeza i Soma, dok je Laći pravio društvo Meg, Sari i onom nepoznatom tipu. Nije mi se dopadala takva podela uloga, ali niko me ništa nije pitao. Takođe našmrkan, ali svakako u manjoj meri nego ja, Gomez je nešto objašnjavao Debori. Slušala ga je, sva ozbiljna, kao da sluša vest o pronalasku ulaza u paralelni svemir. Znači tako, sada ćete vas dvoje da se movate. Baš lepo. Uhvatio sam Elis za ruku, a ona mi se osmehnula. Na ulazu u klub su stajala dva izbacivača, svaki velik kao tri čoveka, mi smo povadili naše VIP kartice, a oni su nas, bez reči, pustili da uđemo.

Unutra je bio potpuni pakao. Hevi saund malo sutra. Sa zvučnika je drndao dram end bejs, a gomila Amerikanaca skakala je i vrištala, sa čašama punim alkohola u rukama.

„Au, što je ovde dobro, koleza! Nikad u Beogradu nisam ovo video!”, radovao se Laći. „Aj’mo za šank!”

Šank je bio u tri lepe daleko, čitav plesni podijum si morao da pređeš, ali Laći je smelo započeo proboj ka alkoholu, a naše malo *Big Boj* stado ga je pratilo. Svuda okolo bile su sise, stomaci, znojavi bicepsi, skupoceni pamuk, svila i kadifa, firmirani parfemi, duboki dekoltei, skupoceni grupni užas u ekstazi, kroz koji smo se provlačili kao kroz otrovno šiblje. Ne svi, doduše, pošto su Meg i Sara odjednom skrenule levo, pravo u gomilu. Široko podignutih ruku, počele su divlje da đuskaju. Elis se, pak, čvrsto držala za moju šaku. Bio je to jedini detalj koji mi je u tom paklu prijao. Stigli smo do jebenog šanka, ispred kog su, celom dužinom, stajala tri reda ljudi.

Prilaz je bio gotovo nemoguć, ali Laći je krenuo da se probija između neka dva lika i tri ribe, malo desno od nas. Ljudski zid je tu, izgleda, bio najtanji.

Utom, dvojica su se potukla, nekoliko metara pozadi, s naše desne strane. Debili ćoškastih vilica, u polo majicama, sa napumpanim bicepsima, mlatili su se kao nezdravi, a ribe okolo su delom vrištale, a delom navijale. Uskoro su se kroz ljudsku boraniju probila dva radnika obezbeđenja, svaki od njih velik kao dva Šakila O'Nil. Kao dečje balone oduvali su od sebe svakog na koga bi naleteli, a jedan manji talas ljudi pao je i na mene. Onda su dohvatili onu dvojicu u „kragne” i na taj način ih sproveli iz kluba. Dok si izbrojao do petnaest, sve je bilo gotovo, gužva je ponovo postala nepodnošljiva, a muzika nije ni prestajala.

*

Blejali smo nekoliko minuta tu, kao moroni, ispijajući pića koja nam je Laći naručio, dok se svaka moguća napirlitana ljudska beda euforično češala o nas. Ugledao sam jedne metalne stepenice u blizini. Pošto je ispred njih stajalo obezbeđenje, pretpostavio sam da to mora da je put do VIP zone. Pogledao sam ka platformi iznad nas, gde su ljudi opušteno stajali u grupicama od po troje, dok su ostali sedeli zavaljeni u separee.

„Hajde, idemo u VIP”, predložio sam ekipi.

„Ne smemo tamo!”, reagovala je Elis.

„Zašto ne bismo smeli, imamo VIP kartice!”

„To su VIP kartice koje služe za ulazak na ovo mesto, a ne u VIP deo ovog mesta!”, objasnila mi je.

„Ma, nemaš ti pojma”, rekao sam i pošao ka stepeništu. Tamo je stajao neki mladi lik, plavokosi džin, u odelu.

„Izvolite”, rekao je, a ja sam iz džepa izvukao crnu kokainom uflekanu, VIP karticu.

„Mi smo VIP. Hajde, pusti nas gore.”

Uzeo je karticu i blenuo, čas u nju, čas u mene.

„Nikad ranije nisam ovo video. Niko me nije obavestio o ovakvoj propusnici.”

„To je zato što su tek izdate. Ovo ovde su sve urednici *Big Boja*”, rekao sam, iako je među nama bila najmanje jedna sekretarica.

„Vau, svi ste iz *Big Boja*?” raširile su mu se zenice.

„Nego šta. Hajde, pusti nas gore.”

„Ali, svi stolovi su rezervisani, moraćete da stojite!”, pomerio se ustranu s dozom strahopoštovanja.

„Bolje da stojimo tamo, nego ovde dole.”

Popeo sam se u pet koraka i gore je već moglo da se diše. Međutim, nastavila se stara pesma: Debora se odvojila sa Gomezom i Somom i razgovarala s njima o nekim, naizgled, neverovatno ozbiljnim stvarima.

„Koleza, meni je ovde dosadno. Evo, i ovom kolezi je dosadno. Mi bismo dole na podijum, možda ima nekih riba...”, snuždio se Laći, a lik koji je stajao pored njega mi je na trapavom engleskom rekao: „Zdravo”.

„Pa, idite dole, ko vas sprečava”, rekao sam i njih dvojica su se stuštili niz stepenice. Ostao sam nasamo s Elis.

„Vau, ipak si nas doveo u VIP.”

„Pa, morao sam nekako da pobegnem od onog užasa dole.”

„A možda za nas dvoje postoji neko još bolje mesto...”, rekla je i sasvim mi prišla. Jedva primetno se obliznula. Gledala me je srećnim očima, nikada takvu sreću u srpskim očima nisam video i ja sam joj dodirnuo nos svojim nosom i poljubio je. I još jednom. U njena kriva tanka usta. Ona me je uhvatila oko struka i lupila mi žvaku.

„Hajdemo nazad u hotel”, predložila mi je i ja sam rekao: „Hajdemo.”

*

Još dok smo išli ka izlazu iz kluba, osetio sam da je to bila katastrofalna odluka. Pre svega, jer mi se Elis sve vreme trljala o butinu očigledno očekujući kurac, a meni se kurac negde izgubio. Na ovu iz nekog razloga uopšte nije reagovao. Nije to, doduše, ni bilo čudno posle mnogo kokaina, ali Elis je kao lik bila veliki car i utoliko je sranje koje sam pravio bilo veće. Bolje da ju je karao Som, nego što se nadala nečemu od mene.

Izašli smo iz kluba, prošli pored onih gitara kao pored nekih davnih zajedničkih uspomena i krenuli kroz kazino, ka ulici. Elis me je čak i

za dupe uhvatila, a meni se, umesto da se napalim, smučio život. Napokon, našli smo se napolju, gde nas je čekala kolona taksija.

„Izvini sekund”, rekao sam joj i otišao do žardinjere s veštačkom travom i veštačkim drvetom po kokain.

„Šta si to uzeo?”, pitala me je, a nadržani matori taksista nas je već vozio ka prvom semaforu.

„Kokain. Razvaljen sam kao stoka.”

„Vau! Pa je l' ima i za mene?a

„Naravno, zato i idemo u hotel”, probao sam da se iskobeljam.

„Ne idemo valjda samo zbog toga u hotel”, prenemagala se.

„S obzirom na to koliko sam razvaljen, bojim se da idemo samo zato da bismo sa time nastavili”, pokušao sam da budem diplomata.

„Pa dobro, nije ni to loše”, zaključila je veselo i lupila me šakom po kolenu.

Pojma nemam zašto smo otišli u moju sobu, a ne u njenu, verovatno zato što nisam ni imao izbora. To je bilo žešće sranje, pošto mi ni najmanje nije bilo do toga da ostatak večeri provedem terajući se da je jebem. Ali, zašto sam se onda uopšte ljubio s njom? Zašto sam bio toliki bednik? Da vidim kako je ljubiti se s Engleskinjom? Eto, sad znam. Bilo je isto kao i ljubiti se bilo kojom drugom koja ti se nešto posebno ne dopada.

„Dobro, vadi taj kokain”, osetila je da sam se smračio kad smo ušli u sobu i pogrešno pretpostavila da će kokain to popraviti.

Dok sam ja izvadio kesicu iz džepa i stavio je na poslužavnik, ona je izula sandale i popela se na krevet.

„Vau! Pa ti si zaista *Big Boj* diler! Istina je ono što pričaju!”

„Ko šta priča, bre?”

„Nema veze, daj da šmrčem!”

Dodao sam joj savijenu novčanicu od deset dolara, a ona se zgadila.

„Fuj, daj mi neki komad papira, imaš valjda neku svesku!”

Uzeo sam sa pisaćeg stola hotelsko blokče i iscepao jedan list, koji sam, potom podelio na dva, pa ta dva na još dva, da bih onda tu jednu četvrtinu savio i pretvorio u slamčicu.

„Evo”, rekao sam i seo pored nje.

Izvukao sam joj liniju kao za kobilu, a ona ju je junački povukla.

„Uf, baš je dobar! Jao, što si ti neki super lik! Malo si primitivan, ali upravo u tome je čar. Aj' me jebi", poskočila je veselo.

„Nema šanse", odgovorio sam.

„Zašto, zar nisam lepa?", upitala me je otkopčavši deo haljine koji joj je bio oko vrata, pa su se preda mnom odjednom našle njene divne bele sise, sa jedva primetnim, svetloroze bradavicama. U nekoj drugoj situaciji možda bih se i napalio, ali ovog puta sam se uplašio kao da sam ugledao nosoroga u trku.

„Daj da i ja malo šmrknem", rekao sam i povukao liniju, bez obzira na to što sam, pre nego što je ona izvukla svoju, jednu već izvukao. Ništa. Kokain više nije delovao. Mogao bi možda neki alkohol da pomogne. Otvorio sam mini-bar, izvukao flašicu viskija i nategnuo.

„Šta radiš to? Pokušavaš da se ubiješ?", pitala me je.

„Ne, nego pokušavam da te pohebem, a znam da mi neće uspjeti."

„Ali, zašto?", uhvatila se za sise i počela da ih mesi. „Zar sam toliko ružna?", mazno je dodala, a mene je taj njen naglasak kao iz *Montija Pajtona* užasavao.

„Nisi toliko, nego sam ja razvaljen. Drogiram se još od šest."

„Pa, dobro, valjda bi sad trebalo da smanjiš, a ne da pojačaš."

„Koliko si puta šmrkala kokain u životu, 'leba ti?'"

„Ovo mi je treći put", zakikotala se. „Dobro, ne palim te, u redu je. Nećemo da se jebemo. Sedi, onda, da pričamo."

*

„U centrali te mrze. Menson je od početka bio protiv toga da budeš urednik, ali Mateo je insistirao na tebi i Menson je morao da pristane. E, onda vam je opala prodaja. Opao je i broj oglasa. Pravio si neka sranja po lokalnoj televiziji, a za časopis nije dobro kada je glavni urednik jači brend od časopisa, pogotovo kad krene da sere o politici. Nema politike u *Big Boju*, sto puta su ti rekli. To je zabavni časopis koji bi trebalo da kupuju glasači svih partija. Kad je čuo da si u konfliktu s Radošem, koga inače izuzetno ceni, Menson je totalno pobesneo i od tada, evo već mesecima, insistira na tome da dobiješ otkaz. Na kraju, bukvalno nekoliko dana pred konferenciju, čak je i Mateo rekao da možda nisi stvoren za to da budeš glavni urednik *Big Boja*. Zato dobro obrati pažnju, prati šta se dešava u tvojoj kompaniji i probaj da iskoristiš ove informacije u svoju korist. Čujem

da si pisac i stoga smatram da ti nije mesto u ovakvom smeću, ali vidim i da si narkoman i da su ti pare preko potrebne, pa kapiram da je ipak bolje da te upozorim na ono što ti se sprema. Gospode, koliko je dobar ovaj kokain, vidi šta sam ti sve istrtiljala”, rekla mi je Elis.

„A, odakle ti to sve znaš?”, pitao sam je, zalivši nove informacije viskijem.

„Kako odakle? Pa ja sam Mensonova lična sekretarica!”

„Aj’ ne seri”, iznenadio sam se. „A koliki nam je tiraž uopšte?”

„Valjda znaš koliki ti je tiraž, čoveče!”

„Ne znam, Mateo neće da nam kaže.”

„Jebote, koji ste vi amateri. Eh, Marko, Marko... Molim te, napravi mi još jednu liniju.”

Iscrtao sam joj liniju, kao za nilskog konja, a ona ju je iz cuga ušmrknula.

„Pa, šta sad da radim?”

„Molim te, nikome nemoj da kažeš da sam ti ovo rekla!”

„Neću, ne brini, ali, šta da radim, šta ti misliš?”, odjednom sam osetio stravičnu uznemirenost.

„Pa, pošto te Mateo očigledno gotivi, probaj da nađeš mesto u nekom drugom časopisu. Koliko razumem, vi pravite i *Džentlmen...*”

„Ma, koji sam ja crni džentlmen, šta ja mogu tamo da radim?”

„Ne znam, samo razmišljam naglas. Joj, molim te, nemoj nikome da kažeš da sam ti sve ovo rekla, dobiću otkaz! To je sve zbog kokaina”, ufrčila se.

„Neću nikome da kažem, ne brini. Ako neko ume da čuva tajnu, ja umem”, slagao sam, relativno ubedljivo.

„Dobro. Super. Hajde, ipak, da se jebemo!”

„Ma, gde sad, posle ovih sranja koja sam čuo. Neće mi se dići više nikad.”

„Šta lupaš, dići će ti se. Mora da ti se digne! Vidi...” svukla je haljinu skroz i pomerila gaćice, iz kojih me je gledala njena roze pičkica. U tom trenutku, osećao sam se kao da me je gledao gladni aligator. „Hoćeš malo?”

„Mogu da te ližem, ako hoćeš, ali nema šanse da te jebem.”

„Hajde, liži onda!”, rekla je, tonom me podsetivši na Margaret Tačer. Spustio sam se dole i krenuo da joj ližem pičku. Razmišljao sam o tome kuda dalje. Nisam imao pojma šta da radim. Počeo sam da pišem knjigu, ali dok od knjige stigne neka lova, ima mečku da rodim. A u *Burleski* nemam radno vreme. I imam brdo para. Da sačekam da mi Radoš i Menson nameste otkaz ili da dam otkaz? Dok sam ja razmišljao o svemu tome, izgleda da sam je i dobro polizao, jer je svršila, osetio sam to, pošto mi je ispolivala sav jezik.

„Uf, a sad mi liži sise, hajde.”

„Čekaj, bre, tek što smo s ovim završili”, počeo sam da se otimam ka poslužavniku s kokainom.

„Vraćaj se ovamo, dosta ti je tog otrova! Liži mi sise!

I ja, šta ću, vratim se i poližem joj prvo jednu, pa drugu bradavicu, pa onda opet prvu, pa opet drugu, pa sam ih onda malo grickao, pa malo sisao, dok je ona desnom rukom sve vreme drkala pičku. Kroz nekoliko minuta, ponovo je svršila i načisto mi ispolivala krevet.

„Uf, ovo mi je najbolji seks bez jebanja ikad. Ali, mora da ti se digne, mora! Kad-tad će ti se dići, cela noć je pred nama!”

*

Kuda je pobeglo pet narednih sati, pojma nemam. Znam samo da je sunce već bilo izašlo, a ja sam joj po ko zna koji put lizao pičku. Kurac mi se baš nijednom nije odlepio s dužine optimalne da ga držiš dok pišaš. Stukli smo sav alkohol iz mini-bara, sav kokain koji sam pripremio za tu noć, čak sam prešao i na kokain koji sam pripremio za naredno veče. Ništa nije vredelo. Prethodna dva sata nismo ni govorili, a poslednjih tridesetak minuta nismo čak ni mrdali. Samo smo, tako preparirani, sa strahom gledali u sunce, koje se, kroz razmak među zavesama, probijalo u sobu.

„Mislim da bih”, rekla je odjednom, „mogla malo i do svoje sobe.”

Hvala kurcu, pomislio sam. Ustala je, onako sisata i predivna i obukla svoju crnu haljinu. Dođavola, baš je bila dobro građena. Ali, džaba joj. Obula je sandale i krenula ka vratima. Navukao sam gaće i pošao za njom.

„Okej, ovo nikada ne bismo smeli da pominjemo. Ili još bolje, hajde da zaboravimo da se ikada desilo”, zaključila je.

„Ovaj... hajde da se čujemo posle podne. Mislim da ću moći da te karam kad se istreznim.”

„Ma da. E, nemoj više nikad da oblačiš onu kariranu košulju. Odvratna je. Aj' zdravo”, rekla je i pružila mi ruku. Rukovali smo se, a onda se, pogrbljena pod težinom sisa, droge i alkohola, okrenula i otišla niz hodnik. Pustio sam kvaku iz ruke, a vrata su se, pomoću tega na njihovom gornjem levom ćošku, zalupila.

Otišao sam do farmerki koje su ležale na patosu i izvadio mobilni iz prednjeg desnog džepa. Šest i dvadeset. Dve poruke.

„Koleza, samo da proverim da li je sve u redu. Kod mene je i više nego u redu!”

I još jedna. Isto od Laćija.

„Koleza, malo se brinem, molim te, pusti mi poruku kad budeš mogao! Vidimo se na doručku?”

„Sve ok. Doručak ne”, odgovorio sam. Baterija je bila skoro pri kraju. Otišao sam do punjača, koji je preko adaptera za američku struju bio uštekan u zid. Stavio sam telefon da se puni. Legao sam u krevet koji je sav bio mokar od mog znoja i Elisinog svršavanja i pokrio se jorganom preko nosa. Nije bilo teorije da zaspim. Možda i jeste. Ne, u stvari, nije. Ali, nije bilo teorije ni da uradim išta drugo.

Osetio sam, međutim, kako mi se kurac kruti. Pa, gde si ti bio cele noći?

Uhvatio sam ga, a on je nabrekao. Pa da. Potpuno sam ga razumeo. Sve što mu jel trebalo jeste da ona ne bude tu. Pomislio sam na Elisine sise i on je krenuo da se spušta. Zatim sam pomislio na Deboru i krenuo da ga drkam, ali mi se činilo kako bih to mogao da radim narednih deset sati bez rezultata, te sam skrenuo misli ka Jani. Od toga je krenula da mi lupa čuka, pa sam prestao s drkanjem. Nije ta erekcija ni trebalo da se završi orgazmom. Pokrio sam se ponovo preko nosa, a kurac mi se ubrzo spustio.

*

Prevrtao sam se tako do deset, a onda sam besno ustao iz kreveta, otišao u kupatilo, začepio kadu i pustio u nju mlaz vrele vode iz natprirodno široke slavine. Zašto da ne. Možda ću da skupim hrabrost pa, zajedno sa sobom, sjurim i fen u vruću vodu. A-ha, kako da neću. Kada se brzo napunila, morao sam, čak, da sačekam

nekoliko minuta, kako bih u nju ušao bez opekotina. Stajao sam, nagnut nad vodom, držeći se rukama za ivicu kade i posmatrao svoj odraz. Neobrijana iskrivljena nakaza. Zatim sam zakoračio desnom nogom u vodu. Jeza mi je prostrujala celim telom. Zakoračio sam i levom nogom i sada sam stajao s obe noge u vrućoj vodi, a dupe mi se svo naježilo. Okrenuo sam se ka tuš-kabini, čučnuo i umočio kurac, jaja i dupe u vodu. Pa sam seo u kadu, dok mi je jeza grčila ramena, da bih, na kraju zaronio, rešen da ne izronim više nikad. Posle možda jednog minuta, zafalilo mi je vazduha, pa sam izbacio glavu napolje i udahnuo zagađen pustinjski vazduh, profiltriran klima-uređajem i namirisani osveživačem.

Tako sam nekoliko puta zaranjao i pomagalo je fizički: međutim, ne i psihički. Nije bilo kade u koju sam mogao da uronim svoj mozak. Ne samo što sam iz ugla jedne Engleskinje s krivim ustima ispao potpuni šonja, već su me ista ta usta upozorila na to da mi se smeši otkaz. Kako je samo teško bilo razmišljati o svemu tome, u toj kadi, usred tog užasnog grada.

Voda se ubrzo ohladila, te se toplo banjanje pretvorilo u ledeno natapanje. Ustao sam, iskoračio napolje, dohvatio peškir i ogrnuo se. Zatim sam se isprskao dezodoransom i otišao u sobu. U Srbiji je bilo osam uveče. Pozvao sam Mikicu.

„Ej, Mare! Otkud ti? Je l' se lepo provodiš?”

„Provodim se”, progovorio sam, iznenadivši se kako mi je hrapavo zvučao glas.

„E, dobro je da si me pozvao. Trebaće mi opet telefon od onog tvog klinca, znaš za ono...”

Pričao je o klinцу koji je valjao vutru.

„Naravno. Nikakav problem. Šta je, potrošio si?”

„Ne znam kako mi je uspelo za manje od mesec dana. Valjda od stresa na poslu.”

Zabole njega. Govorio je o količini koju bih ja poduvao u roku od dva dana.

„Je li, da te pitam nešto... Sad, kad je Andrija otišao, je l' ima u redakciji *Džentlmena* mesta za jednog novinara?”, rekao sam mu.

„Što pitaš? Je l' imaš nekog da mi preporučiš?”

„Da. Sebe.”

„Šta, stvarno? Pa, zašto, čoveče?”

„Nisam ja za glavnog i odgovornog. Više sam za to da serem nešto po časopisu i da ne odgovaram ni za šta. Evo, upravo sam to shvatio, pa sam te odmah pozvao.”

„Uf, baš si me zatekao sada. Mislim, naravno, može, ti si vredan dečko, šteta bi bilo ne iskoristiti tvoje kapacitete... Evo, ovako, daj mi jedan sat da smislim nešto, pa te zovem”, zaključio je.

*

Obukao sam se i izašao iz sobe. Odvukao sam se do lifta, spustio se u prizemlje, prošao kroz kazino i izašao na ulicu. Ništa me više u Las Vegasu nije moglo fascinirati. Zvezda je upekla. Bilo je milion stepeni. Osećao sam se kao da mi je glava na tiganju, ali stub sa velikim M, koji se nazirao u daljini, hipnotički me je privlačio k sebi.

Vukao sam se, poput kojota, pustim pečenim trotoarima bez senki, preznojavajući se na svakih deset metara. Hvala onome koji je podigao pešačke mostove sa eskalatorima, taj je znao za koga to pravi. Čvrsto sam se pridržavao, a kad su me stepenice donele gore, polako, korak po korak, prešao sam ulicu. Bio sam sporiji od baba i deda.

Nekako sam stigao do *Meka*, ušao unutra i došao do kase. Samo je jedna crnkinja sa detetom sedela za stolom, ostatak restorana bio je prazan. Za kasom je radila slatka latino riba.

„Izvolite, gospodine.”

„Big mek, pomfrit i koka-kolu.”

Platio sam, uzeo poslužavnik sa klopom, ostavio ga na najdaljem stolu od ulaza i otišao da plastičnu čašu napunim koka-kolom i ledom. Čim sam sipao, popio sam sve, pa sam dolio još pola litra koka-kole i otišao da jedem.

Bio sam otprilike na pola big meka, kad mi je zazvonio mobilni. Kukac.

„De si, životinjo!”, urlao je, a iza njega se čula opšta dreka.

„De si ti?”

„Budimpeštaaa! Tim bilding! Jeeeee!”

„Na čemu si?”

„El-es-diiiiiii! Hi-hi-hiii! Na čemu si tiii?”

„Na kurcu.”

„Ha-ha-haa, ha-ha-haa, ha-ha-haa!”

Cerekao se neko vreme, a onda se naprasno uozbiljio.

„Ne, ozbiljno, šta ti je? Nešto si potonuo.”

„Proveo sam celu noć, našmrkan i pijan, s Engleskinjom na koju nije mogao da mi se digne.”

„Au, neee, neeee!”, počeo je da se dere. „Pa, zašto tako neiskusno, aman?”

„Zato što sam glupa narkomančina.”

„E, al' znaš šta?”

„Šta?”

„Povuci lajnu i odmah će ti biti bolje.”

„Ne mogu još uvek. Nema ni jedan popodne, žurka je tek uveče, a sutra ujutru putujem.”

„Pa, je l' ti ostalo gudre?”, pitao je.

„Ma, imam još dva grama.”

„Pa, to ti je dovoljno i da overiš! Ništa, hteo sam samo da ti pošaljem dobre vibracije, a ti si me smorio! Ajd' zdravo!”, rekao je i prekinuo vezu.

Da, Budimpešta je bila skroz kul. Zagreb isto. Ljubljana takođe. Sve odakle si za jedan dan kolima mogao da se vratiš u Beograd bilo je do jaja. Sve ostalo - marš u pičku materinu!

*

Nekako sam priveo kraju svoj prvi obrok u poslednja dvadeset četiri sata, kad mi je mobilni ponovo zazvonio. Mikica.

„Ej, Mare, smislio sam. Možemo Laćija u potpunosti da prebacimo u *Big Boj*, a ti da budeš izvršni urednik u *Džentlmenu*.”

„Eh, al' ja nemam naviku da dolazim u određeno vreme i...”

„A ja je, kao, imam? Znam ja da si ti dobar Titov pionir i da ćeš u roku obaviti svaki zadatak, kad god da dolaziš u redakciju.”

„Pa, ovaj... A Laći da bude glavni urednik *Big Boja*? Nije loš, znaš kako se lepo ovde druži sa svima.”

„Uređivanje časopisa nije samo dobro druženje, znaš i sam. Savršeno me ne zanima šta će Laći da radi u *Big Boju*. Za početak, moram da ubedim Matea u to da je ovo pravo rešenje za *Burlesku*. Naravno, ako si ti za.”

„Ma, naravno da sam za. Hvala ti”, odgovorio sam.

„Super, unapred se radujem! Nagaziću ga već u ponedjeljak. E, Mare...”

„Da?”

„Ako možeš, telefon, od onog malog...”

„Da, da, poslaću ti ga SMS-om čim prekinemo vezu!”

„To, Mare-care!”

Ludilo. Možda ću i uspeti da spasim bulju. *Džentlmen* je bio skroz okej, časopis sa tradicijom, a ne kao ovo šizofreno englesko govno. Tako je, jebeš, bre, *Big Boj*. Kome je to sranje uopšte trebalo? Fast-fud izveštaji, mo’š misliti. Foto-vicevi, moj kurac. Dok sam se vratio do hotela, *Big Boj* je već bio deo moje ružne prošlosti.

Dok sam, kroz poluprazan kazino, išao ka liftovima, stigla mi je poruka na mobilni.

„Mare, ako može telefon od onog malog... Hvala :)”

*

U šest i dvadeset popodne, posle dva desetominutna odlaganja, alarm na mobilnom konačno je uspeo da me probudi. Tri sata ranije, zaspao sam kao zaklan i u prvi mah, pošto se alarm oglasio, bio sam ubeđen da sam u svom krevetu, u Beogradu. Čim sam shvatio gde sam, okrenuo sam se i nastavio da spavam. Kada sam, napokon, ustao, žestoko mi se kenjalo, a kurac mi je bio tvrd kao kamen. Morao sam da sačekam pet minuta da se spusti, kako bih mogao da odem da serem.

Bilo je to, po svoj prilici, moje poslednje kenjanje u Americi. Ni na tom polju se nisam proslavio. Sve u svemu, sad, na kraju ovog službenog puta, bili su mi jasni moji dometi. Nisam bio u stanju da vodim novine, a da me pola sveta ne zamrzi. Nisam bio u stanju da jebem ako sam našmrkan kao govedo. Nisam bio u stanju da serem, a da ne začepim šolju. Čega god da sam se dohvatio, obrukao bih se.

Uz velike napore, istuširao sam dupe, a za njim i ostatak tela, obukao crnu košulju, za koju mi je Jana jednom rekla da je nešto najjebozovnije što sam ikad nosio, navukao farmerke i obuo martinke. Izašao sam iz sobe i otišao do liftova. U dvadeset do sedam spustio sam se do Laćijeve sobe i pokucao mu na vrata.

Otvorio mi je u raskopčanoj beloj košulji, a pena za brijanje stajala mu je na pola brade. Druga polovina bila je sveže obrijana.

„Koleza!”, obradovao se. „Znaš koliko sam se brinuo?! Doduše, nešto manje kada si mi pustio poruku, ali, ipak...”

„Šta radiš to, ludaku? Briješ se?”, prošao sam pored njega i ušao u sobu.

„Ja se svaki dan brijem, dragi moj koleza”, odgovorio mi je i otišao u kupatilo.

Uključio sam televizor.

„Džabe ga pališ, sav fudbal se završio još pre dva sata!”, javio se odande, a ja sam, bez odgovora, šaltao kanale, sve dok nisam naleteo na *Simpsonove*.

„Razbili smo Smederevo dva nula! Ale, *Zvezdo*, aleeee!”, počeo je Laći da peva.

Upao je zatim u sobu, zakopčao košulju, seo pored mene na krevet i počeo da obuva fensi crne cipele.

„Vidi šta sam kupio danas. A?”

„Užas. Koliko si ih platio?”

„Znam, koleza, da nije tvoj fazon, ali nisam mogao da odolim! Sto dolara, ha-ha-ha! Puk'o sam sve pare, moraću od tebe da zajmim za sendvič, kad sletimo u Frankfurt.”

„Puk'o? Na šta si stigao da pukneš sve pare? Kad pre?”

„Pa to je ono najvažnije, koleza”, kikota se uhvativši me za desno rame.

„Bio sam sinoć u akciji! Ha-ha-ha-ha-ha!”, prasnuo je u smeh, skočio s kreveta i počeo da oponaša lokomotivu obrćući krugove oko stola. „Znaš ono što smo pričali za kurve, još prve večeri...”, uozbiljio se i ponovo seo na krevet.

„Iznajmio si kurvu?”, bio sam pomalo ljubomoran što je očigledno bio vičniji dobrom provodu od mene.

„Ne jednu. Dve! Ha-ha-ha-ha-ha!”, skočio je ponovo s kreveta i krenuo oko stola, sav crven u licu. „Jedna plavuša, druga crnkinja! Jao, jao, najbolje uložene pare u životu! Sve hoće da rade, kao da sam igrao glavnu ulogu u porniću. Uf, koleza, svakog dana bih mogao onako kao sinoć!”

„Bravo, majstore. A gde si ih našao?”

„Našle one mene! Pošto koleza Jan i ja nismo mogli ništa da upecamo u diskoteci...”

„Koleza Jan?”

„Koleza Jan, iz Holandije. Onaj od sinoć. Dobar dečko, navija za PSV. E, pošto su od svih onih riba tamo jedino Sara i Meg htele da se druže, nas dvojica smo seli u taksi i vratili se u hotel...”

„Niste valjda zajedno karali te kurve?”

„A, ne, koleza, pa zar ti ja ličim na nekog pedera?! Vratili se mi u hotel i Jan ode u kazino da igra blek džek, a ja krenem u sobu, sav smoren. Kad, njih dve stoje kod liftova. Nikad ne bih rekao da su kurve, na mom faksu su najbolje ribe tako izgledale, i kaže mi ta plavuša ‘mali, što si tužan, je l’ hoćeš da te uspavamo?’, a ja ih pitam ‘pošto?’, i ona kaže ‘dvesta’, i crnkinja kaže ‘i ja sam dvesta’, i ja pitam ‘je l’ ima popust na obe?’, a one kažu ‘pušićemo ti bez kurtona’. I eto, vidiš kako te život očas posla prijatno iznenadi, baš kad misliš da su ti sve lađe potonule”, završio je svoj raport i popravio frizuru, koja mu se, dok je pričao, raščupala. „A kako je tebi bilo, koleza?”

*

Koktel-bar *Samuraj* bilo je još jedno bezvezno iznenađenje koje je skrivao hotel *Siti of Sin*. Tamo su za sedam uveče bili zakazani oproštajni kokteli, posle čega je trebalo da idemo na žurku u noćni klub *Krajst* koji se nalazio u podzemlju hotela.

Laći je, odeven u crni sako i crnu košulju, odlučno koračao meni potpuno nepoznatim hotelskim hodnicima, da bismo se uskoro našli u *Samuraju*. Prvo na šta mi je pogled pao bila je Debora, u crvenoj letnjoj haljinici otvorenih leđa, na kojima su, zaista, bile istetovirane dve velike orhideje. Pila je šampanjac koji su kelneri delili kao rakiju na groblju. Kraj nje je stajao Gomez, nabijem ga na kurac.

„E, gde ste?”, rekao sam i dodao: „Super ti je haljinica.

„Hvala ti”, odgovorila je hladno. „Dobra ti je košulja.”

„Svi mi to kažu.”

„Matori”, javio se Gomez. „Je l’ možda može još onoga da se nabavi? Sve sam sinoć potrošio.”

„Kako, bre, pa zar nije bilo i za večeras?”, uživao sam u nenadanoj ulozi.

„Tako mi se učinilo, ali, dok sam se okrenuo, bilo je sedam ujutru i više nisam imao ništa. Je l' može nešto da se nabavi, a? Hajde, ti si naša osoba od poverenja”, unosio mi se u facu, a Debora je, smorena ovim razgovorom, otišla kod Mišel.

„Nema ništa, žao mi je.”

„Uf, pa, kako? Daj meni telefon tog lika, evo, ici ću ja da nabavim!”, insistirao je.

„Ne može to tako, kad tebi padne na pamet. Nije ti to kupovina cipela.

Da si se javio ranije, pa 'ajde, ali ovako, nema ništa, žao mi je”, govorio sam, svestan da će mu to što večeras neće vući lajne samo pomoći da ga uvali Debori, ukoliko to već nije uradio. „Izvini, moram u klonju.”

Zbrisao sam u još jedno u nizu velelepni američkih zdanja predviđenih za odlaganje pišačke i govana. Velika ogledala, kabine, pisoari, mirisne ve-ce šolje, sve sam to već više puta video a mnogo uzbudljivija od klozetskog luksuza bila je prva linija kokaina koju ću od jutros povući.

Ušao sam u najdalju kabinu i za minut izašao iz nje kao nov. Kao da su odjednom dugmići na košulji krenuli da mi pucaju, toliko me je kokain ispravio. Linija koju sam izvukao bila je kao za divljeg vepra i ja napustio kupatilo, srećan što sam živ i što se sutra vraćam kući. Taj osećaj nije sjebala čak ni Elis na koju sam naleteo odmah posle klonje. Izgledala je kao da ju je izbacila poplava, u crnim pantalonama, belo majici i crnom sakou, koji je jednim dugmetom bio zakopčan na sisama. Bila je u društvu svoje dve koleginice, a kad me je videla, smučio joj se život.

„Ej, cure, gde ste!”

„Jao, što ti je lepa košulja”, rekla je Meg.

„Da, baš je jebačka”, odgovorio sam.

„Daj da te slikam”, otela mi je mobilni koji sam grčevito stiskao u ruci. Škljocnula je i vratila mi ga. „E, tako. Da imaš bar jednu normalnu fotku s ovog putovanja. Dečko, piće!”, dreknula je, a kraj nas se našao mladi tamnopusi Azijat, s poslužavnikom punim čaša šampanjca. Meg mi je pridržala času dok sam proveravao kako sam ispao na fotki.

„Vidi, stvarno sam dobro ispao. Alal ti vera”, rekao sam, strpao telefon u džep i ščepao svoju čašu sa šampanjcem. „Pa?”, prepao sam zatim Elis.

„Kako si?”

„Nije mi dobro”, rekla je i odvojila se nekoliko koraka ustranu, kako njene kolegice ne bi čule o čemu pričamo.

„Hoćeš liniju? Pomaže.”

„Ne dolazi u obzir. Dosta si me trovao”, odgovorila je, da bi zatim gotovo šapatom dodala: „Nikada se nisam tako odvratno provela kao s tobom sinoć.”

„Eto, ima nas dvoje”, odgovorio sam. „Trebalo je da vidiš koliki mi je bio pre sat vremena, kad sam se probudio.”

„Poštedi me, molim te. Videla sam koliki ti je bio kada je trebalo.”

„Evo, možemo sada da se jebemo, tu, u klonji”, lupio sam, nadajući se da joj neće pasti na pamet da kaže da tom izazovu.

„Ma, odjebi, bre. Jedino jebanje koje je tebi u glavi jeste jebanje tvojih nozdrva savijenom novčanicom.”

„Uf, ala si loša. Kako s takvim stavom planiraš večeras da se zezaš?”

„Ma, samo ću popiti šampanjac i idem da spavam. Avion za London poleće mi u šest ujutru. Menson nam je rezervisao najraniji mogući let. On sve ovo mrzi iz dna duše.”

„Je l' ima nešto što taj čovek voli?”, pitao sam.

„Da. *Arsenal*.”

*

Taman sam krenuo da pronađem Laćija, kad mi je prišao mlađi Francuz.

„Mesje, da li je moguće nabaviti još onoga? Bilo je odlično, samo se brzo potrošilo.”

„Uf, zaista ne znam. Ne verujem, možda kasnije.”

„Mesje, kad god došlo, dobro došlo. Evo ti pare”, tutnuo mi je sto dolara u ruku.

„Ma, dobro, bre”, rekao sam i strpao lovu u džep. „Ako mi se ovaj javi, naći ću te. Nego, gde je Aleksej?”

„Ne znam, nisam ga video još od sinoć. Hvala unapred, mesje”, odgovorio je i otišao.

Uočio sam da Debora stoji sama, pa sam joj prišao.

„Ej, i tako...”, iskezio sam se.

„Šta *i tako?* Gde si se izgubio sinoć sa Elis?”

„Nismo se jebali, ako na to misliš”, spremno sam uzvratio.

„Uostalom, ti nisi mogla da se odlepiš od Gomeza!”

„Meni si našao da ljubomorišeš”, breknula se. „Gomez mi je pričao kako je njegova redakcija organizovala prikupljanje humanitarne pomoći za nastradale u cunamiju, znaš li koliko su novca skupili?!”

„Evo, čim kod nas bude cunami, i ja ću organizovati skupljanje humanitarne pomoći!”

„Ha! Jako smešno!”

„Pa, i jeste. Srbija ne izlazi na more.”

Pogledala me je namršteno, a onda se, posle nekoliko sekundi, ipak osmehnula. Da li je to značilo da je Gomez izvisio prethodne večeri? Do pre pola minuta izgledalo je kao da sam ja izvisio u svakoj varijanti, ali tog trenutka nada je počela da se vraća.

„Jebo te tvoj humor, ne mogu ni da se naljutim na tebe”, rekla je i bocnula me pesnicom po ramenu.

Zatim nam se, valjda nanjušivši kako će da ga poduva kod nje, pridružio i Gomez.

„Odličan šampanjac”, rekao je taj smarač.

„Gde je Laći?”, pitao sam ga.

„Eno ga tamo, sa ostatkom ekipe.”

Otišao sam do njih, a osim dvojice Grka, Rumuna i Bugarina, bio je tu još jedan novi tip.

„Ovo je Masimo. Masimo Rosi. On je direktor bugarske *Burleske*”, predstavio mi ga je Laći.

„A-ha. Zdravo”, pozdravio sam se s Rosijem. „Kako bugarske *Burleske*, ne kapiram?”, pitao sam Laćija na srpskom.

„Pa, *Burleska* izdaje časopise u Srbiji, ali i u Bugarskoj. Masimo je njima ono što je nama Mateo”, objasnio mi je Laći na engleskom, zbog čega sam zaključio da je taj razgovor imao poluzvaničan karakter.

„Au, pa nije vam lako, brate”, obratio sam se prvi put od početka konferencije Bugarinu. On se nasmejao, ali ništa nije izgovorio.

„Masimo je večeras doleteo”, dodao je Laći.

„Šta, samo na žurku? Iskusno, šmekeru!”, potapšao sam ga po leđima.

„Ma, zvali su me nešto hitno ovamo, pa sam morao navrat-nanos da dođem. Nisam ni za šta. Sve me boli od letenja”, požalio se Masimo, koji je bio mali, nosat i plavokos, maltene kao da je Mateov brat blizanac.

„Hoćeš kokain, da se malo središ?”, pitao sam ga, a njih četvorica su se međusobno pogledali kao da sam im rekao da planiram atentat na Buša.

„Ma, šalim se! Odakle meni kokain?”, nasmejao sam se, a onda su i oni počeli da se smeju. „Izvinite, treba mi izvršni urednik, nešto da se dogovorimo oko izbora za *Mis Big Boy*”, rekao sam i povukao Laćija za rukav, dalje od njih.

*

„Šta, bre, traži ovaj ovde?”, preznojavao sam se.

„Koleza, znam koliko i ti! Još uvek sam u fazi istraživanja! Samo se odjedanput pojavio.”

„Da ga nije onaj poslao?”, paranoisao sam.

„Ne znam, koleza, ipak je to različita firma, bez obzira na to što je isti vlasnik, i što se isto zove, i što su obojica Italijani...”

„Slušaš li ti sebe?! Onaj ga je poslao, nema greške!”

„Ako ga je Kaco poslao, iščupaću to iz njega, ne zvao se ja Laći. Samo da nas kolezinica Elis nije druknula za kokain...”

„Ma, neće ta ništa da trtlja, ne brini”, progutao sam knedlu. „Nego, kad smo već kod toga, hoćeš li ti da vučeš ili nećeš? Odluči se više!”

„Ali, kako ćemo sad, kada je ovaj drugi Kaco došao?”

„Lako ćemo. Idem da vučem, iscrtam ti liniju na vodokotliću, pa ti dođi posle mene.”

„Uf, koleza, aj' dobro, ali jednu manju.”

Znao sam da je to bilo traćenje lajne, jer će je ovaj verovatno obrisati s vodokotlića i pustiti za njom vodu, ali bilo mi je lakše da verujem u to kako će i on da se našmrče. Uleteo sam u klonju u kojoj nije bilo nikog, ušao u istu onu kabinu i istresao dovoljno kokaina da se njime našmrču tri studentkinje Fakulteta bezbednosti. I sve to sam stukao u vidu tri debele linije. Zaboravio sam da izvučem i

Laćiju, pa sam se vratio u kabinu i nacrtao još dve, od kojih sam jednu i ušmrknuo.

„Ajde, idi tamo”, naredio sam mu kad sam se vratio među bigbojce, a on je kao po kazni krenuo u klonju. „Ej!”, pozvao sam ga, a on se okrenuo. „Ne moraš, ako nećeš. Evo, ja ću.”

„Ne, koleza. Nisam hteo da ispadnem pička, a ispadam pička.”

„Ne ispadaš ti pička, nego ja ispadam narkomančina. Ne moraš ako nećeš, ozbiljno ti kažem.”

„Koleza, mislim da će mi dobro doći da se malo razvedrim”, zaključio je, okrenuo se i otišao u klonju.

Sav onaj užas koji sam ušmrknuo slivao mi se niz grlo. Nažalost, nisam imao nikakve propelere, niti elise, jer sam u tom trenutku dobio neverovatnu želju da uzletim i odletim daleko u noć, sa pustinjским sovama i slepim miševima, što dalje od tih groznih ljudi. Bio sam nemilosrdnom gravitacijom zakucan za tlo.

*

„Hajde da se slikamo! Hajde!”, urlikao sam, pribijajući se uz Somovog izdavača, koji je tu bio sa ženom. „Hajde, hajde, bre!”, drao sam se, da bih nas potom i slikao. Čim sam okrenuo telefon da vidim kako je ispala fotka, oni su zbrisali. „Pametno... došao sa ženom... taj zna znanje...”, mrmljao sam sebi u bradu, sam samcit nasred *Samuraja*, dok su se ostali raštrkali okolo i jeli govna, u grupicama od po dvoje ili troje. Znači tako, kolege. Ignorišete me. Videćemo se mi još, razmišljao sam, jednim delom besan, a drugim srećan.

Fotka je ispala mutna, jer su mi se ruke tresle, ali nije ni bilo bitno kakva će fotka da bude, bitno je bilo samo drati se na njih. „Hajde da se slikamo!”, zgrabio sam za vrat nekog tipa, pojma nisam imao iz kog izdanja, mogao je komotno da bude i slučajni prolaznik. „Dođi ‘vamo”, naredio sam mu i okrenuo mobilni ka nama. „Ptičica!”

*

„Kakav, bre, red, neću da stojim u redu!”, urlao sam, a Laći me je smirivao.

„Koleza, svi stoje u redu, pa moramo i mi.” Bilo je to u redu za ulazak u *Krajst*.

„Ma, što moramo, boli me baš kurac!”

Obišao sam čitav red i stigao na njegov početak, gde su stajali Menson i Rosi.

„Uf, pa normalno je što neće da nas puste, kad ste vas dva idiota na početku reda”, rekao sam im na srpskom. Rosi se, zbunjen, nasmejao, a Menson je prevrnuo očima. „Ajde, puštaj nas!”, naredio sam gorili u fensi odelu, koji je stajao ispred ulaza.

„Ne može još.”

„Ma, je l' znaš ti ko smo mi? Je l' znaš ti ko je ovo”, ščepao sam Mensona za ruku. „To je, bre, Brajan Menson!”

„Dobro, on može, ali niko drugi ne može”, odgovorio mi je gorila ironično.

„Ostavi me!”, otrgao mi se Menson.

„Ne ritaj se, govno zubato!”, izdrao sam se na srpskom

„Koleza, koleza, dođi pozadi, molim te!”

*

„Znaš šta, bude li nas ovaj držao u redu još dva minuta, skinuću gaće i posrati im se na crveni tepih”, nervirao sam se, pošto smo i dalje blejali na ulazu u *Krajst*, zajedno sa bar još dve stotine ljudi. Kokain i šampanjac su skoro sasvim izvetrili i mene je već počeo da hvata strah od toga šta će biti ako ostanem potpuno strejt.

„Koleza, priča se da čekamo da dođu Džej Bi i Kejt Majls. Posle ćemo moći da uđemo.”

„Koji su sad pa ti?”

„Onaj reper i ona glumica.”

Ma koga, bre, boli kurac za njih! Idem u sobu, vraćam se za pet minuta.”

*

Is crtao sam tri debele linije na stolu i ušmrknuo dve. Zatim sam proverio mejlove. Od one tinejdžerke je stigao odgovor na moj odgovor.

„I smajlić je dosta. To je znak da si pročitao pismo, to je znak da ti je stalo do tvojih čitalaca, to je...”

Ma, idi, bre, mala, u kurac. Nisam mogao da čitam tinejdžerske iluzije, pa sam otišao na poslovni mejl, gde me je čekalo samo jedno pismo, od petka popodne. Pozivali su me na svečanu premijeru dokumentarnog filma *Jaganjci u sedlu*, nekakvog Mirka Srećkovića,

koji je pobrao silne nagrade po filmskim festivalima za koje nikad nisam čuo. I za to je trebalo potvrditi dolazak telefonom. Uhvatio sam tastaturu s obe ruke i tresnuo je o zid. Povukao sam onu preostalu liniju, otvorio mini-bar, koji je, još dok sam bio u *Meku*, neko ponovo napunio, izvadio jedan mali viski i stukao ga na eks. Zatim sam, uz tresak vratima, izleteo napolje.

*

„Aj' se slikamo! Aj' se slikamo!”, urlao sam, hvatajući debelu Meg oko struka.

„Joj, hajde”, veselo je prihvatila.

Nisam imao pojma kako sam ušao u diskoteku, niti koliko sam već bio unutra, kao ni odakle Meg u mojim rukama, ali sam joj pokazao tri prsta kao Vuk Drašković.

„Ovako pokaži, ne možemo da se slikamo ako ne pokažeš tri prsta!”, davao sam uputstvo za fotkanje.

„Nema problema”, rekla je i s obe ruke uzdigla tri prsta.

„To ribo! To!”, urlajući sam nadjačavao idiotsko drndanje izbasirane nazovimuzike.

Slikao sam nas, a kad sam okrenuo mobilni da proverim kako smo ispali, odjednom se pored mene stvorila i Sara.

„A sa mnom da se slikaš?”

„Nema problema. Samo, tri prsta, molim te...”

Zakikotala se i uzdigla tri prsta, a ja sam ispružio ruku i slikao nas. Kad sam pogledao sliku, naprasno sam se istreznio i rekao: „Piće. Idem po piće, pa se vraćam, da se družimo.”

*

Nagnuo sam se preko nekog zalizanka u svilenj košuljici i dreknuo barmenu: „Čivas i koka-kolu!”

„Trinaest dolara”, glasio je odgovor.

„Au, ala su skupi, jebem li ih u usta”, rekao sam, na srpskom, nekoj plavokosoj ćurki, a ona je okrenula glavu na drugu stranu. Pružio sam barmenu novčanicu od dvadeset dolara. „Vrati mi pet!”, rekao sam, na engleskom.

Neko me je kucnuo po ramenu, a ja sam se trgnuo. Masimo Rosi.

„Ej, bugarski Mateo! Šta se radi?”

„Je li, da nemaš ti možda stvarno neki kokain? Pašću u nesvest.”

„Jok, ti ga imaš! Sačekaj sekund.“

Čučnuo sam, kao da vežem pertlu, izvadio iz džepa novčanicu od jednog dolara i krišom u nju sipao malo kokaina. Zatim sam novčanicu zgužvao, ustao i dao mu je.

„Eto ti kokain, jebo te on“, rekao sam mu, na srpskom.

„Hvala ti, koliko ti dođem?“

„Dođeš mi jezik za zubima, ako kapiraš na šta mislim.“

„Naravno, ne brini. Hvala ti još jednom“, potapšao me je po ramenu i zbrisao u mrak.

Kad sam se ponovo okrenuo ka šanku, tamo me je čekala ispružena barmenova ruka u kojoj su bili čaša s pićem i novčanica od pet dolara.

*

„Tri prsta! Tri prsta diži!“, drao sam se, a nepoznata žgoljava crvenokosa riba grčila se pod mojim stiskom.

„Koleza“, odjednom se s moje leve strane našao Laći, „mislim da ona nije sa nama.“

„Kako, bre, nije sa nama! Ovo je naša žurka! Svaka je sa nama! Gde si ti nestao, jebote! Aj' se doradimo!“, odustao sam od svoje prvobitne namere i pustio plavušu da se izmigolji iz mog fotografskog klinča.

„Uf, misliš li da je moguće to ovde da uradimo?“, nećkao se.

„Ej, znaš šta, dosta mi je tvog nećkanja. Evo, ti pij, a ja ću i da pijem i da se drogiram. Aj' se slikamo!“

„Čekaj, koleza, da nađem nekog da nas slika, neće se ništa videti.“

*

U konji je bilo krcato. Naparfemisani muškarci pišali su i prali ruke. Ispred svake kabine bio je bar po jedan koji je čekao. Zaključio sam kako ću izludeti u toj pišačkoj gunguli, pa sam se vratio u diskoteku. Išla je u polukrug, na sredini je bio bazen, a iza njega mala bina. Nije bilo tako krcato kao u *Rokenrol plazi*, pa sam svaki čas naletao na neku *Big Boj* budalu. Tako sam u jednom od separea ugledao Gomeza, Soma i Deboru kako loču šampanjac.

„Ej“, obratio sam se Gomezu, „javljao se onaj. Doći će uskoro u hotel, pa ti izađi da se dogovorite.“

„Stvarno?“, obradovao se.

„Najstvarnije. Javiću ti kad me cimne.”

„Hvala ti, stvarno si car! Sedi s nama, popij šampanjac!”

„Naravno.”

Ugurao sam se između Soma i Deборе, stavio svoju čivas-kokakolu na sto i nategnuo šampanjac direktno iz flaše.

„To! To se ceni!”, obradovao se Gomez, a Debora me je munula laktom.

„Smiri se, seljačino. Niko se ovde tako ne ponaša”, siktala je, a ja sam bez reči uzeo svoju čašu, ustao i otišao iz separea.

*

„Koleza, gde si se izgubio? Evo, Boris će nas slikati!”

„Jeee, tooo! Borise, legendo!”, zagrlio sam Bugarina i dodao mu moj mobilni. „Samo tu stisneš i... jebiga, provalićeš. Aj'mo sad svi tri prsta, i ti Borise! Aj'mo, za Srbiju!”

„Za Srbiju!”, podržao me je Laći, a Boris je, bez dizanja tri prsta, škljocnuo mojim mobilnim i vratio mi ga.

*

Ugledao sam snuždenog Francuza, pa sam odlučio da mu ulepšam več. Čučnuo sam i prosuo malo kokaina u novčanicu od jednog dolara.

„Evo ti”, tutnuo sam mu novčanicu u šaku, „nije mnogo, ali tako ti je to, kad naručuješ u poslednjem trenutku.”

„Ijao”, obradovao se, „pa ti si car! Legendo! Nema veze, koliko god da ima! Mersi, mesje!”

Onda je krenuo da pali, žurilo mu se da se našmrče, a ja sam ga uhvatio za rame.

„Gde je, bre, Aleksej?”

„Ne znam, zaista, niko nije video ni njega ni Vladimira još od sinoć.”

*

Ušavši ponovo u klonju, ugledao sam debelog crnca kako izlazi iz kabine, pa sam se poput kopca zaletio ka njoj. Uleteo sam unutra i zaključao vrata za sobom. S desne strane, u visini mog stomaka, stajalo je malo mermerno postolje, idealno za razvlačenje lajni. Bilo je na njemu toliko ostataka kokaina, da si samo od toga mogao da izvučeš jednu pristojnu crtu. Smetala mi je čaša s pićem, pa sam je stavio na patos i brzinski nacrtao i ušmrknuo dve linije. Odmerio sam

stanje u kesici. Ostao mi je otprilike još jedan gram. Onda sam podigao čašu sa patosa i zaključio kako postolje sa kog sam upravo šmrkao zapravo služi da se na njega ostavi čaša dok brišeš dupe.

*

Neka baraba se popela na binu i repovala uz matricu, a svi okolo stajali su i vrištali, kao da je Bog lično sišao na Zemlju. Vrativši se iz klonje, spazio sam Deboru i Gomeza kako stoje izvan separea i zavidljivo gledaju ka izvođaču. Som je bio jedini koji je sedeo u celoj diskoteci.

„Matori”, pribio sam se uz Gomeza. „Sad će ovaj da dođe, biće ispred hotela za pet minuta. Dvaput će da ti blicne farovima, u znak raspoznavanja. Bolje kreni, da te ne čeka.”

„Šta? Sad? Evo, nema problema”, uzvrteo se on. „A kako će me prepoznati?”

„Lako. Opisao sam mu te do detalja.”

„Izvini, moram nakratko napolje”, javio se Debori, a ona je prevrnula očima.

„E, gde si?”, prišljamčio sam joj se već sledeće sekunde.

„Evo me”, osmehnula se šeretski.

„Ko je ovaj?”, pitao sam, imajući na umu lika koji je repovao.

„To je Džeji Bi.”

„Ko bi rekao da ćemo uz ovo sranje prvi put da se poljubimo.”

„Šta?”, iznenadila se, a ja sam se osmehnuo i poljubio je u usta. Zatim sam se odmakao jedan centimetar i uputio joj specijalni pogled Marka Kraljevića, pravo u dubinu duše. Počeli smo da se žvalavimo, razjapljenih čeljusti i uvtloženih jezika, kao dva uspaljena tinejdžera. Bio je to šampion među prvim poljupcima. Svakom sekundom svog trajanja brisao je po jedan užasan sat prethodnih dana. Razdvojili smo se, samo da uhvatimo vazduh, kad me je neko zgrabio za desnu ruku i silovito odvojio od Debore.

„Jesam li ti rekla da se ne petljaš sa njom”, iscerila mi se sisata Meri u lice. „Baš si zloća. Hajde sad malo sa mnom”, rekla je i pre nego što sam se snašao, njen jezik je bio u mojim ustima. Uf, baš se dobro ljubila, a ja se, opijen kokainom i alkoholom, nisam branio. Poljubac je odjednom prestao, a Meri mi je šapnula na uvo: „Čujem

da deliš kokain okolo, u novčanicama od jednog dolara. Sjajan si, nikada luđeg tipa nisam upoznala.”

„Odakle ti to?”, uzvrteo sam se.

„Ajde, ajde, ne moraš da se praviš, naši smo. Nego...”, počela je da se umiljava, „je l' ima malo i za sirotu Meri?”

„Normalno da ima, samo odjebi od mene više”, odgovorio sam joj na srpskom i čučnuo da obavim još jedno pretakanje, besan što se neko istrtljao. Koji seljaci, isti su kao i mi.

„Šta?”

„Ma sisaj bre karu”, rekao sam na srpskom, osmehujući se, a zatim sam ustao sa zgužvanom novčanicom od pet dolara, pošto nisam imao sitnijih i tutnuo joj je u ruku. „Evo ti. Uživaj.”

„Hvala”, zacvrkutala je i zbrisala.

Stavio sam joj malo, možda za tri crtice, ali sam se svejedno osetio iskorišćeno.

„Narkomani”, rekao sam Debori, koja je stajala pored sa facom upišanog deteta.

„Ma da.”

„Nego, gde smo ono stali...”, pokušao sam da podignem atmosferu, a ona je odgovorila: „Ne znam na šta misliš. Sve ovo je samo jedno najobičnije zezanje, zar ne?”, rekla je, okrenula se i otišla da sedne pored Soma.

Za to vreme Džej Bi je i dalje repovao.

*

Gotovo sam se sasvim istreznio, pa sam odjednom diskoteku *Krajst* posmatrao sa strane, očima običnog čoveka. Bilo je odvratno. Odvratni ljudi, odvratna muzika i najodvratniji među svima njima - ja. Džej Bi je završio svoj nastup i ekipa se već pomalo osipala. Otišao sam do šanka i naručio čivas-koka-kolu. Odnekud se pojavio Laći, pijan kao bulja. „Koleza... koleza...”, pokušavao je da sroči rečenicu.

„Opet si se razguzio. Sram te bilo.”

„Ne... ne... nego sam... uh...”

„Iskuliraj, zajebavam se. Šta piješ?”

„Uh, koleza... zamalo da... ha-ha...”, mucao je, pokušavajući da se nasloni na šank.

Šanker mi je dodao piće i ja sam otpio malo. Fuj.

„Evo ti”, uvalio sam čašu Laćiju. „Stiglo ti je piće. Cepaj, dok si mlad.”

„Joj... ali... hvala... oh...”

Nisam mogao da se pomirim sa činjenicom da će se između Debore i mene sve završiti samo na poljupcu, pa sam otišao nazad do separea, gde je ona i dalje sedela pored Soma.

„Aj’ mi daj svoj broj”, seo sam pored nje i izvadio mobilni iz džepa.

„Ma šta će ti?”

„Otkud znam, da se čujemo ponekad.”

„Ne lupetaj, mnogo je jeftinije da četujemo.”

„Ma, daj mi broj, svejedno.”

„Oh, kako smaraš”, rekla je nadrkano i iz torbice izvukla hemijsku da bi mi na salveti napisala svoj broj, sa sve plusićem i pozivnim za Ameriku.

Utom se vratio i Gomez.

„Nema ga! Nije se pojavio!”, bio je u frči.

„E, koji ispaljivač. Evo, daću ti ja malo od mog.”

*

Otišao je da se nacepa, mada količina kokaina koju sam mu darovao nije bila dovoljna ni da se kokoška našmrče, a kamoli odrastao čovek. Najednom mi se pripisalo. Zaključio sam kako bi bilo bolje da to obavim pre nego što se Gomez vrati.

„Moram do klonje”, rekao sam i ustao.

Debora nije reagovala, kao ni Som, koji je sedeo s njene leve strane i kuckao nešto na mobilnom.

Ušao sam u klonju, koja je, poput ostatka diskoteke, bila poluprazna. Dve kabine su bile slobodne i ja sam ušao u istu kao i prethodnog puta. Otkopčao sam šlic i izvadio đoku. I ništa. Napinjao sam se i napinjao, ali pišanje nikako nije htelo da počne. A prilično mi se pišalo. Sačekao sam malo i ništa se nije desilo. Onda sam se ponovo napinjao, ali od pišanja i dalje nije bilo ništa.

Onda sam izvadio telefon da pogledam koliko je sati i slikao se, tačno u jedan i dvadeset tri minuta iza ponoći. Pogledao sam fotku. Dođavola, pa ja sam bio načisto urađen. Slikao sam se još jednom. Pa sam otvorio usta i slikao se još jednom. Izgledao sam užasno. Probao sam, zatim, da napravim što normalniju facu i opet se slikao.

Ne, to nije bilo normalno, već odvratno. U očima mi se videla panika, a usne su mi bile bele i iskrivljene nadole. Zatim sam pokušao šmekerski da se osmehnem, pa sam i to slikao, međutim dočekala me je jpg katastrofa na kojoj se nalazilo izbečeno čudovište, sa žilama na čelu.

Udario sam se nekoliko puta po bešici, ali pošto ni to nije pomoglo, izvadio sam onaj kokain što mi je ostao, obrisao toalet-papirom šmrkalište, prosuo malo i nacrtao dve linije. Naredio sam sebi da ne šmrčem dok se ne ispišam. Ubrzo sam ušmrknuo levu liniju i odlučio da sačekam još koji minut, da vidim da li će se nešto desiti. Stajao sam otkopčanog šlica ispred šolje, a kada je kokain počeo da me radi, vratio sam đoku u gaće, zakopčao farmerke, ušmrknuo preostalu liniju i izašao napolje.

Oprao sans ruke, provukao ih kroz kosu i vratio se u klub. Separe je bio prazan.

*

Uspaničeno sam se osvrtao oko sebe, ali ni Deboru, ni Gomeza, ni Soma nisam mogao nigde da uočim. Žustro sam pošao ka krajnjem levom uglu diskoteke. a usput nisam naleteo ni na koga iz *Big Boja*. Potom sam otišao skroz desno i ponovo nisam sreo nikog poznatog. Zapalili, pička im materina. Zar baš svi? Počeo sam da kipim od besa. Kakva jebena banda govnapara! Otišao sam za šank i naručio dupli čivas sa koka-kolom. Otpio sam pola, a onda sam ugledao Saru i Meg na desetak metara desno od mene. To je to. Palim i ja. Popio sam na eks ostatak pića i neopaženo se, uz crni zid, odšunjao do izlaza iz *Krajsta*.

Ispred više nije bilo čak ni izbacivača. Mesto je u roku od četrdeset pet minuta potpuno puklo. Izvadio sam salvetu sa Deborinim brojem telefona i pozvao je. Zvonilo je, ali se nije javljala. Pozvao sam je ponovo, a ona se ponovo nije javila. Zvonilo je bar četrdeset puta, morala je da vidi da je zovem, pička li joj materina seljačka. Pustio sam joj zatim SMS: „Marko je. Javi se.” Umesto potvrde da joj je poruka stigla, dobio sam obaveštenje da joj nije bilo moguće poslati SMS. Pu, jebem ti! Da joj pošaljem mejl? Jeste, baš će da proverava mejl u dva ujutru. Ponovo sam je pozvao. Ponovo se nije javila.

Otišao sam do recepcije. Tamo me je dočekala ona ista recepcionerka koja me je smestila u sobu.

„Oh, *Big Boy!*”, obradovala se. „Zar niste na žurci?”

„Gotova je žurka. Nego, jedna moja koleginica zaboravila je svoju VIP karticu, pa ako možete da mi date broj njene sobe, da joj je vratim”, mahao sam svojom karticom ispred njenog prelepog pegavog nosića.

„Jao, gospodine, ne smemo nikome da dajemo brojeve soba drugih gostiju. Takva je politika hotela.”

„Čak ni zabrinutom kolegi?”

„Nikome, gospodine, veoma mi je žao. Evo, dajte mi njeno ime i prezime i karticu i lično ću se postarati da joj bude vraćena.”

„Pretpostavljam da je politika hotela i da radnice na recepciji ne smeju sa gostima na piće?”

„Ispravno pretpostavljate, gospodine, žao mi je.”

Okrenuo sam se i otišao.

*

Stigao sam do liftova, gde su stajala dva opaka crnca koja su smrdela na skank Uf, ala bi mi dobro došao džoint. Lift je stigao i nas trojica smo ušli. Oni su išli na četrdeset peti sprat.

„Braćo, ako biste mogli malo vutre da mi date, bio bih vam neviđeno zahvalan.”

Pogledali su me mrko, a viši je promrmeljao:

„Ne znam o čemu govoriš, ortak.”

„Okej, izvinite.”

Dobro, ionako sam bio u nepušačkoj sobi, morao bih da duvam kraj nekog od hotelskih bazena, ako je tamo uopšte moglo da se ide ovako kasno. Lift je stigao na četrdeset peti i ova dvojica su izašla bez pozdrava. Vrlo brzo lift je stigao i na pedeset deveti.

Izvalio sam se na krevet i uključio televizor. Nije bilo šanse da zaspim. Kokain me je i dalje drmao, pa sam iz mini-bara izvadio još jedan viski i stukao ga na eks. Avion za San Francisko poletao je u jedanaest pre podne, što je značilo da na aerodromu moramo da budemo najkasnije u pola deset, dakle najdalje u devet bi trebalo da se čistimo iz hotela. Pozvao sam Laćija mobilnim. Zvonilo je

dvadesetak puta, a onda mi je odbio poziv. Taman sam krenuo da ga psujem, kad mi je zazvonio telefon u sobi.

„Koleza...”, bio je i dalje mrtav pijan. „Roming... Skupo... Ovaj... šta smo ono?”

„Gde su svi otišli, bre?”

„Šta? Ko? Ne znam... ja sam otišao jer... putujemo... a ne mogu...”

„Kad da dođem po tebe ujutru?”

„Pa... uf... koliko je sad?”

„Sad je pola tri!”

„A kad ono...? Uf, koleza, baš mi je loše.

„Ispovraćaj se. Avion poleće u jedanaest.”

„Pa, u tom slučaju... dođi u osam... zzzz...”

*

„Koleza, nećeš valjda sad kokain?”

„Nego šta ću, da im ostavim, možda? Mogao bi i ti, vidi kakav si žut u licu.”

„Neka, mislim da je bilo dosta.”

Povukao sam obe linije sa njegovog stola, a preostale mrvice sam pokupio kažiprstom i razmazao ih po desnimama.

„Aj'mo”, rekao sam.

Na recepciji me je ljubazni mladi Amer s razdeljkom obavestio da moram da platim sto sedamdeset pet dolara, za pića iz mini-bara i internet. Da nije bilo para koje mi je Francuz dao, ne bih imao dovoljno. Usledila je kratka vožnja taksijem do aerodroma i čekiranje avionskih karata. Otpremili smo prtljag i krenuli ka izlazu D 43. Bio sam dobro raspoložen, što zbog kokaina, što zahvaljujući činjenici da se putovanju nazirao kraj.

Ubrzo smo naleteli na policijsku kontrolu s izuvanjem obuće. I dalje prilično nacepan, smelo sam stupao napred, prateći uputstva službenih lica, ne bih li se što pre našao u avionu. Laći se, u sakou i razdrljenoj košulji, vukao nekoliko metara iza mene, tako da su se između nas dvojice u red uvalile četiri kreštave američke babe.

Izuo sam se i stavio kožne starke i sve iz svojih džepova u plastičnu kutiju, koja je zatim pokretnom trakom otišla na skener. Prošao sam kroz vrata koja nisu zapištala, da bi me potom kratko ošišani pegavi uniformisani klipani detaljnije ispitali ručnim detektorom metala.

Nastavio sam ka našem izlazu, da bih se posle dvadesetak metara ipak zaustavio, da sačekam Laćija.

Njega, međutim, nigde nije bilo.

*

Gledao sam prema ljudima koji su stajali u redu, a Laći kao da je u zemlju propao. Onda sam skapirao da svi piče dalje, a ja jedini stojim, pa sam ponovo pošao ka izlazu D 43, pretpostavljajući da će ovaj stići tamo brže od mene.

No, tamo me nije dočeka Laći, već Meg i Sara.

„Hej”, bacila mi se Meg u zagrljaj. „Pa gde si ti zbrisao sinoć?”

„Pokušale smo da dođemo do broja tvoje sobe” rekla je Sara, „ali kučka sa recepcije nije htela da nam ga da.”

„Ovaj...”, zbunio sam se, „razvalio sam se kao stoka, pa sam zakucao.”

„Ma nemoj”, pobunila se Sara, „mogu misliti kako si se naspavao. Svi trube o tome kako si delio kokain i šakom i kapom, a za nas dve ništa?”

„Ma, ko vam je to rekao! Odakle meni kokain? A vas dve isto letite za San Francisko?”

„Ha-ha-ha, kako smešno izgovaraš *San Francisko*”, smejala se Meg. „Tako je, letimo do San Franciska, pa za London. Gde je Laći? On je super lik, za razliku od tebe.”

„Malopre sam ga izgubio i ne znam... oh, eno ga!”

Ugledao sam ga kako sav sluđen baulja terminalom, a kad je i on mene ugledao, potrčao je.

„Koleza! Uzimali mi bris sa kartica!”

„Šta su ti uzimali?”

„Taman prođem kontrolu, kad prilaze dva pandura a civilu i traže mi sve kartice iz novčanika.”

„Ajde?”

„Da! Protrljali su nekom spravom VIP karticu i moju iz banke i ništa nisu našli. Koleza, zamisli da su tebi uzimali bris sa kartica!”

„Ovaj... vidi ko s nama leti za San Francisko!”, uskliknuo sam, na engleskom. „Meg i Sara! Devojke, izvinite me, moram do toaleta.”

Srećom, klonja je bila blizu. Uleteo sam unutra i stavio *Big Boj* VIP karticu, ali i onu iz banke, pod mlaz vrele vode. Onda sam ih dobro

nasapunjao, pa sam ih isprao, pa sam ih još jednom nasapunjao i još jednom isprao. Obrisao sam ih papirnim ubrusima i stavio ih u prednji levi džep, u kom do tada nisam držao ni drogu ni kartice.

Izašao sam iz klonje, a mobilni mi je zvrnuo. Poruka od Jane.

„Više bih volela da sam dobila kugu, nego što sam tebe upoznala.”

EPILOG

Bio je utorak, dvadeset osmi decembar, preposlednji radni dan u 2006. godini. Mateo je za to večer u osam zakazao *Burleskinu* novogodišnju proslavu, u kafani *Crno ušće*, blizu Gardoša. Pre toga, za šest posle podne, bila je zakazana novogodišnja proslava mog izdavača, *F 18*, na Novom Beogradu.

Pre svega toga, video sam se s Mikijem Malerom, da pazarim gram kokaina. A pre Mikija Malera, video sam se sa Janom. Otišli smo u salon nameštaja na Bulevaru da odaberem ležaj za dnevnu sobu. Čale je početkom septembra prodao babinu i dedinu gajbu i deo love potrošio na jednosoban stan u Mirijevu, u koji se sredinom decembra uselila keva.

„Odvratna mi je ova ulica, i komšiluk je neprijatan, i zagađeno je, i previsoko je. Hoću u Mirijevo”, poverila mi se jednog jutra i ja sam rekao da nema frke. Ideja da samo za sebe dobijem stan u kom sam proveo detinjstvo zvučala mi je do jaja. Keva je ispraznila svoju sobu, pa sam sada morao nečim da je napunim. Taj problem sam lako rešavao, jer je para, što od plate u *Džentlmenu*, što od prodaje nove knjige, bilo kao pleve.

Jana i ja pomirili smo se početkom novembra odmah posle sajma knjiga i tog trenutka bolje smo se slagali nego ikada ranije.

„Šta ćeš posle, obrađuješ neku čitateljku?”, provocirala je, skakućući po jednom trosedu.

„Ma jok, imam dve novogodišnje proslave.”

„I da imaš čitateljku, razumeću. Dok god ne praviš idiota od sebe, sve je kul.”

„E, kako ti se sviđa ovaj?”, pokušao sam da promenim temu i seo na smeđi dvosed, kraj kog sam do tog trenutka stajao.

„Jesi li normalan, to izgleda kao mrtvački sanduk. Idemo dole.”

Salon nameštaja bio je prazan. Tu su bili samo jedan radnik s metrom oko vrata i kasirka. Njih dvoje stajali su pored kase i nečemu se naglas smejali. Jana i ja smo sišli u suteran. „Jao, vidi!”, obradovala se jednoj crvenoj ugaonoj garnituri i skočila na nju. „Ovo da kupiš! Pogledaj koliko je dobro!”

Nekoliko sekundi je sedela na garnituri, a zatim je legla.

„Zamislili ovo u onoj sobi. To je to”, govorila je, gledajući u plafon.

„Možemo nekad i neku tvoju čitateljku da bacimo na ovo, dovoljno je veliko.”

„Šta? Ovaj...”, seo sam, a ona me je povukla za crni kaput, da legnem pored nje. Očekivao sam da me svakog trenutka zavali pesnicom.

„Nemaš ti pojma o meni. Iju, šta je ovo?”, zakikotala se, stavivši mi desnu ruku na đoku, a levom pokrivši usta, kao postidjena onim što je uradila. „Vidi, ogledalo”, rekla je, a ja sam pogledao udesno, gde je stajalo veliko uzdužno ogledalo. Jedino što se videlo u njemu bila je Janina ruka na mojim farmerkama. Otkopčao sam ih, a ona mi je zavukla ruku u gaće.

*

Napolju je bilo suvo i hladno. Tek što sam se, u jednoj uličici blizu Čuburskog parka, rastao od Mikija Malera, cimnula me je Milena iz Koteža.

„Jesi li za vruću rakiju?”, glasilo je SMS.

„Može, al' u kolima. Žurim.”

„Čekam te na parking u za deset minuta.”

Odvezao sam se u Kotež, gde me je, na parking u iza zgrade u kojoj je živela, čekala Milena, studentkinja novinarstva, koja je za vreme sajma knjiga radila sa mnom intervju. Ušla je u kola držeći dve šolje pune kuvane rakije.

„Evo, malopre sam skuvala”, rekla je.

Krenuo sam da srknem, ali ona je dreknula:

„Kud si navro, bre! A da se kucnemo?” Onda smo se kucnuli i otpili malo.

„Je l' smem sad da ti ga popušim?”, pitala me je.

„Pa, hajde, al' malopre mi ga je baš devojka izdrkala.”

„Stvarno? Uf, jao, seksi...”, napalila se i levu ruku gurnula sebi u farmerke, dok mi je desnom otkopčavala šlic.

*

Pet minuta kasnije, sedeli smo ponovo svako na svom sedištu. Šlic mi je bio zakopčan, rakija delom popijena, a delom iskorišćena da ukloni fleke koje sam napravio na Mileninom džemperu.

„Kako je bilo lepo! Uf”, ušuškavala se. „Toliko je bilo lepo da odmah moramo da napravimo ravnotežu nečim ružnim! Hajde, brzo, seti se, kada ti je bilo najodvratnije u ovoj godini?”

„U avionu iz San Franciska za Frankfurt, kada sam se vraćao sa konferencije u Las Vegasu”, odgovorio sam.

„Jao, išao si u Vegas! Kako je bilo?”

„Odlepio sam na jednu Amerikanku, a smuvao sam se s Engleskinjom, pa nije mogao da mi se digne, jer sam bio našmrkan kao stoka, a nije mi se nešto posebno ni dopadala, pa sam se iduće večeri još više peglao i još više pio i onda sam se poljubio s tom na koju sam odlepio, al' dok sam otišao do klonje i vratio se, ona je zapalila s Gomezom. I zajebao sam se što sam šmrkao pred put, jer je do San Franciska išlo još i nekako, ali od San Franciska do Frankfurta je bio pakao. Sedeo sam usred džambo-džeta, znaš kako on ima po tri sedišta sa strane i četiri u sredini. E ja, tako uništen, dobijem sedište 57F. Znači drugo zdesna u sredini. Levo od mene, Kineskinja koja sve vreme kašlje, a desno Hrvat koji se sve vreme znoji. I tako jedanaest sati.”

„Joj, pile. Šteta što ne pričaš ovakve stvari kada daješ intervju”, rekla je češkajući me po glavi. Sat u kolima pokazivao je skoro pola šest. Gledao sam namršteno ka koteškim stanovima, u kojima je gorelo svetlo. „Ali zato”, pijuknula je najednom veselo, „sada mnogo više ceniš moju rakijicu i pušenjce tvoje pišice!”

„Da, tako je.”

U tom trenutku, mobilni je zvrnuo. Porukica.

„Eto, i neka cica čeka na red, kud ćeš lepše”, prokomentarisala je Milena. Bila je to poruka od načelnikove ćerke: „Kuronjo, vratila sam se!”

*

Otišao sam kući. Ušao sam u nekada kevinu i ćaletovu, potom samo kevinu, a sada moju dnevnu sobu. U njoj je bilo svega nekoliko stvari: televizor, trouglasta podna lampa, stakleni sto i tri montažne fotelje iz megamarketa. U ćošku, na istom mestu kao kad sam bio mali, stajala je okićena jelka. Vraćao sam se, u subotu uveće od jedne ribe, pa sam, našmrkan kao govedo, probudio jednog od preprodavaca ćetinara na Bajloniju i kupio od njega drvo nabijeno u drveni krst, koje sam kod kuće okitio slovenaćkim ukrasnim svetiljkama, kupljenim 1986. Soba je izgledala kao nekakva ćekaonica. Kad stigne crvena garnitura na koju sam pukao petsto evra, ta soba pretvoriće se u ogromni crveni jebarnik, preko koga će ko zna ko sve preći. Odbrojavala je poslednje dane svoje nevinosti.

U mojoj bivšoj dećjoj sobi stajao je veliki krevet, koji je, po Janinim zamislama, bio izrađen kod stolara. Pravljen od punog drveta, sa metalnim ojaćanjima i ogromnim dušekom, taj krevet je ispunjavao gotovo ćitavu prostoriju.

Trpezarija je bila krcata viškovima iz ostatka stana, a uska stazica vodila je dijagonalno od vrata do novog frižidera, dok do kuhinjskih elemenata nije moglo ni da se stigne. Ko jebe kuhinju, ionako sam tih dana jeo isključivo po restoranima.

Izašao sam na terasu i duboko udahnuo hladni večernji vazduh, ispunjen izduvnim gasovima automobila i beogradskih odžaka. Bio sam srećan. A bio sam strejt, ne računajući kuvanu rakiju. S tim mislima sam se vratio sa terase u stan, otišao u dnevnu sobu i na staklenom stolu izvukao liniju kokaina.

*

Na parkingu, u blizini *F 18*, našao sam se sa Venerom Krup, koja je insistirala da se vidimo, makar nakratko. Ugledao sam je kako u crnom kaputiću nailazi iz bloka, a para joj ide iz usta. Izašao sam iz kola i pošao joj u susret.

„Je l' se sećaš, ovde smo se našli i prvi put?”, rekla je, poljubivši me u usta.

„Sećam se.”

„Više od godinu dana je prošlo! Kad pre.”

„Da. Aj'mo u kola, da se ne smrzneš.”

Ušli smo u auto i ja sam nam iscrtao po liniju.

„Ovaj... nisam sigurna da li da vučem, moram s mojima na večeru kod kumova. Možda je bolje da svarimo džok?”, rekla je, izvadiвши malu krivu buksnu iz džepa.

„Što ne bismo i jedno i drugo?”, odgovorio sam i povukao liniju. Dodao sam joj disk i trećinu plastične slamčice za sok, koju sam isekao još kod kuće. Povukla je pola linije levom, a drugu polovinu desnom nozdrvom, da bi već za pet sekundi zapalila džoint. Stigla mi je poruka od Jane: „Deda Mraze, Deda Mraze, ne skreći sa staze...”

„Je l' ti to piše devojka?”, dodala mi je buksnu Venera.

„Da. Možda bih mogao da vas upoznam...”

„A zašto?”

„Pa, otkud znam, dopadnete se jedna drugoj i onda svi zajedno...”

„Ha-ha, da si mi predložio nekog svog ortaka, pa i da pristanem. Ha-ha- ha”, smejala se, uvlačeći dim.

„Ne oklevaj, ne dremaj, već poklone spremaj...”, odgovorio sam Jani.

„Hej, vidi”, dodala mi je Venera džoint i zadigla levu nogavicu na farmerkama. „Mrežaste čarapice, koje si mi doneo iz Vegasa. Nosim ih često.”

„Super”, unervozio sam se i krenuo da crtam sebi novu liniju kokaina na disku.

„A evo i tebi nešto, za Novu godinu”, rekla je i iz džepa kaputa izvukla malo drveno postolje za indijske štapiće, „da ti stan ne smrdi na vutru.”

*

Pošto sam izvukao još dve linije, ispratio sam Veneru, rekavši da moram na novogodišnju proslavu. Onda sam se vratio u kola i povukao još dve. Na putu do *F 18* učinilo mi se da sam možda malo i preterao sa kokainom. Bubnjalo mi je u ušima, oko vrata kao da sam osećao krokodilsku čeljust, a nije bilo ni pola sedam. Stao sam i naslonio se na izlog samoposluge. Znoj mi se slivao na čelo, a para

mi je izbijala iz usta. Neke dve nafrakane kobile prošle su pored mene.

„Čao, Markić!”, javila mi se ružnija.

„E, gde ste?”, odgovorio sam, a one su, smejujući se, nastavile ka zgradi *F 18*.

Nekoliko puta sam duboko udahnuo i bilo mi je malo bolje. Zazvonio mi je mobilni.

„Alo, je li to Marko Kraljević?”, javio se neki čiča.

„Jeste. Ko je to?”» odgovorio sam nadrkano.

„Ovde Mile Pejak, predsednik žirija za nagradu *Zlatni orah*. Jesi li čuo za tu nagradu?”

„Jesam, jaka nagrada”, odgovorio sam.

„E, ja bih da je ti dobiješ, samo sam morao prvo da se čujem s tobom, da vidim kakav si čovek, da li bi prihvatio nagradu, da nećeš da praviš nikakva sranja na dodeli, i to...”

„Šta, stvarno? A za šta je nagrada?”

„Za lubenice. Pa, za tvoju novu knjigu, za šta drugo! Je l' bi ti to, dakle, prihvatio?”

„Bih, što da ne.”

„Nećeš da praviš nikakva sranja?”

„Neću, što bih pravio sranja? Je l' se i neke pare dobijaju?”

„Pet hiljada evra, bre!”

„Nema onda nikakvih šansi da pravim sranja. Znači, svidela vam se knjiga?”

„Uf, tek će se videti kakva je to knjiga! Inače, već sam ostao bez dva prijatelja zbog toga što hoću da ti nagradim knjigu. Te ovakav si, te onakav si, a ja im kažem kakav god da je, nagrađujemo delo, a ne pisca! I oni su se naljutili i sad neće da razgovaraju sa mnom. I Jebote, da ti nisi napisao tu knjigu, ne bih znao kakve prijatelje imam!”

„Ovaj, pa, hvala još jednom, ne znam šta bih vam još rekao...”

„Samo nemoj nikome ništa da pričaš o ovome! Zasad si samo u najužem izboru, al' ne zvao se ja Mile Pejak, ima da je dobiješ!”, dreknuo je.

„Valjda moja knjiga da je dobije. Hvala, čika Mile.”

„Eto ga, i on zajebava. E, pa, svaki put kad me neko od prijatelja naduva kurcem što hoću da ti dam nagradu, ja ću te zvati.”

*

Nadisao sam se, tokom tog razgovora, hladnog novobeogradskog vazduha i u zgradu *F 18* ušao skoro sasvim normalan. Popeo sam se gore, u restoran. Bilo je milion ljudi koje nisam poznavao i ja sam shvatio kako mi se uopšte ne bleji tu, s njima. Dobro, napiću se. Neki su se pozdravili sa mnom, jedan pederuš je pokušao da mi objasni šta misli o mojim knjigama, ali ja sam mu se ljubazno izvinio i utekao do stola, na kome je stajao alkohol. Bilo je i viskija u staklenim čašama, pa sam iz jedne sve presuo u drugu i to naiskap popio. Zatim sam ponovio postupak sa još dve čaše. Prišla mi je jedna s kamerom i uperila mi mikrofon u facu.

„Šta misli mladi pisac i izvršni urednik *Džentlmena*, Marko Kraljević, kakva će biti nova 2007. godina?”

„Ako je suditi po današnjem danu, nova godina biće puna riba, gudre i alkohola, dakle, potpun uspeh! Živeli!”, uzviknuo sam i nazdravio viskijem prema kameri. Novinarka mi se isplazila i povelala kamermana dalje, da prepadaju goste. Bio je to odličan trenutak da se doradim pa sam otišao u klonju. Ušao sam u kabinu, popio viski, obrisao rukavom kaputa dno čaše i prosuo malo kokaina po njemu. Izvadio sam slamčicu i povukao. Baš kad sam podigao glavu da ušmrknem sve što je zaostalo u nosu, čaša mi je ispala i razbila se. Izašao sam iz kabine. Oprao ruke. Obrisao ih o kosu. Kad sam se vratio u hodnik, zazvonio mi je mobilni. Mile Pejak.

„Ja ti reko, pa reč ispunio! Je l' znaš Branislava Dirhofa, profesora i književnog kritičara?”

„Znam ga, taj me mrzi do jaja.”

„E, vidiš, sad i ja znam da te mrzi, a od večeras mrzi i mene. Eto!”

„E, baš mi je žao.”

„Ne, ne, ne treba da ti bude žao! Meni treba da bude žao! Aj' čujemo se mi još.”

„Doviđenja, čika Mile.”

*

„Au, Makiša, pa ti si potpuno razvaljen”, rekao je Mili, koji me je sačekao ispred *F 18*. Pogledao je na sat. „Osam i petnaest... Nisam

smeo da te pustim da toliko ostaneš gore, trebalo je da odemo u *Crno ušće* na vreme... Hajde, samo polako niz stepenice... evo, ja ću da ti pomognem... čekaj, evo je pekara, da ti kupim neku kiflu... sedi, sedi na klupicu”, izgovorio je brižno i ostavio me da sedim. Otrčao je do pekare i vratio se sa dve kifle. „Evo ti, jedi, idem da ih platim “ Onda je ponovo otrčao, ja sam zagrizao kiflu, a para sa zadahom viskija izbila mi je iz usta. „E, tako, sve to lepo da poručkaš. Daj mi ključevr, ja vozim.”

„Ne. Ja vozim.”

*

„Koleza, aj' da se kucnemo! Za Meg i Saru, je l' može?”

„Mora!”, urliknuo sam, kucnuo se s Laćijem i stukao krušku na eks.

„Ha-ha-ha-ha, jao, kako je bilo dobro! Ne dešavaju se, ipak, svakome onakve stvari!”

„Onakve stvari ne bi trebalo nikome da se dešavaju!”, dreknuo sam i novom kruškom, koju mi je kelner doturio čim sam ispio prethodnu, nazdravio ka Milici, Ratomiru i Radošu, koji su, narogušeni, sedeli za zasebnim stolom. Okrenuo sam se, zatim, ka Jovani Palikući, koja je sedela pored Matea: „E, pa, gazdarice, nek je sa srećom!”, uzviknuo sam, ona se podrugljivo osmehnula, a Laći me je povukao da sednem.

„Neka, koleza, neka. Ne moramo baš da čačkamo mečku.”

*

Direktor marketinga Lale svratio je samo da nam poželi srećnu Novu godinu, a onda je, u skupocenom kaputu, sa kašmirskim šalom oko vrata, zapalio na prijem kod gradonačelnika. Narodnjački orkestar cepao nam je uši, ali ja sam tu okolnost regulisao rekom rakije. Žile i Keva igrali su pored stola, s tim što je on vrišteći oponašao Krisa Kornela, a ona bezuspešno pokušavala da pozove koleginice iz *La Mode* u kolo. Ustao sam i krenuo ka klonji klataći se, da se ispravim preostalim kokainom.

Ušao sam u malu groznu prostoriju sa drvenim vratima, bordobelim pločicama na patosu, buđi na zidu i klozetskom šoljom u koju ne bi pišao ni zombi. Taman sam izvadio kesicu iz džepa, kad su se vrata otvorila.

„Šta to radiš!” Bila je to lektorka.

„Zaboravio sam da zaključam, izgleda da sam se napio”, odgovorio sam i razvukao sve što mi je preostalo u dve bedne linijice. „Hoćeš jednu?”

„Hoću, što da ne”, rekla je, a ja sam joj dodao slamčicu. „Ups, ja ušmrknula obe. Pa, jebiga, kad su bile male i bas su bile blizu! Izvini!”, kikotala se.

„Sve je u redu”, odgovorio sam, klateći se.

„Jesi li primetio kako nam se odnos poboljšao otkako je Radoš postao glavni urednik *Big Boja*?”

„Ma, to je zato jer ne sedimo više u istoj kancelariji.”

„Moguće je, evo sad me opet nerviraš”, rekla je i zgrabila me za butinu.

„Aj' se ljubimo.”

„Ajde.”

*

„Izvinite, nisam znao da ima nekog unutra”, zbunio se Mikica, koj i je ušao u klonju i zatekao nas kako se krljamo.

„Iju”, prenula se lektorka. „Ma, ništa se ne dešava, samo smo jedno drugom čestitali Novu godinu. Izvinite me, da prođem.”

„Jebote, Mare”, prokomentarisao je kad je izašla, „baš te nešto hoće.”

„Nešto me hoće, ali nisam siguran šta.”

„Uf, najviše volim ovaj period, kad se završi zimski dvobroj, pa onda mesec dana kao da uopšte ne radimo u časopisu”, zadovoljno se osmehivao.

„Oprosti, Mare, ali morao bih da pišam..”

„A-ha, izvini, Mikice, razbucao sam se”, rekao sam i teturajući krenuo napolje.

„Ej, ovih dana, slobodno zajebi redakciju. Otputuj negde.”

„Nigde ja neću skoro da putujem.”

*

„Ajde, da vas Baki slika! Niko mi neće verovati ako im budem samo pričao!”, nameštao se Baki ispred Matea i mene, koji smo na stolu, mrtvi pijani, igrali uz narodnjake.

„More, marš, u tri...!”, počeo sam da se derem, a Mateo me je prekinuo.

„No, no, neka zlika! Neka zlika! Na zlika ze ne čuje muzika!”

Onda se i Mili popeo na sto i počeo da vrišti poput divlje šimpanze. Muzika je treštala, sve se treslo, sto je kvrcnuo i nas trojica smo pali na patos. Valjali smo se po podu, a trubači su nam se približili i grurali nam u facu iz sve snage.

„Ništa, ništa!”, ustao je Mateo. „Ništa zlomljeno!”, pobedonosno je uzviknuo. Nekako sam se pridigao, a Mili je ležao i vrištao: „Joooj! Joooj, kako vas sve volim!”

*

„Koleza, jesi mi dobar?”, unosio mi se Laći u lice, koje se, u polusvesnom stanju, zalepilo za kafanski stolnjak.

„Da”, promrmljao sam, ne pomerajući glavu sa stola.

„Jebote, koleza, kakva godina, a?”

„A-ha.”

„Priča se da će Ameri da preuzmu *Big Boy* od Engleza, u januaru.”

„Ma nemoj.”

„Da, javio mi je danas Stiv. On se seli u Indoneziju, a Menson ide u neki ženski časopis, da bude licencni menadžer.”

„Ma, nabijem ga na kurac...”

„Dobro, pusti njega. Nego, jesi li u kontaktu sa Deborom?”

„Nekad... kad se našmrćem...”, sricao sam, „pa ne mogu da spavam... četujemo.”

„Pa dobro, nije to loše”, zbunio se.

„Ona misli... da sam ja strejt dok to radim... Pa, jebote... ko bi strejt u tri noću trošio vreme... na nju.

„A Elis?”

„Napisao sam joj... dva mejla... ali me je izgleda... blokirala... Je li, bre... što si ti trezan?”

*

„Ja vozim!”, urlao sam.

„Ne, ja vozim!”, urlao je Mili.

Kafana je još uvek bila puna, muzika je i dalje svirala, međutim, nas dvojica smo krenuli kući.

„Obojica smo pijani!”

„Mrtvi pijani!”, potvrdio je, klataći se.

„Daj mi onda ključ!”, dreknuo sam.

„Pa, kod tebe je ključ! Daj ga ti meni! Ako ti budeš vozio, ginemo garant!”, urlao je, dok se nad Dunavom nadvijala siva decembarska magla.

„Ma, ja ću da vozim!a

„Aj' da bacamo novčić”, predložio je. „Ko dobije, vozi!

„Misliš, ko izgubi vozi? Objektivno gledano...”

„Dobro, ko izgubi, taj nas vozi! Hoćeš broj ili ovo sranje pozadi?”, pitao me je i nabio mi desetodinarku pod nos.

„Oću to pozadi.”

Bacio je novčić, koji se prilikom pada otkotrljao nekoliko metara ka trotoaru. Otišli smo do njega i čučnuli.

„Izgubio sam! Ja vozim!”, obradovao se Mili.

*

Dok je pokušavao da se isparkira, počele su da me more tužne misli. Sve će se ovo jednom završiti. I svi ovi ljudi će pomreti. Naše kolege. Naši roditelji. Naša deca. Mi. I pre nego što umremo, upitaćemo se da li smo dovoljno živeli. Odgovor će, šta god radili, kuda god išli, s kim se god jebali, koliko god rođendana i Novih godina proslavljali, biti isti: ne dovoljno.

Izvadio sam mobilni iz džepa i pustio poruku Mikiju Maleru:

„Je l' ima?”

„Ima!”

„Donesi.”

„Polu čuke!”

Kad se konačno isparkirao, Mili je nagazio gas do daske, a ja sam se pijan zavalio u sedište i gledao kroz prozor. Jurili smo po putu koji je vodio pored keja, ne usporivši čak ni kada se u daljini ukazao gradski autobus. Toliko je oštro skrenuo od belaca ka Glavnoj, da sam glavom udario o njegovo rame.

„Izvini, Makiša!”, dreknuo je.

Nismo bih vezani, nismo uključili muziku. Čuo se samo zvuk motora i naše disanje, uz poneki Milijev vrisak. Prošao je kroz crveno svetlo i skrenuo u Glavnu, a onda se zaletio ka Karađorđevom trgu, gde je takođe prošao kroz crveno, i to na semaforu s kamerom. Sa gasom do daske, prošao je i kroz sledeće crveno svetlo i kroz sledeće i ja

sam, kad smo prošli pored hotela *Jugoslavija*, shvatio da Mili neće skidati nogu sa gasa. Nasmehio sam se i zatvorio oči.

KRAJ

O AUTORU

Marko Vidojković rođen je u Beogradu 1975. Objavio je romane *Ples sitnih demona*, *Đavo je moj drug*, *Pikavci na plaži*, *Kandže*, *Sve crvenkape su iste*, *Hoću da mi se nešto lepo desi odmah* i *Kandže 2: Diler i smrt*, kao i zbirku priča *Bog ti pomogo*. Za roman *Kandže* dobio je nagrade „Zlatni bestseler” i „Kočičevo pero”, a za *Sve crvenkape su iste* „Vitalovu nagradu” za knjigu godine, 2006. Objavljivan u Sloveniji, Hrvatskoj, Makedoniji, Bugarskoj, Nemačkoj i Poljskoj. Bio urednik u časopisima *Maxim* i *Playboy*. Po zanimanju je pravnik.

Veb-sajt: www.facebook.com/marko.vidojkovic.writer